

Giới thiệu Nếu Còn Có Ngày Mai - Lâm Mĩ Thi

Thể loại: Ngôn tình

Bảy năm trước Tổng Thừa Huân đã gặp một tai nạn nghiêm trọng khiến anh quên đi chính mình và cả người mà anh yêu.

Bảy năm qua anh luôn chìm đắm trong mảng khuất của quá khứ và tìm kiếm lại mọi thứ nhưng đều không có hy vọng.

Lúc tưởng chừng như chẳng còn chút hy vọng gì nữa thì ánh sáng hy vọng lại bất ngờ chiếu vào góc khuất nơi trái tim anh.

Liệu anh có tìm ra chân tướng sự thật?

Bạn đang đọc truyện *Nếu Còn Có Ngày Mai - Lâm Mĩ Thi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Hoài niệm

Tổng Thừa Huân đứng ở trước cửa tòa án tối cao thành phố B, ánh mắt ngược nhìn bầu trời hơi âm u của những ngày đầu vào đông. Đối với anh mà nói, cuộc sống hàng ngày vẫn trôi qua như vậy, đi làm rồi lại về nhà, rảnh rỗi thì tụ tập với hội bạn thân toàn những nhân vật máu mặt của thành phố B này. Vương Bằng nói thời còn đi học anh là người lạnh lùng và trầm tĩnh, trong đầu suốt ngày chỉ có học với học. Nhưng Tổng Thừa Huân của hiện tại có vẻ khác quá, trước mặt mọi người luôn giữ gương mặt bình thản hòa đồng, trước mặt bạn thân thì vui vẻ bất cần đời, còn đằng sau lại là một con người với những bí ẩn mà 7 năm nay chưa hề có lời giải đáp.

Tổng Thừa Huân mất trí nhớ từ 7 năm trước khiến anh chẳng nhớ được điều gì nữa, ngay cả người bạn gái mà anh từng yêu. Nhưng 7 năm nay, anh chưa từng gặp lại người bạn gái đó, trong tay cũng chỉ còn lại 1 bức ảnh đã được chụp từ lâu.

- Luật sư Tổng!

Giọng nói của Lưu Quân khiến cho Tổng Thừa Huân giật mình quay sang. Anh giật đầu nhìn Lưu Quân. Anh chàng này năm nay đã 24 tuổi, làm trợ lý cho Tổng Thừa Huân được 2 năm. Nhưng cũng không thể phủ nhận, Lưu Quân là một người rất thông minh, những tố chất của một luật sư, anh đều có cả.

- Vụ kiện hôm nay cậu làm rất tốt. Mặc dù trên pháp đình vẫn còn hơi lóng ngóng nhưng không sao, lâu dần cậu sẽ quen thôi. Thắng được vụ lần này, cậu đã bắt đầu tạo được uy tín trong giới luật rồi đấy. Cứ thế mà phát huy.

Lời khen của Tổng Thừa Huân khiến Lưu Quân rất vui. Tổng Thừa Huân đã từng khen Lưu Quân rất nhiều lần, nhưng lần này quả thật mới khiến anh ta vui thật sự.

- Luật sư Tổng, tôi có được ngày hôm nay cũng nhờ anh 2 năm qua tận tình chỉ dạy. Anh đã dạy cho tôi rất nhiều điều bổ ích. Trong vụ kiện lần này cũng nhờ có anh phân tích một số chi tiết giúp tôi nếu không thì tôi không thể thắng dễ dàng như vậy.

- Đúng là tôi có giúp cậu, nhưng nếu cậu không thông minh thì e rằng khó có thể tiếp thu. Tôi giúp cậu 2 phần nhưng nỗ lực của cậu là 8 phần đấy. Trong số những luật sư thực tập ở văn phòng, cậu là người có triển vọng nhất.

- Cảm ơn luật sư Tổng đã khen.

Tổng Thừa Huân nhìn đồng hồ trên tay, đã hơn 11 giờ rồi.

- Lưu Quân, mấy ngày nay cậu đã vất vả nhiều rồi, về nghỉ ngơi 1 ngày rồi hãy đi làm.

- Không cần đâu luật sư Tổng, tôi...

- Cứ quyết định như vậy đi. Bây giờ tôi còn có việc phải đi trước. Ngày kia tôi muốn nhìn thấy cậu trong trạng thái tốt nhất để tiếp tục giải quyết vài vụ kiện khác của văn phòng.

- Vâng ạ.

Tổng Thừa Huân cũng không nói gì thêm nữa, nhanh chóng bước đến chỗ chiếc xe ô tô đắt tiền của mình đang đậu sẵn ở bên đường.

Lưu Quân cứ đứng nhìn theo Tổng Thừa Huân cho đến khi xe của anh rời khỏi.

.....

Sau bữa trưa, Tống Thừa Huân lái xe đến nhà của Tôn Hạo, một trong những người bạn thân thiết nhất của anh.

Thật ra, hai người quen nhau cũng rất tình cờ. Bảy năm trước lúc Tống Thừa Huân bị thương nặng đến mức mất trí nhớ, trong ca phẫu thuật của anh, Tôn Hạo khi ấy chỉ là một bác sĩ thực tập, trợ giúp cho bác sĩ mổ chính. Ca phẫu thuật xong xuôi, Tôn Hạo lại được giao cho việc theo dõi tình trạng của Tống Thừa Huân. Sau vài lần tiếp xúc và trò chuyện, cả hai người bắt đầu trở nên thân thiết hơn. Chính bản thân Tống Thừa Huân cũng không ngờ, hai người lại quen nhau được lâu như vậy. Về sau, Tôn Hạo mới giới thiệu Tống Thừa Huân quen với những nhân vật “phong vân” của thành phố B này, là Tổng giám đốc của tập đoàn DCL Hạ Quân Dật, Tổng giám đốc của Trình Thị Trình Minh Viễn, Tổng giám đốc của Hạ Thị Hạ Tuyết Dao và cả Tổng giám đốc của Lưu Thị Lưu Cảnh Dương.

Một luật sư bình thường như Tống Thừa Huân quen biết nhiều người “máu mặt” như thế và còn được họ tin tưởng mời làm luật sư đại diện nữa.

- Thừa Huân, là cậu đây à?

Tống Thừa Huân phải nhấn chuông cửa mấy lần mới thấy Tôn Hạo đi ra. Tôn Hạo bây giờ vẫn như đang mơ ngủ, đầu tóc bù xù cùng với bộ đồ ngủ màu đen bình dị. Nhà Tôn Hạo cũng giàu lắm, tuy không kinh doanh nhưng cũng rất có gia thế. Nhưng Tôn Hạo này quen kiểu sống tự do, sau khi đi làm bác sĩ thực tập thì anh đã dồn tiền tự mua cho mình một căn hộ riêng chứ không sống cùng bố mẹ.

- Đầu giờ chiều rồi mà cậu vẫn còn ở nhà ngủ nữa à? Tính trốn việc rồi sao?

Tống Thừa Huân rất bình thản ngồi xuống sofa, hỏi Tôn Hạo với giọng không lớn không nhỏ.

- Tối qua mình trực thì đột nhiên có một ca phẫu thuật lớn. Rạng sáng nay vừa xong thì lại có một ca khác. Lúc mình vừa về nhà ngủ được một chút thì cậu lại gọi điện báo đến. Mình định tối nay rủ cậu đi ăn tối rồi đưa bản kết quả kiểm tra cho cậu.

Nhìn thấy bản kiểm tra đặt trên bàn, Tống Thừa Huân lấy ra xem kết quả. Cũng giống như những lần trước, đơn giản vẫn chỉ là “bình thường”. Bình thường thì bình thường, nhưng rốt cuộc là Tống Thừa Huân vẫn chẳng thể nhớ lại chuyện trước kia.

Khoảng 10 phút sau, Tôn Hạo mới bước ra khỏi phòng tắm. Trông anh ta đã tỉnh táo hơn, đầu tóc cũng đã được chải gọn gàng lại.

- Làm sao mà ngồi thừ ra như thế, lại đang nhớ đến Trình Gia Nghi có phải không?

- Ừ.

Tôn Hạo rót một cốc nước lọc cho Tống Thừa Huân. Không giống như phòng làm việc của Hạ Quân Dật, Trình Minh Viễn và Lưu Cảnh Dương luôn bày sẵn 1 chai rượu vang, đã khá lâu rồi Tôn Hạo không uống rượu. Vốn là một bác sĩ, anh ta luôn tự biết cách kiểm chế bản thân khỏi những loại đồ uống có cồn này.

- Mình nhớ chúng ta gặp mặt lần trước, Minh Thành bảo mình nên quên đi Trình Gia Nghi và đừng tìm cô ấy nữa. Cậu ấy còn bảo cuộc sống của mình bây giờ rất tốt, không có Trình Gia Nghi cũng không sao cả. Bảy năm nay, cô ấy chưa từng có bất cứ can dự nào vào cuộc sống riêng biệt của mình.

- Minh Thành nói đúng đấy, mình cũng tán thành ý của cậu ấy. Cậu tìm được Trình Gia Nghi thì làm được gì chứ? Muốn cùng cô ta nhớ lại quãng thời gian hai người còn yêu nhau sâu đậm hả? Nếu cô ta thật sự yêu cậu thì 7 năm trước lúc cậu bị thương nặng thì đã đến thăm cậu rồi. Làm ra cái trò biến mất những 7 năm.

Không cần phải hỏi nhiều, Tôn Hạo nhìn là biết Tống Thừa Huân đang có rất nhiều suy nghĩ lúc này. Tìm kiếm một người suốt 7 năm, bây giờ nói từ bỏ e rằng cũng khó.

- Thừa Huân, chẳng phải cuộc sống hiện tại của cậu rất tốt hay sao? Cứ sống yên như vậy, đi xem mặt vài cô gái rồi kết hôn. Cứ coi như chuyện 7 năm trước chỉ là một giấc mơ thôi.

- Có lẽ cậu nói đúng.

- Đúng cái gì, trong hội bạn thân này, chỉ có mỗi cậu không có bạn gái thôi.

Lúc này, Tôn Hạo tiện tay cầm chiếc điều khiển TV bật lên, đứng lúc vào một kênh về thời trang.

- “Kính thưa quý vị và các bạn, hôm nay quả thật là một ngày rất đặc biệt. Tổng biên tập quyền lực của tạp chí danh tiếng ESTINA cuối cùng hôm nay cũng lộ diện trong show diễn thời trang của thương hiệu Vivian Limer. Vốn nổi tiếng là một người phụ nữ quyền lực trong giới thời trang trong nước nhưng kể từ sau khi tiếp nhận vị trí Tổng biên tập của ESTINA, đây là lần đầu tiên Trình Thiên Lam xuất hiện trước báo giới. Có lẽ lần này Trình Thiên Lam đến show diễn của Vivian Limer là để ủng hộ người bạn thân, chính là siêu mẫu Điều Hiểu Linh...”

Tống Thừa Huân kinh ngạc nhìn chăm chăm vào TV. Anh vội vàng lấy trong ví ra tấm hình mà anh chụp chung với một người con gái. Người con gái này và Trình Thiên Lam trên TV kia quả thật giống nhau như đúc.

- Thừa Huân, Trình Thiên Lam kia và Trình Gia Nghi thật sự rất giống nhau. Nhưng mà liệu bọn họ có phải là cùng một người hay không? Giống như hai giọt nước vậy.

- Mình cũng không biết nữa.

- Chẳng phải Vương Bằng, bạn đại học của cậu nói rằng bạn gái cậu tên là Trình Gia Nghi còn gì, sao ở đâu lại xuất hiện thêm một Trình Thiên Lam thế này?

Điều mà Tôn Hạo thắc mắc cũng chính là điều mà Tổng Thừa Huân đang mong muốn tìm ra lời giải. Khi anh đang thất vọng và muốn từ bỏ tìm kiếm Trình Gia Nghi thì lại xuất hiện một Trình Thiên Lam. Trình Gia Nghi và Trình Thiên Lam có phải cùng một người không? Hay là họ có mối quan hệ gì?

- Thừa Huân, không phải Trình Gia Nghi và Trình Thiên Lam là chị em sinh đôi đấy chứ?

- Chị em sinh đôi?

- Vương Bằng từng nói, gia đình của Trình Gia Nghi cũng thuộc loại khá giả nên cô ta mới có ô tô riêng, rất hào phóng mua quà tặng cho bạn cùng phòng. Mình nghe nói tạp chí ESTINA này là của nhà họ Trình... Mà Trình Thiên Lam và Trình Gia Nghi lại cùng họ... Không phải là không thể nghĩ ngờ.

Tổng Thừa Huân cầm chặt bức hình trong tay, ánh mắt anh thể hiện rõ nét mơ hồ khó tả. Sự việc ngày hôm nay quả thật diễn ra quá bất ngờ khiến anh không kịp trở tay.

- Có lẽ chúng ta nên điều tra một chút về cô gái tên Trình Thiên Lam này rồi. Trình Thiên Lam và Trình Gia Nghi có quan hệ gì không, cứ điều tra rồi biết.

- Ừ.

- Để mình gọi điện cho Quân Dật, nhờ cậu ấy sai Tổng Cường đi điều tra về Trình Thiên Lam

- Cảm ơn cậu.

Tôn Hạo ngay lập tức cầm điện thoại lên gọi điện cho Hạ Quân Dật, nói hết tất cả mọi chuyện cho anh nghe. Hạ Quân Dật sau khi nghe xong thì liền đồng ý ngay, sai Tổng Cường đi điều tra về cô gái tên Trình Thiên Lam kia.

Ngồi ở nhà Tôn Hạo được một lúc thì Tổng Thừa Huân cũng nhanh chóng rời đi. Việc xảy ra chiều hôm nay khiến anh chẳng còn tâm trí nào để làm việc nữa.

Tổng Thừa Huân lái xe về nhà, một mình đứng ở ban công nhìn vào tấm hình ngày xưa anh chụp với Trình Gia Nghi. Đã 7 năm trôi qua rồi, mọi việc dần trôi vào dĩ vãng giờ lại bị khơi lại.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Còn Có Ngày Mai - Lâm Mi Thi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Trình thiên lam

Sau khi xuất hiện trong show diễn thời trang của thương hiệu Vivian Limer để ủng hộ người bạn thân Diêu Hiểu Linh, Trình Thiên Lam lập tức trở về tòa soạn báo. Sắp xếp xong mọi thứ, Trình Thiên Lam cùng trợ lý Linda đi vào phòng họp.

- Như các vị cũng đã biết, tòa soạn báo chúng ta ngoài tạp chí ESTINA ra còn có tạp chí ESTINA Men. Trong bao nhiêu năm nay, chúng ta đa phần đều mời những ngôi sao nổi tiếng của làng giải trí làm gương mặt trang bìa. Tôi nghĩ, về phương diện gương mặt trang bìa, chúng ta nên thay đổi một chút.

Cuộc họp vừa mới bắt đầu không lâu, Trình Thiên Lam đã nhanh chóng lên tiếng nói về chủ đề chính lần này. Vẫn giữ một nét mặt lạnh lùng pha chút bình thản và trầm tĩnh, một Trình Thiên Lam như vậy cũng đủ khiến cho người ta e ngại về vị trí của cô trong làng thời trang.

- Tổng biên tập, ý của cô là gì?

- Ý của tôi là, ngoài những người làm việc trong showbiz, chúng ta cũng có thể mời những người ngoài ngành khác, như doanh nhân chẳng hạn. Nhưng doanh nhân này cũng có tầm ảnh hưởng không hề thua kém ngôi sao của làng giải trí đâu.

Nói xong, Trình Thiên Lam quay sang nhìn cô trợ lý Linda. Linda thấy vậy thì vội đứng dậy, mở tập hồ sơ đã được chuẩn bị từ trước, đi đến đứng bên cạnh máy chiếu:

- Thưa các vị, như yêu cầu của Tổng biên tập, tôi đã làm một hồ sơ liệt kê về những người nổi tiếng không thuộc làng giải trí.

Cùng lúc này, có hai cô gái khác đang hồ sơ đã chuẩn bị đến cho từng người một. Sau khi những tập hồ sơ được phát hết, Linda mới tiếp tục nói:

- Những người nổi tiếng ngoài làng giải trí ở thành phố B này gồm có Tứ Tổng nổi tiếng là Hạ Quân Dật, Trình Minh Viễn, Lưu Cảnh Dương và Hạ Tuyết Dao. Ngoài ra, còn có vợ chồng của 4 vị này nữa, trong đó có nhà thiết kế đồ trang sức nổi tiếng Lâm Nhã Tinh, cũng là Hạ Tuyết Tâm, đã từng chụp ảnh cho chúng ta 3 tháng trước.

Trên máy chiếu lúc này lại xuất hiện thêm những hình ảnh mới, trong đó có của Tổng Thừa Huân.

- Ngoài Tứ Tổng nói trên, thành phố B cũng có những nhân vật nổi tiếng khác đó là pháp y Lâm Vũ Thần, nhà văn Phuong Từ Huyền, luật sư Tổng Thừa Huân và họa sĩ Ngô Lạc Thành. Theo như những gì tôi đã kiểm tra trước đó thì Ngô Lạc Thành đã ra nước ngoài, Lâm Vũ Thần là một người có tính cách khá quái dị nên việc anh ta nhận lời làm ngôi sao trang bìa là không thể. Phuong Từ Huyền từng lên tạp chí của chúng ta 3 lần nhưng nửa năm nay cô ta không còn xuất hiện trên các trang bìa nữa. Vì thế nên các tạp chí đều rất mong muốn cô ta sẽ xuất hiện lần nữa. Còn Tổng Thừa Huân, anh ta là cái tên nổi tiếng nhất trong giới luật. Tuy chưa rõ phong cách người này thế nào nhưng anh ta vừa tài giỏi vừa điển trai, rất thu hút sự chú ý của mọi người.

Linda nói xong, gương mặt của mọi người bên dưới có vẻ rất hài lòng và Trình Thiên Lam cũng nhận ra điều ấy.

- Tổng biên tập, ý tưởng mới này của cô rất hay. Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, mời những người này còn khó hơn cả những ngôi sao của làng giải trí. Tứ Tổng và Lâm Vũ Thần xưa nay chưa từng xuất hiện trên tạp chí, mời họ thì có vẻ khó. Phuong Từ Huyền thì cũng không chắc. Chỉ còn lại có Tổng Thừa Huân thôi.

- Tôi cũng nghĩ như biên tập Trương. Nhưng ngoài Tổng Thừa Huân ra, chúng ta cũng có thể mời vợ chồng của Tứ Tổng xem thế nào. Lâm Nhã Tinh từng hợp tác với chúng ta một lần, rất có thể lần này cô ta sẽ nể tình lần nữa.

Trình Thiên Lam ngồi bên trên nghe thấy thì cũng gật đầu. Cô quay sang nhìn vị biên tập Trương vừa nói:

- Biên tập Trương, chị là người quản lý của ESTINA, chị cho người đi liên hệ với Lâm Nhã Tinh và Phuong Từ Huyền xem sao. Cố gắng thuyết phục bọn họ.

- Vâng.

- Còn biên tập Phùng, anh quản lý ESTINA Men, bên anh thử liên lạc với Tổng Thừa Huân và cả Triệu Minh Thành nữa. Thật sự tôi rất muốn một trong số 2 người họ sẽ là gương mặt trang bìa của ESTINA Men vào tháng tới.

- Tôi biết rồi.

Trình Thiên Lam mở ra một tài liệu khác, nói tiếp:

- Tháng trước, doanh thu của ESTINA giảm 1,2%, còn ESTINA Men giảm 2,5%. Mặc dù ESTINA của chúng ta là một trong số 4 tạp chí danh tiếng trong cả nước nhưng không thể phủ nhận trong thời gian gần đây, doanh thu đã giảm xuống nhiều. Hy vọng mọi người sẽ có những bản kế hoạch sang tạo hơn để giúp cho tòa soạn báo đi lên chứ không phải là tụt dốc thế này.

- Vâng.

- Hiện nay, vụ kiện tụng của chúng ta tuy đã dần lắng xuống nhưng không phải là ai cũng quên. Sự xuất hiện của tôi tại show diễn của Vivian Limer chỉ là giải pháp tạm thời. Mọi người sẽ chú ý đến tôi mà quên đi vụ kiện kia. Nhưng vẫn phải nhớ, tòa soạn báo của chúng ta phải đưa ra 2 tạp chí chất lượng nhất vào tháng sau.

- Chúng tôi đã biết.

Trình Thiên Lam lúc này gấp tài liệu lại, đứng lên nói:

- Cuộc họp hôm nay kết thúc tại đây, mọi người về làm việc đi, nếu có gì thay đổi tôi sẽ thông báo với mọi người.

- Vâng.

Cuộc họp nhanh chóng kết thúc, Trình Thiên Lam cũng trở về phòng làm việc.

.....

Vừa về đến phòng, tiếng chuông điện thoại của Trình Thiên Lam đã vang lên. Mở máy ra, Trình Thiên Lam theo đó mà mỉm cười.

- Alo Cô Phong, anh về rồi à?

- “Phải, anh về rồi. Một tuần rồi không gặp em, hay lát nữa chúng ta cùng đi ăn tối có được không?”

Giọng nói trầm ấm của người đàn ông đầu dây bên kia khiến cho Trình Thiên Lam cảm thấy thoải mái hơn bao giờ hết, gương mặt lạnh lùng khi nãy giờ đã tan biến.

- Được rồi, vậy lát nữa gặp anh.

- “Để anh xem có nhà hàng nào ngon rồi sẽ nhắn địa chỉ cho em sau. Được không?”

- Vâng.

Không lâu sau, Trình Thiên Lam tắt máy. Sau đó cô tiếp tục ngồi vào bàn làm việc giải quyết công việc.

.....

Trình Thiên Lam vừa bước chân vào nhà hàng cao cấp của thành phố B thì trời mưa. Thời tiết những ngày đầu đông thật sự rất thất thường, không thể đoán trước.

Từ phía xa, Trình Thiên Lam đã nhìn thấy Cố Phong. Làm bạn với anh suốt 4 năm qua, Trình Thiên Lam vẫn luôn thấy hình ảnh một Cố Phong nho nhã từ tốn, rất giống với những vị giáo sư đại học khác.

Có thể nói 4 năm trước trước khi trở về thành phố B này, bố của Trình Thiên Lam là ông Trình Cẩm Hoa đã giới thiệu Cố Phong cho cô xem mặt. Hai người không nên duyên nhưng từ đó đến nay vẫn luôn là những người bạn thân thiết. Cố Phong là một giáo sư đại học, anh từng nói với cô là anh rất thích nghề này bởi mẹ anh cũng từng làm giáo sư.

Nhưng có lẽ có một điều mà Trình Thiên Lam không biết, đó là Cố Phong bao lâu nay vẫn thích cô, chỉ là không nói ra mà thôi. Còn Trình Thiên Lam, cô chẳng hiểu rõ về vấn đề tình yêu nên việc nhận ra tình cảm của Cố Phong là điều hơi khó.

Kéo ghế cho Trình Thiên Lam xong, Cố Phong trở lại ngồi chỗ của mình. Sau khi nhân viên phục vụ mang hai đĩa bít tết lên, cả hai mới vừa ăn vừa nói chuyện.

- Em cứ tưởng tuần sau anh mới về, không ngờ lại về sớm như vậy đấy. Công việc thuận lợi không?

- Mặc dù có một chút trục trặc nhỏ nhưng cuối cùng cũng đã giải quyết ổn thỏa rồi. Không sao đâu. Em và bác Trình vẫn khỏe chứ? Trông em có vẻ gầy đi thì phải.

- Gầy đi hả? Em thấy vẫn bình thường mà.

Cố Phong rót thêm một chút rượu vào ly cho Trình Thiên Lam, sau đó lại hỏi:

- Hôm nay anh về, thấy đầu đường cuối đường đều là hình ảnh của em. Em tuy là Tổng biên tập của ESTINA nhưng từ trước đến nay vẫn luôn rất kín đáo trước truyền thông. Có phải là vì vụ kiện tụng lần trước nên em mới ra mặt như vậy không?

- Cố Phong, đúng là anh rất hiểu em.

- Để anh đoán thêm một chút, vì vụ kiện ấy khiến doanh thu của ESTINA giảm xuống. Em vì chuyện này nên mới tạm thời xuất hiện trước mặt truyền thông. Có lẽ em gầy đi cũng là do mấy ngày qua suy nghĩ về kế hoạch mới cho ESTINA đúng không?

Trình Thiên Lam gật đầu mỉm cười. Bốn năm làm bạn với Cố Phong, cô hiểu anh bao nhiêu, anh càng hiểu cô bấy nhiêu.

- Em đã suy nghĩ rất kỹ về kế hoạch lần này rồi, chỉ có thể thành công, không được phép thất bại.

- Anh biết em là người tham công tiếc việc, nhưng có tham lam đến mức nào cũng phải biết giữ gìn sức khỏe chứ? Em không giữ gìn được sức khỏe của mình thì làm sao làm việc được.

- Em biết rồi.

Ngoài Diêu Hiểu Linh ra, Trình Thiên Lam chỉ có mỗi Cố Phong là bạn. Mọi người đều biết cô là một người lạnh lùng và bản lĩnh, nhưng nào có ai nghĩ rằng cô cũng giống như bao người khác, cũng biết cười, cũng biết khóc, cũng cần một người hiểu mình chứ? Trước mặt bố, Diêu Hiểu Linh và Cố Phong, Trình Thiên Lam mới có thể thoải mái được sống với hình ảnh thật của mình.

- À phải, lát nữa anh cùng em đến thăm bác Trình. Vừa rồi ở thành phố S, anh tìm được một bài thuốc Đông y bí truyền có thể chữa được chứng đau đầu. Anh cũng mang về cho bác Trình một ít để bác uống thử xem thế nào. Nếu tốt thì lại mua tiếp.

- Anh quan tâm đến bố em như vậy, thảo nào mà bố em suốt ngày nhắc đến anh.

- Quan tâm là đương nhiên rồi, anh chẳng phải là con rể tương lai của bác ấy hay sao?

Nghe vậy, Trình Thiên Lam bật cười:

- Con rể tương lai ấy hả? Trong mắt mọi người anh chính là “con rể quốc dân” rồi còn gì.

Cố Phong lặng yên nhìn Trình Thiên Lam. Câu nói vừa rồi của anh, rốt cuộc là cô không hiểu thật hay là cố tình không hiểu đây? Đã bao nhiêu năm trôi qua như vậy rồi.

Nhưng Cố Phong vẫn không trách Trình Thiên Lam và vẫn lặng lẽ ở bên cô. Anh hy vọng một ngày nào đấy, Trình Thiên Lam có thể nhìn thấy rõ tấm chân tình này của anh.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Còn Có Ngày Mai - Lâm Mĩ Thi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Chuyện không nghĩ đến

Hội bạn thân của Tổng Thừa Huân vì chuyện của anh nên lại tiếp tục họp mặt tại tập đoàn DCL của Hạ Quân Dật. Trong phòng Tổng giám đốc ngoài Hạ Quân Dật và Tổng Thừa Huân ra còn có Trình Minh Viễn, Lưu Cảnh Dương, Triệu Minh Thành và Tôn Hạo.

Hạ Quân Dật lấy từ trên bàn làm việc một tập hồ sơ, giao tận tay cho Tổng Thừa Huân và nói:

- Mình đã sai Tổng Cường đi điều tra về cô gái tên Trình Thiên Lam này rồi. Trình Thiên Lam là con gái của Trình Cẩm Hoa, người sáng lập ra tạp chí ESTINA nổi tiếng. Năm 18 tuổi, Trình Thiên Lam đã được đưa sang Nhật Bản du học và mới về nước 4 năm trước. Cô ta tiếp quản tòa soạn báo ESTINA này mới được có 3 năm thôi. Nhưng kể từ khi Trình Thiên Lam trở thành Tổng biên tập đã tạo ra được nhiều thành tích lớn cho tòa soạn báo này.

Tổng Thừa Huân đã nghe rõ những lời mà Hạ Quân Dật nói, những thông tin chi tiết hơn anh cũng đọc ở hồ sơ này rồi.

- Trình Thiên Lam là con một thôi sao? Mình lại cứ nghĩ cô ta là chị em song sinh của Trình Gia Nghi.

Trình Minh Viễn ngồi cạnh Tổng Thừa Huân lên tiếng. Anh ta cũng đã đọc qua về hồ sơ trên tay của Tổng Thừa Huân rồi.

- Vậy là Trình Thiên Lam và Trình Gia Nghi không có bất kỳ mối quan hệ nào. Thế sao hai người họ giống nhau như vậy? Giống thì giống nhưng cũng không đến nỗi giống như thế chứ?

- Mình cũng nghĩ giống Cảnh Dương. Bọn họ giống nhau một cách quá kỳ lạ.

Tôn Hạo ngồi tựa lưng hẳn vào sofa, bình thản nói:

- Theo như những gì chúng ta đã biết, Trình Gia Nghi học Y ở trường đại học Thanh Đông. Bảy năm trước, Thừa Huân và Trình Gia Nghi gặp nhau, khi ấy cô ta đã 20 tuổi. Còn Trình Thiên Lam này ra nước ngoài du học từ năm 18 tuổi.

- Vì Thừa Huân mất trí nhớ nên việc Trình Gia Nghi có từng nói về gia thế của cô ta hay không, tất cả chúng ta đều không biết. Nhưng một số người bạn của Trình Gia Nghi và cả Thừa Huân đều rõ, gia đình của cô ta phải rất khá giả nên cô ta mới có ô tô riêng. Trình Gia Nghi và Trình Thiên Lam có quan hệ gì hay không, không một ai biết được bởi vốn dĩ khi đi học, cô ta đã giấu thân phận với mọi người.

- Thật ra, mình có hai giả thuyết về Trình Gia Nghi, Thừa Huân, cậu có muốn nghe không?

Lúc này, Tổng Thừa Huân mới nhìn về phía của Hạ Quân Dật, mãi mới lên tiếng:

- Cậu nói đi.

- Khả năng thứ nhất là Trình Gia Nghi còn sống. Trong khả năng này chia ra làm hai ý nhỏ, đó là Trình Gia Nghi còn sống nhưng đã mất trí nhớ. Việc này cũng có thể giải thích cho nguyên nhân vì sao mà Trình Gia Nghi không đến gặp cậu trong 7 năm qua. Ý thứ 2 chính là, Trình Gia Nghi vẫn bình thường, cô ta đối với cậu chỉ là chơi đùa mà thôi.

- Ủ, khả năng này mà Quân Dật nói ra mình cũng đồng ý.

Tổng Thừa Huân đặt tập hồ sơ xuống bàn, hỏi Hạ Quân Dật:

- Khả năng thứ 2 mà cậu muốn nói, là Trình Gia Nghi có thể đã qua đời rồi, đúng không?

- Phải. Rất có thể Trình Gia Nghi đã qua đời.

- Thừa Huân, mình còn nhớ Vương Bằng từng nói với cậu, hôm cậu rời khỏi ký túc xá của trường, mặc vest rất sang trọng. Hôm cậu được đưa vào bệnh viện, mình cũng thấy cách ăn mặc của cậu khác hẳn so với một sinh viên bình thường. Ngày hôm đó, nếu như cậu không đi dự tiệc thì không có lý nào lại mặc như thế.

Tổng Thừa Huân nắm chặt hai bàn tay, bắt đầu nhớ lại những chuyện mà mình biết:

- Minh hôm đó mặc rất sang trọng, cùng lúc định ra khỏi ký túc xá thì nhận được một cuộc gọi. Mà theo như Vương Bằng nói, cuộc gọi ấy khiến mình trở nên vội vã hơn. Nhưng hôm ấy, mình cũng không nói cho Vương Bằng biết là mình định đi đâu.

- Phải chăng là cuộc điện thoại thông báo về tình hình của Trình Gia Nghi? Cậu nghe thấy lo lắng quá nên vội đi?

- Mình nghĩ không phải. Y tá hôm đó đưa Thừa Huân vào phòng cấp cứu cho biết, họ đón cậu ấy từ hai người trong một chiếc xe ô tô rất đắt tiền. Nếu như hôm ấy cậu bắt taxi đi đâu đó thì tại sao hai người kia lại chỉ cứu cậu? Bọn họ đưa cậu đến bệnh viện rồi đi luôn?

- Cũng có thể Thừa Huân đi bộ rồi gặp tai nạn, tên tài xế thấy thế sợ quá chạy đi luôn?

Trình Minh Viễn nghe thế thì lắc đầu:

- Mình không nghĩ như vậy. Cuộc điện thoại kia của Thừa Huân rất quan trọng, chẳng có lý do gì để cậu ấy đi bộ thôi đâu.

- Thừa Huân, chuyện của cậu thật rắc rối quá. Vì không biết hôm đó cậu đi đâu nên bọn mình cũng chẳng tra ra được cậu vì sao lại bị tai nạn nghiêm trọng đến như vậy.

Tổng Thừa Huân lúc này thờ dài, nói:

- Thật sự mình cũng muốn biết đầu đuôi câu chuyện lắm, nhưng càng muốn tra rõ lại càng rối hơn.

- Bây giờ tất cả chúng ta đều không rõ Trình Gia Nghi còn sống hay đã chết. Nhưng bọn mình đều muốn cậu quên cô ta đi. Nếu như cô ta thật sự yêu cậu đến mức muốn cưới, thì việc cậu bị tai nạn nghiêm trọng như thế, cô ta dù có biết sau cùng cũng phải đến thăm cậu chứ? Không đến thăm, chỉ cho người đến trường hoàn tất giấy tờ để đi du học.

- Mình nghĩ, cho dù khi ấy Thừa Huân và Trình Gia Nghi có cãi nhau thế nào đi chăng nữa, cô ta không phải vô tình như vậy chứ? Thật không hiểu Trình Gia Nghi này như thế nào.

Tổng Thừa Huân yên lặng một hồi lâu, giờ mới lên tiếng:

- Mình không biết tại sao, nhưng mình cảm thấy Trình Thiên Lam này rất quen thuộc.

- Quen thuộc sao? Quen thuộc vì giống Trình Gia Nghi thì có.

- Tốt nhất là cậu nên quên chuyện này đi, quên cả Trình Gia Nghi đi nữa. Mình sẽ giới thiệu cho cậu vài mối.

Chưa kịp nói gì thêm, điện thoại của Tổng Thừa Huân đã reo lên. Anh bình thần nhấc máy:

- Có chuyện gì không?

- “Luật sư Tống, bên tạp chí ESTINA Men vừa cho người liên lạc đến, nói rằng bọn họ muốn nói chuyện với anh về việc đưa anh trở thành gương mặt trang bìa của tạp chí bọn họ vào tháng sau.” – Người nói ở đầu dây bên kia chính là trợ lý của Tổng Thừa Huân – Lưu Quân.

- ESTINA?

- “Vâng.”

Tổng Thừa Huân nghe thấy thế thì hết sức ngạc nhiên. Những người bạn thân của anh cũng không hiểu có chuyện gì.

- Cậu nói với bên bọn họ, tôi muốn suy nghĩ một chút, có gì sẽ liên lạc sau. Còn chuyện gì nữa không?

- “Dạ không ạ.”

Tổng Thừa Huân vừa mới tắt máy liền nói:

- Lưu Quân vừa gọi điện cho mình, nói rằng bên tạp chí ESTINA muốn mời mình làm gương mặt trang bìa tháng sau cho bọn họ.

- ESTINA không phải là tạp chí của Trình Thiên Lam hay sao? Mọi chuyện thật sự quá trùng hợp rồi.

- Trước khi đến đây mình cũng nhận được điện thoại từ ESTINA, nói về việc mời mình làm gương mặt trang bìa cho bọn họ, nhưng mình đã từ chối ngay. Thật không ngờ bọn họ cũng gọi cho cả Thừa Huân.

Đúng như lời dặn của Trình Thiên Lam, cấp dưới của cô đã gọi điện xin gặp cả Triệu Minh Thành và Tổng Thừa Huân. Trong khi Triệu Minh Thành thẳng thắn từ chối thì Tổng Thừa Huân vẫn chưa đưa ra quyết định có đồng ý hay không.

- Thừa Huân, hay là nhân dịp này cậu thử tìm hiểu một chút về cô gái tên Trình Thiên Lam này xem.

- Cảnh Dương, cậu muốn mình đồng ý yêu cầu này?

- Đúng vậy. Hồ sơ về Trình Thiên Lam rõ ràng quá mức đến mức mình cũng phải nghi ngờ. Nếu như cậu cho rằng Trình Thiên Lam và Trình Gia Nghi có quan hệ gì đó thì nhân dịp này tìm hiểu luôn.

- Mình thấy Cảnh Dương nói rất đúng đấy. Mình cũng nghi ngờ về thân phận của Trình Thiên Lam.

Tổng Thừa Huân lúc này lại cảm điện thoại lên, liền gọi điện ngay cho Lưu Quân:

- Lưu Quân, cậu liên lạc lại với bên ESTINA, nói rằng tôi đồng ý gặp người của bọn họ. Nếu bọn họ muốn thì chiều nay đến văn phòng luật sư tìm tôi để nói kỹ hơn.

- “Vâng”.

Tổng Thừa Huân lại tiếp tục thở dài. Triệu Minh Thành nói:

- Chuyện này có phải làm quá lên không? Tuy Trình Thiên Lam và Trình Gia Nghi rất giống nhau nhưng không chắc bọn họ đã có quan hệ gì. E rằng chúng ta sẽ chẳng được kết quả như mong muốn.

- Minh Thành, chuyện này mình cũng không chắc. Nhưng vì mình bị mất trí nhớ trong suốt 7 năm cộng thêm những điều kỳ lạ khác xảy ra khiến lòng mình như có thêm một cái gai ấy. Dù chuyện này có thành hay không, ít ra mình cũng sẽ thoải mái hơn.

- Thừa Huân, nếu như cậu đã nói như thế thì bọn mình cũng không ngăn cản cậu nữa. Dù mọi chuyện về sau có như thế nào thì bọn mình vẫn là những người bạn thân thiết nhất của cậu.

Nghe những lời này của Triệu Minh Thành, Tổng Thừa Huân vui vẻ mỉm cười:

- Cảm ơn các cậu đã giúp đỡ mình. Đúng như Minh Thành nói, dù kết quả của chuyện này có như thế nào đi chăng nữa cũng không hề gì cả. Cuộc sống hiện nay của mình quả thật rất tốt, bởi vì luôn có các cậu ở bên giúp đỡ mình.

- Phải.

- Không cần phải lo lắng nhiều chuyện đâu.

- Các cậu nói đúng.

Tổng Thừa Huân cũng không biết việc anh tiếp cận Trình Thiên Lam lần này có kết quả gì hay không. Nhưng dù chẳng được gì, anh cũng cảm thấy thoải mái. Và sau lần này dù mọi chuyện có đi theo hướng nào, anh cũng sẽ bỏ qua mọi thứ để tiếp tục sống cuộc sống bình yên này.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Còn Có Ngày Mai - Lâm Mi Thi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Yêu cầu

Trình Thiên Lam vẫn đang ngồi xem mấy bản báo cáo mới trong phòng làm việc thì biên tập Phùng Đồng gõ cửa đi vào.

- Tổng biên tập.

- Biên tập Phùng, anh ngồi đi.

Phùng Đồng ngồi xuống ghế đối diện với Trình Thiên Lam, nhanh chóng bắt đầu vào chủ đề chính:

- Tổng biên tập, bên chúng tôi vừa mới đi gặp luật sư Tổng Thừa Huân và anh ta đã ngay lập tức đồng ý sẽ trở thành gương mặt trang bìa của ESTINA Men tháng sau rồi ạ.

- Tổng Thừa Huân đã đồng ý rồi sao?

- Vâng.

Nghe thấy tin này, Trình Thiên Lam cũng cảm thấy có chút ngạc nhiên. Theo như những gì mà cô đã tìm hiểu về Tổng Thừa Huân thì trước nay anh vốn chẳng nhận lời làm gương mặt trang bìa của bất cứ tạp chí nào, kể cả những trang báo Luật nổi tiếng. Việc Tổng Thừa Huân nhận lời như thế quả thật rất bất ngờ.

- Tại sao anh ta lại đồng ý trở thành gương mặt trang bìa cho tạp chí của chúng ta vào tháng sau vậy? Ban đầu tôi không nghĩ một người kín đáo như anh

ta lại nhận lời dễ dàng như thế.

- Tổng biên tập, thật ra Tổng Thừa Huân có một yêu cầu.

- Yêu cầu gì?

- Tổng Thừa Huân nói là ngoài việc đồng ý trở thành gương mặt trang bìa của ESTINA Men, anh ta còn muốn được gặp cô nữa.

Quả thật, yêu cầu này của Tổng Thừa Huân khiến Trình Thiên Lam hết sức bất ngờ và cô cũng vì điều này mà bật cười. Anh không yêu cầu nâng giá tiền mời, không yêu cầu những điều vô lý mà những người nổi tiếng khác đều đưa ra, mà chỉ muốn gặp cô. Nhưng rốt cuộc là tại sao Tổng Thừa Huân anh lại muốn gặp Trình Thiên Lam cô?

- Anh ta quả thực đưa ra yêu cầu này?

- Đúng như vậy ạ.

- Được rồi, cũng chỉ là gặp mặt thôi mà. Tôi đồng ý với yêu cầu này của Tổng Thừa Huân.

Nói chuyện thêm một lúc thì Phùng Đồng nhanh chóng đi ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại một mình Trình Thiên Lam.

.....

Khi nhận được điện thoại từ Phùng Đồng, Tổng Thừa Huân đang ngồi uống cà phê với Tôn Hạo ở gần văn phòng luật.

Anh đặt điện thoại lên bàn, uống một ngụm nhỏ cà phê rồi nói:

- Trình Thiên Lam đã đồng ý sẽ gặp mặt mình rồi. Theo như biên tập Phùng của ESTINA vừa gọi đến thì Trình Thiên Lam sau khi nghe xong đã ngay lập tức đồng ý.

- Có vẻ như Trình Thiên Lam cũng không suy nghĩ quá nhiều về việc cậu muốn gặp cô ta thì phải.

- Ừ.

- Nhưng mà Thừa Huân này, thật sự cậu vẫn muốn tìm lại được Trình Gia Nghi thông qua Trình Thiên Lam hay sao? Cứ cho là cậu tìm được Trình Gia Nghi đi, nhưng mọi chuyện về sau sẽ như thế nào chứ? Có thay đổi được nữa không? Cậu sống như bây giờ không phải là tốt hơn à?

Tổng Thừa Huân lắc đầu, Tôn Hạo còn nghe rõ thấy tiếng anh thở dài và nụ cười nhạt nhẽo trên môi:

- Không biết nữa, nhưng thật sự chính bản thân mình cũng không hiểu là tại sao mình lại muốn đi tìm Trình Gia Nghi đến như vậy. Mình cứ có cảm giác chuyện 7 năm trước có một uẩn khúc gì đấy. Chính vì thế mà mình không thể cứ thế bỏ qua được.

- Nhưng...

- Nhưng, nếu như mình không thể tìm được Trình Gia Nghi thông qua Trình Thiên Lam, mình sẽ từ bỏ. Giống như các cậu đã từng nói, có Trình Gia Nghi hay không thì cuộc sống của mình vẫn trôi qua như vậy thôi, chẳng có gì thay đổi cả.

Tôn Hạo nghe thấy thế thì gật đầu, nói:

- Được rồi, nếu như cậu vẫn kiên quyết như vậy thì mình cũng chẳng ngăn cản nhiều. Cứ làm theo ý của cậu đi. Nhưng mình vẫn mong cậu mau chóng quay trở lại và sống một cuộc sống bình thường.

- Cảm ơn cậu.

Bất giác, Tổng Thừa Huân lại hướng ánh mắt nhìn ra khung cảnh bên ngoài cửa sổ. Tôn Hạo nói rất đúng, không có Trình Gia Nghi, cuộc sống của Tổng Thừa Huân anh vẫn như vậy, không có Trình Gia Nghi, cuộc đời của anh cũng chẳng có mấy thay đổi.

Nhưng Tổng Thừa Huân vẫn muốn tìm lại Trình Gia Nghi như tìm lại mảng ký ức màu đen của 7 năm trước. Chính bản thân Tổng Thừa Huân cũng cảm thấy bất an, liệu năm đó đã có chuyện gì xảy ra?

.....

Biệt thự của Trình gia.

Trình Thiên Lam mang theo một tách trà nóng đặt lên trên chiếc bàn ở ngoài ban công, mỉm cười nhìn bố cô và nói:

- Cố Phong bảo con mang túi trà này về cho bố, anh ấy bảo nó rất ngon. Bố thử xem có hợp khẩu vị không.

- Thằng bé Cố Phong này đúng là rất biết quan tâm đến mọi người. Dù không nói ra nhưng nó vẫn biết là bố có sở thích uống trà. Con gái à, bố rất thích

Cố Phong đấy.

Trình Thiên Lam ngồi xuống ghế bên cạnh, giọng nói vẫn nhẹ nhàng như vậy nhưng lại có ý trêu đùa:

- Con biết, trong lòng bố thì Cố Phong rất rất tốt.
- Thì thế, đã biết rồi mà còn như vậy nữa sao? Bao nhiêu năm qua, con với Cố Phong thân thiết như vậy mà chưa từng nghĩ đến việc thay đổi mối quan hệ à?
- Ý bố là gì vậy? Cái gì mà thay đổi mối quan hệ chứ? Bọn con không làm bạn thì có thể làm gì đây?

Ông Trình Cẩm Hoa uống một ngụm trà nhỏ rồi lại đặt tách trà xuống bàn. Hai bàn tay ông đan xen vào nhau rồi đặt lên đùi.

- Thiên Lam, bố biết lời bố nói con chắc chắn là sẽ hiểu. Con nhìn xem, con cũng 27 tuổi rồi đây này, tuy không quá già cũng chẳng còn trẻ nhưng cũng phải đi tìm cho mình một người đàn ông chứ. Mà cũng chẳng cần phải tìm kiếm đâu xa, Cố Phong ở ngay bên cạnh con rồi đấy. Tuy Cố Phong không phải là một người xuất thân trong gia đình có gia thế, nhưng con thấy không, thằng bé này rất biết quan tâm đến người, lại tốt tính và có học thức nữa. Người đàn ông như Cố Phong, con có đốt đuốc đi tìm cũng chẳng thấy người thứ 2 đâu.
- Bố, con cũng chẳng muốn đốt đuốc đi tìm người đàn ông của con đâu. Chẳng phải người ta vẫn có câu “Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ, vô duyên đối diện bất tương phùng” hay sao? Nếu con và Cố Phong thật sự có duyên thì sớm muộn cũng sẽ ở bên nhau thôi.
- Con bé này, toàn kiêu có biện minh.
- Con đâu có kiêu có biện minh. Chỉ là con và Cố Phong có duyên gặp gỡ nhưng không thể ở bên nhau với tư cách tình nhân được đâu.

Trên gương mặt ông Trình Cẩm Hoa hiện lên rõ ràng vẻ không vui nhưng ông vẫn cố nói:

- Con à, người ta cũng có câu “Hãy biết trân trọng những người xung quanh mình” đấy. Bố cũng chỉ muốn tốt cho con thôi. Cố Phong đối tốt với con như vậy, nhìn là biết thằng bé đó có tình cảm với con rồi. Con ấy hả, nên kết hôn với người yêu con thì hơn.
- Nhưng dù có như thế nào thì con cũng phải xem xét đã. Thà lấy chồng muộn còn hơn lấy nhầm chồng.
- Đấy, là bố bảo với con rồi nhưng mà con không nghe. Sau này mà Cố Phong thích người khác thì con đừng có trách. Lúc đấy muốn hối hận cũng không kịp đâu.
- Con sẽ không hối hận.

Ông Trình Cẩm Hoa thật sự cảm thấy đứa con gái này có phần ngang bướng, giống như ông ngày trước vậy. Nhưng ông thật sự rất thích Cố Phong và luôn cho rằng, anh sẽ chăm sóc tốt cho Trình Thiên Lam. Thế mà Trình Thiên Lam lại cứ từ chối, dù thế nào thì ông cũng cảm thấy không được thoải mái.

- Vậy những vấn đề khó khăn ở tòa soạn báo con đã giải quyết được chưa? Có cần bố đưa ra một vài ý kiến cho không?
- Không cần đâu ạ, con đã giải quyết xong rồi ạ.
- Nhanh vậy sao? Con dùng cách gì?
- Con đã giao cho biên tập Phùng đi gặp và mời luật sư nổi tiếng Tổng Thừa Huân trở thành gương mặt trang bìa của ESTINA Men tháng sau. Và anh ta đã đồng ý.

Nghe thấy Trình Thiên Lam nói vậy, ông Trình Cẩm Hoa bỗng nhu nhu nói:

- Tổng Thừa Huân? Có phải là cậu luật sư nổi tiếng nhất thành phố B hiện tại không? Bố nghe mấy người bạn nói Tổng Thừa Huân chưa từng lên tạp chí lần nào và cũng không muốn lên mà?
- Nhưng lần này anh ta lại đồng ý rồi đấy ạ. Hơn nữa, Tổng Thừa Huân chỉ đưa ra một yêu cầu nói rằng, nếu như con gặp anh ta thì anh ta sẽ nhận lời làm gương mặt trang bìa cho ESTINA.
- Cậu ta muốn gặp con? Chỉ đơn giản như vậy?

Trình Thiên Lam gật đầu, lại nói:

- Và con cũng đã đồng ý gặp Tổng Thừa Huân rồi. Cũng chỉ là gặp mặt thôi mà, chẳng có gì khó khăn cả.
- Nếu như Tổng Thừa Huân đã đồng ý trở thành gương mặt đại diện của ESTINA Men tháng sau thì coi như những dự kiến của con đã thành công được một nửa. Chỉ còn chờ xem doanh thu tháng sau như thế nào nữa thôi. Yên tâm đi, bố luôn ủng hộ con.
- Thì con biết là bố vẫn luôn ủng hộ con mà.

Ông Trình Cẩm Hoa mỉm cười nhìn Trình Thiên Lam:

- Nếu như có chuyện gì khó khăn thì con cứ nói với bố, không cần che giấu gì cả. Bố con mình sẽ cùng vượt qua mọi khó khăn.
- Con biết rồi, cảm ơn bố. Mà cũng khá muộn rồi, bố cũng nên nghỉ ngơi sớm đi, thức khuya quá cũng không tốt.
- Ừ, bố biết rồi, con cứ đi nghỉ đi, ngày mai còn đi làm nữa. Bố ngồi ở đây một lúc rồi sẽ về phòng.
- Vâng, chúc bố ngủ ngon.

Nói xong, Trình Thiên Lam rời khỏi ban công đi về phòng. Ông Trình Cẩm Hoa vẫn nhàn nhã ngồi đấy thưởng trà ngắm cảnh đêm.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Còn Có Ngày Mai - Lâm Mi Thi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Gặp mặt

Lúc rời khỏi nhà thì trời cũng mưa, khiến cho thời tiết càng thêm lạnh hơn. Nhưng dù vậy, Tống Thừa Huân cũng không đeo thêm khăn quàng cổ. Bao lâu nay anh vẫn không tạo cho mình thói quen đeo khăn quàng cổ, cảm thấy như vậy rất khó chịu và vướng víu.

Từ tầng 20 của khách sạn Maryland nhìn xuống, thành phố B trông tĩnh lặng hơn hẳn vào những ngày trời đông rét buốt như thế này. Quả thật, Tống Thừa Huân rất thích khách sạn Maryland này bởi ở đây có loại cà phê mà anh rất thích. Từ Dịch Phàm – ông chủ của khách sạn Maryland cũng là một người có hứng thú đặc biệt đến cà phê. Nếu đề ý kỹ thì khách sạn 5 sao nào của Từ Dịch Phàm cũng có một tầng VIP chỉ giành cho khách thượng lưu. Và đương nhiên, những người bạn thân thiết của Từ Dịch Phàm, ngoài Tống Thừa Huân anh ra thì còn có Hạ Quân Dật, Trình Minh Viễn, Hạ gia nhị tiểu thư, ... Những người này, đều được đặc cách cho tự vào không cần phải kiểm tra.

Cuộc hẹn hôm nay với Trình Thiên Lam khiến Tống Thừa Huân cũng cảm thấy có chút hồi hộp. Sở dĩ anh hồi hộp như vậy là vì Trình Thiên Lam có gương mặt giống hệt Trình Gia Nghi.

- Luật sư Tống?

Quay sang nhìn, Tống Thừa Huân đã thấy Trình Thiên Lam hiện đang đứng trước mặt mình. Anh cũng vội vàng đứng dậy, nói:

- Trình tiểu thư, cô đến rồi à? Mời ngồi.

Sau khi nhân viên phục vụ mang cà phê lên cho Trình Thiên Lam xong, cô mới lên tiếng nói tiếp:

- Tống tiên sinh, tôi đã rất cố gắng để đến trước anh, nhưng không ngờ anh còn đến sớm hơn cả tôi nữa.

- Thật ra tôi cũng có một thói quen, đó là không muốn người khác phải đợi mình. Vì thế trong những cuộc hẹn với ai đó, tôi đều cố gắng đến sớm nhất có thể để không bị lỡ giờ.

- Không ngờ là cả anh và tôi đều có điểm chung này đây.

Tống Thừa Huân hướng ánh mắt nhìn Trình Thiên Lam, quả nhiên càng nhìn càng thấy cô giống Trình Gia Nghi. Cái phong cách thời trang theo kiểu thời thượng kia cũng có gì đó giống với cô bạn gái của anh.

- Tống tiên sinh, tôi cảm thấy rất hứng thú khi anh cứ nhìn tôi chăm chăm như vậy đây. Anh cảm thấy gương mặt của tôi rất thú vị sao?

- Phải, rất thú vị.

- Tôi đã nghe biên tập Phùng nói qua rồi, Tống tiên sinh nói sẽ đồng ý làm gương mặt trang bìa của ESTINA Men nếu như tôi gặp anh. Tôi cũng cảm thấy có phần khó hiểu, anh muốn gặp tôi để làm gì? Tôi và anh từ trước đến nay cũng không quen biết.

Uống một ngụm cà phê để lấy lại bình tĩnh, Tống Thừa Huân mới chính thức bắt đầu cuộc nói chuyện thật sự:

- Trình tiểu thư, tại sao cô lại muốn mời tôi trở thành gương mặt trang bìa cho tạp chí của cô vậy?

- À. Vậy thì tôi cũng muốn hỏi Tống tiên sinh là tại sao anh lại đồng ý trở thành gương mặt trang bìa của chúng tôi? Thêm nữa, anh muốn gặp tôi là có ý gì vậy? Có thể nói rõ hơn không?

- Là tôi hỏi cô trước đây Tống tiểu thư.

Trình Thiên Lam gật đầu, nở nụ cười bình thản nói:

- Chúng tôi hiện đang có những cái cách mới cho gương mặt trang bìa. Ngoài những ngôi sao nổi tiếng trong showbiz ra, chúng tôi thật sự cũng muốn mời những người ngoại đạo, như anh hay Tứ tổng của thành phố B. Tôi có nghe mọi người nói, anh không thích phỏng vấn lên trang bìa nên ban đầu cũng không hy vọng anh sẽ nhận lời. Nhưng nào ngờ Tổng tiên sinh anh lại nhận lời và đưa ra một yêu cầu với tôi.

Nói đến đây, Trình Thiên Lam hơi dừng lại một lát rồi mới nói tiếp:

- Tổng tiên sinh, câu hỏi của anh tôi đã trả lời rồi, vậy câu hỏi của tôi, có phải anh cũng nên trả lời hay không?
- Thật ra, việc tôi nhận lời làm gương mặt trang bìa của ESTINA cũng khá thú vị đấy.
- Tôi không phải là người hay tò mò, nhưng anh nói thế khiến tôi cũng muốn nghe xem nó thú vị ở chỗ nào.

Tổng Thừa Huân lấy ra trong túi một bức ảnh, đẩy đến trước mặt của Trình Thiên Lam. Cô cầm lấy bức ảnh lên xem rồi bất giác nhìn về hướng Tổng Thừa Huân, không nói gì cả. Nhưng Trình Thiên Lam biết rõ rằng, bức ảnh này là thật chứ không phải là sản phẩm của photoshop. Nhưng thật sự, gương mặt của Trình Gia Nghi trong bức ảnh giống Trình Thiên Lam cô y như đúc, trong một lúc khó mà nói được lời gì.

- Cô ấy là bạn gái cũ của tôi.
- À, tôi hiểu rồi. Vì tôi trông giống bạn gái cũ của anh nên anh mới tò mò muốn tìm gặp tôi sao?
- Cứ cho là như vậy đi.

Trình Thiên Lam nhìn bức hình lần nữa rồi lại đẩy trả lại cho Tổng Thừa Huân. Cô lại nói tiếp:

- Tổng tiên sinh, thật ra tôi không phải là một người đa nghi gì đâu. Nhưng anh nói anh muốn gặp tôi chỉ vì tôi giống bạn gái cũ của anh, lý do như thế này e rằng là không đủ rồi.
- Vậy cô muốn tôi phải cho cô lời giải thích như thế nào?

Trình Thiên Lam hơi nhún vai, uống thêm một ngụm cà phê nhỏ rồi mới nói:

- Tôi không hiểu nhiều về anh, thật đấy. Nhưng tôi nghĩ nếu anh muốn gặp tôi, chuyện này cũng chẳng phải khó khăn gì, không nhất thiết là anh cần phải nhận lời trở thành gương mặt trang bìa của ESTINA.
- Phải.
- Có thể nói rõ cho tôi nghe không?

Tổng Thừa Huân không nghĩ đến Trình Thiên Lam này lại thông minh đến như vậy, ngay lập tức cô đã nhận ra được những ý nghĩ sâu xa của anh.

- Thật ra, 7 năm trước khi tôi còn học đại học có một người bạn gái tên là Trình Gia Nghi. Nhưng sau đó, tôi bị một tai nạn nghiêm trọng đến mức mất trí nhớ luôn. Nghe một số người bạn của tôi nói, Trình Gia Nghi là bạn gái của tôi nhưng kể từ sau khi tôi bị tai nạn, cô ấy cũng biến mất luôn.
- Anh bị... mất trí nhớ?

Chính bản thân Trình Thiên Lam cũng không ngờ, Tổng Thừa Huân lại cho cô câu trả lời này.

- Phải, là mất trí nhớ. Những người bạn của tôi nói, 7 năm đã trôi qua, tôi vẫn sống rất tốt thì không cần phải cố gắng đi tìm Trình Gia Nghi nữa. Nhưng không hiểu sao tôi vẫn cứ muốn tìm cô ấy.
- Vậy là anh nhìn thấy tôi thì lại nghĩ đến cô gái tên Trình Gia Nghi đó, cảm thấy dường như tôi và cô ấy có mối liên quan gì đó?

Tổng Thừa Huân gật đầu. Trình Thiên Lam lại tiếp tục đoán ra được những suy nghĩ hiện giờ của anh.

- Tổng tiên sinh, có lẽ là tôi đã khiến anh thất vọng mất rồi. Trong nhà họ Trình, tôi là con gái duy nhất, không có chị em gì cả. Nhà tôi cũng không có anh em họ hàng gì cả.
- Nghe cô nói, quả nhiên thất vọng thật.

Không phải chỉ nói nguyên như thế mà quả thật, Tổng Thừa Huân cũng cảm thấy rất thất vọng khi nghe thấy Trình Thiên Lam nói như thế.

- Nhưng mà Tổng tiên sinh, trên đời người giống nhau nhiều lắm, cũng không nhất thiết có gương mặt giống nhau là phải có quan hệ gì đâu. Vừa rồi anh cũng nói, bạn anh bảo anh sống như hiện tại cũng rất tốt. Dù không hiểu rõ về cuộc sống của anh nhưng tôi cảm thấy bạn anh nói đúng đấy.
- Tôi biết. Cảm ơn cô.

Trình Thiên Lam nở một nụ cười nhẹ nhàng. Cô cũng cảm thấy lạ, tự dưng hôm nay chính cô lại đi khuyên nhủ người khác, làm một việc mà trước nay cô chưa từng làm và cũng chưa nghĩ đến bao giờ.

.....

Tổng Thừa Huân và Trình Thiên Lam nói chuyện suốt hơn 1 tiếng đồng hồ mới quyết định rời khỏi nơi này. Trời lúc này cũng đã tạnh mưa nhưng vẫn lạnh buốt như vậy.

Đứng ở sảnh khách sạn, Trình Thiên Lam nhìn Tổng Thừa Huân nói:

- Tổng tiên sinh, thật sự hôm nay nói chuyện với anh rất thú vị đấy. Anh so với trí tưởng tượng của tôi cũng khác xa.
- Nói chuyện với cô, tôi cũng rất vui.
- Thiên Lam!

Một giọng đàn ông vang lên, Trình Thiên Lam ngoảnh lại thì nhìn thấy Cố Phong đang tiến lại gần. Tổng Thừa Huân cũng nhìn thấy Cố Phong và anh ta cũng vậy. Cố Phong biết Tổng Thừa Huân là ai nhưng Tổng Thừa Huân lại không biết người đàn ông kia xuất thân thế nào.

- À Tổng tiên sinh, anh ấy là bạn của tôi, Cố Phong. Còn đây là luật sư Tổng Thừa Huân nổi tiếng, chắc anh cũng biết chứ?
- Hân hạnh.

Cả hai người đàn ông cùng bắt tay xã giao. Tổng Thừa Huân cũng nhanh chóng nhận ra, người đàn ông tên Cố Phong này không thích anh.

- Cố Phong, lần trước em cũng nói với anh rồi, Tổng tiên sinh đây là gương mặt trang bìa tháng sau của ESTINA. À phải rồi, tại sao anh lại ở đây vậy?
- Cũng không có gì cả, anh hẹn gặp đối tác ở đây thôi.
- Vậy à.

Mặc dù không nói gì nhưng Tổng Thừa Huân biết rõ, anh cũng không nên ở lại đây nữa.

- Trình tiểu thư, cảm ơn cô về buổi tối hôm nay, tôi rất vui. Bây giờ tôi còn có chút việc nên đi trước.
- Tạm biệt.

Trình Thiên Lam vừa nói xong câu “Tạm biệt” kia chưa lâu thì Tổng Thừa Huân đã nhanh chóng rời đi. Câu trả lời mà anh muốn tìm hôm nay cũng đã được nghe thấy rồi.

Tổng Thừa Huân biết, mọi chuyện nên chấm dứt ở ngay đây. Trình Thiên Lam và Trình Gia Nghi thật sự không có quan hệ gì cả.

- Tổng Thừa Huân là gương mặt trang bìa cho ESTINA tháng sau, nhưng cũng đâu nhất thiết là em phải đi gặp anh ta?
- Có một số lý do đặc biệt.
- Lý do đặc biệt?

Trình Thiên Lam đánh nhẹ vào cánh tay của Cố Phong, vẫn giữ nguyên nụ cười nhẹ nhàng ấy:

- Được rồi, chúng ta về thôi. Mà xe của em bị hỏng nên hôm nay anh cho em đi nhờ xe vậy.
- Ừ.

Trình Thiên Lam sai bước đi trước trong khi Cố Phong vẫn cứ đứng đấy nhìn bóng lưng của cô. Không hiểu sao anh cứ cảm thấy Tổng Thừa Huân này có mối quan hệ không đơn giản với Trình Thiên Lam.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Còn Có Ngày Mai - Lâm Mi Thi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Có duyên

Kể từ sau lần gặp mặt, Tống Thừa Huân dường như chẳng còn hy vọng gì về chuyện Trình Thiên Lam có liên quan đến Trình Gia Nghi nữa. Buổi chụp hình cho ESTINA cũng kết thúc, anh và Trình Thiên Lam cũng không gặp lại lần nào nữa. Lần cuối cùng Tống Thừa Huân và Trình Thiên Lam nói chuyện là tuần trước, cô đã gọi điện thông báo cho anh biết về doanh thu lớn của ESTINA khi mời anh về làm gương mặt trang bìa.

Đối với Tống Thừa Huân, có lẽ anh và Trình Thiên Lam chỉ có duyên vài ngày thôi.

- Sao thế Tống Thừa Huân, thành phố A này của mình đã đắc tội gì với cậu mà trông cậu như người mất hồn thế?

Tống Thừa Huân ngẩng đầu lên thì nhìn thấy Từ Dịch Phàm, anh mỉm cười và nhận lấy tách cà phê từ tay của Từ Dịch Phàm.

- Không có gì, chỉ là suy nghĩ vài chuyện thôi. Nhưng mà cũng không thể phủ nhận, chẳng mấy khi mình mới đến thành phố A mà trời cứ mưa suốt thế này, đã thế lại còn lạnh nữa chứ. Nhìn mà chẳng muốn ra khỏi nhà.

Từ Dịch Phàm ngồi xuống bên cạnh Tống Thừa Huân, vỗ nhẹ lên vai anh, nhẹ nhàng nói:

- Cậu không cần nói thì mình cũng biết tình hình hiện tại của cậu. Tôn Hạo nói đúng, cậu cứ sống như vậy không phải là tốt sao? Quên Trình Gia Nghi đi, cậu sẽ thấy thoải mái hơn.

- Có lẽ nên như vậy.

- Còn có lẽ gì nữa, bắt buộc phải như vậy đi. Cậu bị mất trí nhớ như thế, cậu còn cảm nhận được tình yêu của cậu và Trình Gia Nghi nữa không?

Tống Thừa Huân cũng không phủ nhận, sau khi mất trí nhớ, anh đối với Trình Gia Nghi dường như không phải là tình yêu mà chỉ là những hồi ức nhỏ nhoi không rõ ràng mà thôi. Bắt đầu lại một cuộc sống mới, bắt đầu lại một tình cảm mới, đối với Tống Thừa Huân, tình yêu của anh dành cho Trình Gia Nghi quá mờ ảo và cũng không rõ ràng.

- Nếu như cậu là mình thì cậu sẽ làm thế nào?

- Là cậu hả? Thật sự nếu mình là cậu thì mình cũng muốn gặp Trình Gia Nghi để giải quyết nốt những vấn đề còn tồn đọng giữa mình và cô ta. Nhưng 7 năm đã qua mà mình không gặp được cô ta thì mình nghĩ, tốt nhất là nên từ bỏ, đưa cuộc sống của bản thân trở lại bình thường.

Nghe những lời này của Từ Dịch Phàm, Tống Thừa Huân lại tiếp tục ngồi trầm ngâm. Những lời mà người bạn thân này nói không phải là không đúng.

- Nói đến như thế, nếu như cậu quyết định quên đi một Trình Gia Nghi, sao lại không bắt đầu đi tìm hiểu Trình Thiên Lam kia đi chứ?

- Đừng có nói đùa như thế, người ta đã có bạn trai rồi.

- Thế à, tiếc nhỉ.

Lời của Từ Dịch Phàm vừa dứt thì Tống Thừa Huân đã nghe thấy tiếng trẻ con khóc ầm lên.

- Thím Vương, thím bé Hạo Văn ra đây cho tôi.

- Vâng ạ.

Rất nhanh, thím Vương đã bế Hạo Văn, cậu con trai bé bỏng gần 2 tháng tuổi của Từ Dịch Phàm ra. Vừa nhìn thấy đứa bé lần đầu tiên, Tống Thừa Huân đã cảm thấy rất có cảm tình. Lần cuối anh gặp cậu bé Hạo Văn này là từ tháng trước rồi. Sau gần 1 tháng, tóc cũng mọc ra nhiều hơn trước.

- Con trai, sao thế, vừa mới ngủ đã bật tỉnh rồi à? Có phải bố nói chuyện lớn quá nên làm con giật mình không?

Nghe cái giọng cưng chiều con của Từ Dịch Phàm, Tống Thừa Huân lại bật cười. Tiếng cười ấy đã nhanh chóng lọt vào tai của Từ Dịch Phàm.

- Cậu cười cái gì?

- Trông cậu đảm đang quá đấy.

- Đảm đang cái gì chứ, cậu cứ thử có con đi, xem có giống như mình hay không. Đừng có cười trước như thế.

Tống Thừa Huân biết, việc Phùng Lộ Phi bất ngờ qua đời khiến cho Từ Dịch Phàm rất đau lòng. Nhưng thời gian qua, Từ Dịch Phàm đã cố gắng lấy lại tinh thần, dồn hết sức mình chăm sóc cho con trai thay cả phần của Phùng Lộ Phi.

- Nhìn cậu là mình nhìn ra một ông bố tốt nhất trên đời.

- Cảm ơn Tống đại luật sư đã khen.

- Được rồi, bây giờ mới có hơn 7 giờ, cậu cho mình mượn xe một chút, muốn lái vòng vòng xem thành phố A 1 tháng qua có thay đổi gì không.

- Vậy cậu cứ xuống gara xem muốn lấy cái nào thì lấy. Chìa khóa ở trong tay của bảo vệ ấy.

- Ủ. Mình đi đây.

Lúc Tổng Thừa Huân ra đến cửa, anh vẫn nhìn thấy Từ Dịch Phàm đang đỗ dành cho cậu con trai Hạo Văn ngủ. Từ Dịch Phàm vốn nổi tiếng là một người tính cách có phần trẻ con mà bây giờ đã ra dáng một người đàn ông thực thụ rồi.

.....

So với thành phố B đường như mê cung thì thành phố A đường đi lại dễ nhớ hơn nhiều. Đặc biệt, dân cư ở thành phố A cũng không đông như thành phố B nên rất hiếm xảy ra tình trạng tắc đường.

Trời hôm nay vừa mưa vừa lạnh, người đi ngoài đường cũng trở nên ít hơn hẳn. Những ánh điện đường đã bật lên từ lâu, nếu đứng từ trên cao có thể thấy rõ một thành phố A mờ ảo, đẹp vô cùng.

Xe vừa mới rẽ phải định đi thẳng về phía trước, Tổng Thừa Huân đã bắt gặp một dáng đi trông khá quen thuộc. Khi xe lướt qua người đó, anh bỗng nhìn thấy rõ gương mặt. Đó không phải là Trình Thiên Lam hay sao? Cô sao lại ở thành phố A được chứ?

Dừng xe ở trên đó 3m, Tổng Thừa Huân hơi ngó đầu ra, vừa đúng lúc Trình Thiên Lam đi đến.

- Trình tiểu thư!

- Ô, Tổng tiên sinh. Chúng ta cũng thật có duyên đấy nhỉ?

- Có lẽ vậy.

Nhìn thấy Tổng Thừa Huân, Trình Thiên Lam cảm thấy vô cùng ngạc nhiên. Không ngờ bọn họ lại có duyên gặp mặt ở thành phố A như vậy.

- Trình tiểu thư, nếu chúng ta cứ nói chuyện như thế này thì e rằng không tiện lắm. Có muốn lên xe tôi không?

- Cảm ơn.

Trình Thiên Lam gấp ô lại, nhanh chóng lên xe ngồi ở ghế lái phụ. Tổng Thừa Huân lấy ra một chiếc khăn trắng đưa cho cô:

- Tóc cô ướt hết rồi kia, cầm lấy lau đi.

- Cảm ơn.

- Không cần phải cảm ơn như thế đâu. Chúng ta nói chuyện chưa đầy 2 phút mà cô đã cảm ơn tôi những 2 lần rồi.

- Thì việc nên cảm ơn thì vẫn nên cảm ơn mà.

Tổng Thừa Huân điều chỉnh lại điều hòa trong xe rồi lại đi tiếp. Đi được một đoạn ngắn, anh quay sang hỏi Trình Thiên Lam:

- Cô đến thành phố A này để du lịch à? Có vẻ như chọn không đúng thời điểm rồi, mấy ngày nay trời cứ mưa suốt, khiến thời tiết càng thêm lạnh.

- Không phải, không phải tôi đến thành phố A để du lịch đâu. Bạn thân của tôi tổ chức sinh nhật ở đây, cũng là quê của cô ấy nên mời tôi, vì thế nên tôi mới đến. Thế còn anh Tổng tiên sinh, anh không phải là cũng đến đây du lịch đấy chứ?

- Tôi áy hả? Tôi cũng không đến thành phố A này để du lịch đâu. Quả thật tôi cũng hay đi du lịch, nhưng trời đông thời tiết lạnh, tôi lại chẳng muốn đi đâu. Chỉ vì cũng cuối năm rồi nên tôi phải đến đây để xem xét lại những pháp vụ của tập đoàn Từ Thị thôi.

- Vậy à.

Tổng Thừa Huân lại tiếp tục rẽ trái, đi thẳng đến khu phố giàu có của thành phố A. Anh bất giác hỏi:

- Cô ở nhà bạn hay là khách sạn? Mà sao trời tối như thế này, vừa mưa lại vừa lạnh mà còn đi một mình ra ngoài thế?

- Tôi ở khách sạn, khách sạn Hoàng Đình ấy. Với lại tôi có một thói quen, đó là đi dạo vào buổi tối nên mới quyết định đi. Dù sao cũng chẳng mấy khi đến đây. Ngày mai tôi về thành phố B rồi.

- Trùng hợp vậy, mai tôi cũng về thành phố B. Cô bắt máy bay chuyến mấy giờ vậy?

- Chuyến 10 giờ sáng khoảng hạn nhất. Đừng bảo là anh cũng giống như tôi đấy nhé?

Nghe như vậy, cả Tổng Thừa Huân và Trình Thiên Lam đều bật cười. Hóa ra họ cũng có duyên với nhau như vậy.

- À phải, cô đến thành phố A có đi cùng bạn trai không vậy?

- Bạn trai, bạn trai nào?

- Lại còn bạn trai nào nữa, thì là anh chàng lần trước tôi thấy ở khách sạn Maryland khi chúng ta hẹn gặp mặt ấy.

- Anh nói Cố Phong đúng không? Anh ấy không phải bạn trai của tôi, chỉ là một người bạn rất thân thôi. Nhưng mà anh hỏi anh ấy làm gì?

Tổng Thừa Huân hơi nhún vai, nói:

- Lần trước anh ta nhìn thấy tôi đi với cô thì trông có vẻ không vui lắm. Trên gương mặt hiện rõ vẻ ghen tuông.

- Quả nhiên anh là luật sư có khác, tài quan sát tinh tế thật đấy. Nhưng mà nói cho cùng, tôi cũng cảm thấy có lỗi với Cố Phong. Anh ấy thích tôi, nhưng tôi chỉ coi anh ấy là bạn thôi.

- Tôi nghe một thực tập sinh ở văn phòng của tôi nói, nếu mà cô ấy kết hôn, nhất định cô ấy sẽ chọn người yêu mình.

- Cách lựa chọn ấy quả thực rất đúng, nhưng nó không phù hợp với tình trạng của tôi. Mặc dù hiện giờ tôi vẫn chưa tính đến chuyện kết hôn, nhưng tôi không chỉ muốn người đó yêu mình mà bản thân tôi cũng phải yêu người đó nữa.

Lời nói của Trình Thiên Lam rất giống với suy nghĩ của Tổng Thừa Huân. Anh từng nghĩ nếu có ngày không tìm được Trình Gia Nghi, anh cũng muốn bản thân mình tìm một người mình yêu. Một bên yêu chưa đủ, cả hai bên mới gọi là một tình yêu trọn vẹn.

Khoảng 5 phút sau, Tổng Thừa Huân dừng xe trước khách sạn Hoàng Đình, quay sang nói với Trình Thiên Lam:

- Tôi không biết cô nghĩ thế nào, nhưng tôi cho rằng vào những ngày thời tiết như thế này, cô nên hạn chế việc lang thang ở ngoài đường thì hơn. Nếu như bị bệnh thì không tốt đâu.

- Cảm ơn anh. Và tôi cũng muốn cảm ơn anh lần nữa vì đã đưa tôi về khách sạn. Hẹn ngày mai gặp nhau. À phải, tôi vẫn giữ số điện thoại của anh đấy.

- Tôi cũng vậy.

- Tạm biệt.

- Tạm biệt.

Trình Thiên Lam mỉm cười rồi xoay người đi vào trong. Từ bên ngoài, Tổng Thừa Huân sau khi thấy Trình Thiên Lam đi vào trong thang máy thì anh mới lái xe rời đi. Tổng Thừa Huân không nghĩ hôm nay anh lại gặp được Trình Thiên Lam. Và hơn nữa, những lời nói của Trình Thiên Lam khiến anh rất thoải mái.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Còn Có Ngày Mai - Lâm Mi Thi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Xem mắt

Kể từ sau lần gặp mặt ở thành phố A, mối quan hệ của Tổng Thừa Huân và Trình Thiên Lam tốt lên trông thấy. Tổng Thừa Huân cũng theo dõi Trình Thiên Lam trên DCL và cô cũng vậy. Hai người thường xuyên nói chuyện về nhiều vấn đề. Cũng không thể phủ nhận qua những lần nói chuyện, cả Tổng Thừa Huân và Trình Thiên Lam đều thấy giữa họ có khá nhiều điểm chung.

Tổng Thừa Huân cũng nói cho hội bạn thân của mình biết việc anh quyết định quên đi quá khứ để tiếp tục cuộc sống hiện tại và đương nhiên bọn họ đều rất vui. Riêng Hạ Tuyết Dao cũng khẳng định chắc nịch về việc giới thiệu cho Tổng Thừa Huân đối tượng để làm quen. Và cô ấy đã làm được khi sắp xếp một buổi gặp mặt cho Tổng Thừa Huân và nhà thiết kế thời trang của tập đoàn cô ấy, là Đường tiểu thư.

- Tổng tiên sinh, tôi đã từng nghe Hạ tổng nói nhiều về anh nhưng quả nhiên khi gặp mặt, anh vẫn khiến cho tôi bất ngờ.

- Đường tiểu thư, không biết là cô cảm thấy bất ngờ ở chỗ nào?

- Tôi từng thấy qua ảnh của anh mà Hạ tổng đưa cho, cũng có thấy anh trên tạp chí ESTINA. Không ngờ ngoài đời, trông anh lại điển trai hơn trong ảnh, nhìn có nét gì đó rất trường thành.

- À, thì ra là vậy, cảm ơn Đường tiểu thư đã khen ngợi.

Buổi gặp mặt ngày hôm nay, Tổng Thừa Huân không hề muốn chút nào, chỉ là do Hạ Tuyết Dao ép nên mới đến. Nhưng cứ nghĩ đến việc Hạ Tuyết Dao lo lắng chuyện của mình như vậy, Tổng Thừa Huân không nhận lời gặp mặt e rằng cũng không phải. Hôm nay gặp vị Đường tiểu thư này, thật sự anh không biết nên nói gì. Tự dưng lại mong có ai gọi điện đến để cứu anh Tổng Thừa Huân ra khỏi tình hình hiện tại.

- Nhưng mà Tổng tiên sinh này, anh có vẻ ít nói nhỉ? Tôi tưởng những người làm luật sư như các anh đều phải nói rất nhiều chứ?

- Còn tôi thì lại nghĩ những người làm về thiết kế thời trang như cô chắc là phải ít nói lắm.

Nghe thấy câu nói này của Tổng Thừa Huân, vị Đường tiểu thư này lập tức câm nín. Cô có thể nhận ra rõ ý của Tổng Thừa Huân trong này, anh đang chê cô nói quá nhiều.

Quán café hôm nay không có quá nhiều người, vì Tổng Thừa Huân và Đường tiểu thư ngồi ở chỗ góc khuất nên những vị khách khác đều không biết họ đang đi xem mắt. Nhưng trong tình huống đi xem mắt này e rằng quá gượng gạo vì ngay lúc này, chẳng ai muốn nói với ai câu nào.

Vừa đúng lúc này, Tổng Thừa Huân nhìn thấy Trình Thiên Lam đẩy cửa bước vào. Việc gặp Trình Thiên Lam ở đây khiến anh rất ngạc nhiên. Không ngờ anh đi xem mắt cũng có thể gặp được cô.

- Thừa Huân, không ngờ lại có thể gặp anh ở đây đây.

- À à Thiên Lam, cũng trùng hợp thật đấy.

Trình Thiên Lam quay sang nhìn Đường tiểu thư, bỗng hỏi:

- Tôi không biết là anh đi cùng với bạn. Hai người cứ nói chuyện tiếp đi, tôi đi ra chỗ khác.

- Ồ...

Hy vọng Trình Thiên Lam cứu mình thoát khỏi tình trạng này đã nhanh chóng mất hết. Anh chẳng còn cách nào khác đành phải ngồi xuống, tiếp tục nói chuyện với vị Đường tiểu thư kia.

Nhưng một điều không ngờ khác lại xảy ra, đó là Trình Thiên Lam lại chọn bàn ở ngay sát bàn của anh. Từ vị trí ngồi của Tổng Thừa Huân, anh có thể nhìn thẳng thấy Trình Thiên Lam đang ngồi nhàn nhã uống café. Cô chọn vị trí này, không phải là muốn xem anh đi xem mắt như thế nào đấy chứ? Nhưng mà sao cô biết anh đi xem mắt?

- Tổng tiên sinh, Hạ tổng nói với tôi là anh thuộc mẫu đàn ông chuẩn mực, chăm chỉ làm việc, biết quan tâm đến người khác, tính cách rất thân thiện. Hạ tổng cũng nói, anh là một người ngăn nắp sạch sẽ, giống y hệt tôi.

- Tuyết Dao nói với cô về tôi như vậy sao?

- Đúng vậy.

Uống một ngụm café nhỏ, Tổng Thừa Huân ngẩng đầu nhìn vị Đường tiểu thư kia, nói:

- Đường tiểu thư, thật ra đây là lần đầu tiên tôi đi xem mắt, vì thế mà tôi nghĩ chúng ta cũng nên nói thẳng với nhau cho rõ ràng mọi chuyện hơn. Cô nghĩ như vậy có đúng không?

- Tất nhiên là đúng rồi.

- Thật ra Đường tiểu thư này, tôi không hoàn mỹ như những gì mà Tuyết Dao đã nói với cô đâu.

Nói xong câu này, Tổng Thừa Huân liếc nhìn Trình Thiên Lam, cô lúc này đang che miệng cười. Nhưng khi thấy ánh mắt của Tổng Thừa Huân đang hướng về mình, Trình Thiên Lam chẳng dám cười nữa.

- Tổng tiên sinh, chúng ta đều là những người bình thường, đương nhiên là không thể hoàn mỹ được, bên cạnh vẫn còn nhiều thiếu sót.

- Đường tiểu thư, không phải là như vậy đâu. Tuyết Dao nói tôi ngăn nắp sạch sẽ, nhưng thực tế chỉ là về bên ngoài vì nhà tôi có người giúp việc. Tôi vốn dĩ sống rất bừa bộn, chẳng ngăn nắp gì đâu, đồ đạc hay vứt linh tinh lắm. Chính vì không chịu được thói quen này của tôi nên hôm qua, người giúp việc thứ 22 của tôi đã xin nghỉ rồi.

- Dạ?

Trong khi Đường tiểu thư vẫn đang kinh ngạc thì Trình Thiên Lam lại lấy tay che miệng cười, cố gắng không phát ra tiếng động. Tổng Thừa Huân đương nhiên là cũng thấy rõ ràng.

- Còn cái việc nói tôi quan tâm đến người khác, e rằng là Tuyết Dao cũng đã phóng đại quá rồi. Tôi chăm sóc bản thân mình còn chưa xong, làm sao quan tâm đến người khác được chứ?

- Điều này...

- Thật ra tôi cũng đang tính đến chuyện kết hôn luôn. Tôi muốn tìm một người có thể chăm sóc cho tôi, tiện thể giải luôn cả việc nội trợ, như thế thì tôi cũng đỡ phải đi thuê người giúp việc, tốn tiền lắm.

Nói cho Đường tiểu thư nghe nhưng Tống Thừa Huân vẫn cứ nhìn về hướng của Trình Thiên Lam. Còn Trình Thiên Lam thì không thể nào nhịn cười được nữa. Từ khi quen Tống Thừa Huân, cô chưa từng được nghe anh kể câu chuyện nào hài như thế này.

- À phải Tống tiên sinh, hiện giờ tôi có việc bận phải đi trước, có gì chúng ta nói chuyện sau, được không?

- Đương nhiên là được. Nếu cô bận thì cứ đi trước, nhưng tôi mong sẽ được gặp lại cô sớm thôi.

- Vâng vâng.

Vừa nói xong, Đường tiểu thư đã vội vàng cầm theo túi xách rời đi. Tống Thừa Huân cũng đi đến ngồi đối diện chỗ bàn của Trình Thiên Lam. Lúc này cô mới bật cười thành tiếng.

- Cô không cần phải cười mỉa mai tôi như vậy đâu.

- Thừa Huân, nghe cuộc nói chuyện của anh và vị Đường tiểu thư kia, tôi biết chắc chắn là anh không có ý định đi xem mắt. Nếu đã không muốn sao còn đi gặp người ta làm gì để rồi lại tự bôi nhọ bản thân mình như thế?

- Thật ra vị Đường tiểu thư này là do Hạ Tuyết Dao giới thiệu cho tôi. Nếu như tôi không đi gặp mặt người ta, e là Tuyết Dao sẽ không vui.

Trình Thiên Lam gật đầu:

- Tôi biết, nhưng anh cũng đừng tự ép bản thân như thế chứ? Có phải là vẫn chưa quên được bạn gái cũ hay không?

- Cũng không hẳn. Đúng là ban đầu khi Tuyết Dao đề xuất với tôi chuyện này, tôi cũng không bằng lòng. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại cuối cùng lại đồng ý gặp mặt. Hôm nay gặp rồi thì tự nhiên lại hối hận.

- Tôi nghĩ chắc anh cũng muốn tìm được một người con gái khác, chỉ là cô ấy có lẽ chưa xuất hiện. Anh chắc nên đợi thêm một thời gian nữa, giống như tôi đây này. Thật sự chắc anh không biết, nhưng tôi rất tin câu nói “Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ, vô duyên đối diện bất tương phùng”.

Tống Thừa Huân mỉm cười, lời của người con gái đang ngồi đối diện anh nói quả thực rất đúng.

- Mà sao cô không thử một lần đi xem mắt, lỡ đâu lại xem ra được người có duyên với mình thì sao?

- Thế anh nghĩ, nhìn chúng ta hiện tại có giống như đi xem mắt không? Hay chúng ta thử nói chuyện theo hướng ấy xem.

- Ý này cũng hay đấy. Để tôi giới thiệu về mình nhé. Trình tiểu thư, tôi là Tống Thừa Huân, 28 tuổi, hiện đang làm luật sư. Tôi không phải là người hoàn mỹ gì hết, tiêu chuẩn cho nửa kia của tôi cũng không quá cao đâu. Chỉ cần tôi yêu cô ấy và cô ấy cũng yêu tôi, thế là đủ rồi. Nếu như chúng tôi có thể lấy nhau, tôi đảm bảo sẽ yêu thương và chăm sóc cô ấy suốt đời.

Nghe đến đây, Trình Thiên Lam bỗng bật cười:

- Thừa Huân, anh khiến tôi cảm động quá đấy. Những lời này mà vừa nãy anh nói với vị Đường tiểu thư kia, chắc cô ấy cảm động rơi nước mắt luôn đấy.

- Người mà tôi muốn kết hôn, chỉ cần đơn giản như vậy thôi. Nhưng có lẽ vì đơn giản quá nên chẳng tìm được ai. Thiên Lam, thế còn cô? Mẫu người mà cô muốn chọn là người thế nào?

- Tôi hả?

Thấy Tống Thừa Huân gật đầu, Trình Thiên Lam mỉm cười nói:

- Tôi cũng không yêu cầu cao, chỉ cần người đó chung tình với tôi, đừng có rượu chè cờ bạc, yêu thương và trân trọng tôi, như thế là đã tốt lắm rồi. Tôi cũng không soi xét gia cảnh của anh ấy, chỉ cần anh ấy đạt được những tiêu chuẩn mà tôi đã đề ra thôi.

- Vậy thì tôi chúc cô sớm ngày tìm được ý trung nhân. Nhưng không phải bên cạnh cô cũng còn một Cố Phong hay sao? Cô không định suy xét đến trường hợp của anh ta à?

- Cũng có suy xét rồi, hơn nữa là còn suy xét rất kỹ. Nhưng anh biết đấy, tôi không thể nào biến tình bạn với Cố Phong thành tình yêu được. Tình bạn ấy dường như sâu sắc quá rồi, không có chỗ cho tình yêu.

Tống Thừa Huân chỉ có thể mỉm cười. Trình Thiên Lam lại nói:

- Nếu như tôi không tìm được người thích hợp và anh cũng thế, tôi sẽ suy xét về anh đấy.

- Tôi?

- Phải. Anh cũng thử xem xét trường hợp của tôi xem như thế nào dù có lẽ tôi không phải là mẫu người anh thích. Nhưng điểm chung ở chúng ta, đó là

rất hiểu nhau.

Phải im lặng một hồi, Tống Thừa Huân mới nói:

- Được.
- Quyết định như vậy đi.
- Ừ. Đến lúc đấy cô đừng có quên những lời mà cô đã nói ngày hôm nay.

Tống Thừa Huân và Trình Thiên Lam vẫn còn ngồi bình lặng đối diện nhau. Ngày hôm nay, giữa họ đã có thêm bước tiến triển mới.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Còn Có Ngày Mai - Lâm Mi Thi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Tò mò

Vừa mới sáng ra, Tống Thừa Huân đã đến tập đoàn DCL để đưa mấy văn kiện liên quan đến pháp vụ. Hạ Quân Dật ký xong những văn kiện kia thì ngẩng đầu lên nhìn Tống Thừa Huân, thấy anh gương mặt mệt mỏi thiếu ngủ, không khỏi ngạc nhiên bèn hỏi:

- Này Thừa Huân, sao trông cậu mệt mỏi như thế? Pháp vụ của DCL có nặng nhọc gì đâu? Hơn nữa mình cũng chẳng bắt ép cậu phải làm việc gì quá mức khó khăn cả.
- Phải, đúng là pháp vụ của tập đoàn DCL cũng chẳng nặng nhọc gì, nhưng gộp lại Từ Thị, Trình Thị, Lưu Thị rồi Hạ Thị, cậu có thể làm hết trong mấy ngày liền không?
- Bọn mình có bắt ép cậu phải làm việc suốt ngày đêm để nhanh chóng hoàn thành công việc đâu. Mà văn phòng luật cũng đâu phải chỉ có một mình cậu mà phải khổ sở như thế chứ.

Tống Thừa Huân thở dài, cầm mấy văn kiện kia rồi đi ra chỗ sofa ngồi, tự rót cho mình một cốc nước lọc.

- Phòng làm việc của cậu bây giờ không trưng bày rượu nữa à? Trước thấy có nhiều lắm mà?

Hạ Quân Dật cũng rời bàn làm việc ra sofa ngồi, tự rót lấy cho mình một cốc nước lọc rồi nói:

- Tôn Hạo lần trước bảo dạ dày của mình không tốt nên cấm uống rượu với cafe, Vũ Tranh cũng nói rằng không muốn thấy mình uống nhiều mấy thứ đó nên mình bỏ rồi. Từ nay hạn chế uống rượu và cũng không đi trưng bày rượu ở phòng làm việc nữa.
- Sao mà nghe lời em gái Lương quá vậy? Chẳng biết ai ngày trước từng nói là sẽ không hạ mình trước phụ nữ ấy nhỉ? Thế mà bây giờ vợ bảo gì nghe nấy, giống y hệt Minh Viễn với Cảnh Dương.
- Mình nói câu đấy bao giờ chứ?

Để tránh việc Tống Thừa Huân lại tiếp tục đem chuyện của mình ra “chọc ngoáy”, Hạ Quân Dật nhanh chóng đổi chủ đề:

- Thừa Huân, hôm nọ mình nhìn thấy cậu và Trình Thiên Lam nói chuyện rất vui vẻ trong một quán cafe. Mối quan hệ giữa cậu và cô ta không phải tiến triển đến mức thần tốc như vậy chứ? Nhân tiện hỏi luôn, hai người đã tính đến những chuyện gì rồi?
- Đừng có suy nghĩ vớ vẩn như thế, mình với Trình Thiên Lam chỉ là bạn bè bình thường thôi.
- Bạn bè bình thường? Nghe như dối lòng ấy. Nhưng mà không phải là Trình Thiên Lam có bạn trai rồi?
- Không phải.

Nghe đến đây, Hạ Quân Dật bỗng bật cười, vỗ nhẹ lên vai của Tống Thừa Huân và nói:

- Trình Thiên Lam không có bạn trai, sao cậu không nghĩ đến việc tiến tới với cô ta đi? Hai người kẻ ra cũng đẹp đôi lắm. Nếu như cậu với Trình Thiên Lam thành đôi, mình nhất định ủng hộ nhiệt tình. Bọn Minh Thành với Tôn Hạo chắc cũng có ý kiến giống mình.
- Thế bây giờ bảo cậu bỏ em gái Lương rồi đi yêu người khác, cậu có làm được không đây?
- Giảo biện, cậu mất trí nhớ rồi tỉnh lại, cậu có khẳng định được cậu vẫn giữ trọn tình yêu với Trình Gia Nghi hay không? Đã quên hết từ 7 năm trước rồi. Mà bắt đầu với Trình Thiên Lam có sao chứ? Nên nhớ rằng, cậu với Trình Gia Nghi đã kết thúc từ lâu rồi.

Lời nói của Hạ Quân Dật lại khiến Tống Thừa Huân nhớ đến lời “hẹn ước” kia với Trình Thiên Lam. Tống Thừa Huân còn nhớ Trình Thiên Lam đã từng nói, nếu sau này cả hai đều không tìm được nửa kia thích hợp thì sẽ suy xét về việc hẹn hò với đối phương. Nhưng Tống Thừa Huân cũng chẳng hy vọng quá nhiều lời nói này sẽ thành sự thật, có lẽ sẽ rất nhanh thôi, Trình Thiên Lam sẽ tìm được người phù hợp với cô ấy.

- À phải rồi, ngày kia Tuyết Dao và Minh Thành sẽ tổ chức một bữa tiệc kỷ niệm 1 năm ngày cưới của bọn họ đấy, chắc cậu cũng phải nhận được lời mời rồi đúng không?

- Nhận được rồi. Hạ Tuyết Dao này lần trước giới thiệu cho mình một cô gái tên Đường tiểu thư gì đấy. Cuối cùng sau khi gặp mặt mình xong, cô gái kia sợ quá chạy mất rồi.

- Thế không phải do cậu à? Chính cậu mới là người khiến cho Đường tiểu thư kia sợ quá chạy mất đấy. Tuyết Dao nói bao nhiêu điều tốt về cậu mà cậu không biết lợi dụng điểm ấy.

Tống Thừa Huân hơi nhún vai nói:

- Mình bảo sẽ quên những chuyện cũ nhưng không có nghĩa là muốn ngay lập tức đi xem mắt như thế này. Nếu như có duyên thì chắc chắn sẽ nhanh chóng tìm được người thích hợp thôi, không cần các cậu phải hao tâm tốn sức đi tìm đối tượng cho mình nữa đâu.

- Tống Thừa Huân cậu mà cũng tin vào duyên số sao? Thế mẫu người mà cậu thích là như thế nào?

- Mẫu người mình thích hả?

- Đừng bảo là chính cậu cũng không biết đấy nhé?

Bị nhắc đến chuyện này, Tống Thừa Huân ngồi trầm ngâm một hồi, phải mãi đến khi Hạ Quân Dật giục thì anh mới chịu nói:

- Mẫu người mình thích phải là một cô gái xinh đẹp, mạnh mẽ, quyết đoán và tài giỏi, phải chung tình và luôn quan tâm, hiểu rõ mình.

Nghe Tống Thừa Huân nói vậy, Hạ Quân Dật ngồi đờ người ra, chẳng thể nói được gì hơn.

- Làm gì mà cậu ngồi thừ ra như thế?

- Cái gì mà xinh đẹp, mạnh mẽ với quyết đoán vậy? Cậu đang miêu tả Tuyết Dao hay Tuyết Tâm thế? Không phải là cậu thầm yêu hai cô em gái này của mình đấy chứ?

- Nếu mình mà thầm yêu Hạ Tuyết Dao thì ngay ban đầu khi cậu giới thiệu, mình đã ngay lập tức theo đuổi cô ấy rồi, còn phải đợi đến khi cô ấy gặp Minh Thành nữa à?

- Cũng phải.

Vừa dừng lại một lát nhưng dường như lại nhớ ra điều gì đó, Hạ Quân Dật tiếp tục nói:

- Nếu không phải Tuyết Dao và Tuyết Tâm, là cậu đang nói về Trình Thiên Lam đấy hả? Trình Thiên Lam cũng xinh đẹp, trong làng thời trang được khen là mạnh mẽ, quyết đoán và rất tài giỏi. Hay là Tống Thừa Huân cậu sau vài lần gặp đã thích Trình Thiên Lam rồi?

- Phụ nữ như kiểu người mình thích trên đời này nhiều lắm, không chỉ gói gọn trong mấy người thôi đâu.

- Nhưng nói đi cũng phải nói lại, Trình Thiên Lam và cậu rất hợp nhau. Vừa nãy mình cũng nói rồi còn gì.

- Không biết nữa.

Không biết vì sao khi nói đến hình mẫu lý tưởng, Tống Thừa Huân lại ngay lập tức nhớ đến Trình Thiên Lam. Không lẽ mẫu người như Trình Thiên Lam mới thật sự là người mà anh muốn tìm?

.....

Trình gia.

Vì có một buổi tiệc nên hôm nay Trình Thiên Lam về nhà khá muộn. Cả ngày mệt mỏi, Trình Thiên Lam chỉ muốn tắm rửa và đi ngủ ngay.

Vừa vào trong, cứ nghĩ là bố đã đi ngủ nhưng không ngờ ông vẫn còn đang ngồi ở phòng khách.

- Bố, cũng đã muộn rồi sao bố không đi ngủ? Thức muộn như thế này không tốt cho sức khỏe đâu.

- Bố không ngủ được. Hôm qua bố đi cùng mấy ông bạn về muộn, hôm nay ngủ dậy muộn nên bây giờ chưa thể ngủ sớm được. Nào, ngồi xuống đây nói chuyện với bố một chút.

Trình Thiên Lam mỉm cười, ngồi xuống bên cạnh ông Trình Cẩm Hoa, giọng nhẹ nhàng hỏi:

- Nghe giọng của bố có vẻ nghiêm túc quá. Vậy để xem bố của con muốn hỏi chuyện gì nào.

- Thiên Lam, từ trước đến nay bố không hỏi quá nhiều về chuyện tình cảm riêng tư của con. Nhưng mà con gái à, không phải là con đang hẹn hò với Tổng Thừa Huân đấy chứ hả?

- Dạ?

Trình Thiên Lam cảm thấy hơi ngạc nhiên khi ông Trình Cẩm Hoa hỏi về điều này. Giữa cô và Tổng Thừa Huân vốn dĩ có gì đâu, tại sao ông Trình Cẩm Hoa lại cho rằng cô đang hẹn hò với anh? Phải chăng là đã có ai nói chuyện với bố? Là Cố Phong? Nhưng thật sự, Trình Thiên Lam không nghĩ rằng Cố Phong lại rảnh rỗi đi nói chuyện của cô cho ông Trình Cẩm Hoa nghe.

- Bố, bố bảo con đang hẹn hò với Tổng Thừa Huân sao? Bố nghe chuyện này ở đâu vậy ạ?

- Có phải con đang nghĩ liệu có ai đó đã kể chuyện này cho bố nghe hay không, đúng như vậy chứ? Thật ra là bố không nghe từ ai cả, chỉ là bố nhìn thấy con và vị luật sư Tổng đi với nhau thôi.

- Bố, nếu như con và Tổng Thừa Huân thật sự đang hẹn hò, chẳng lẽ bố muốn phản đối hay sao?

Nhìn sắc mặt không vui của ông Trình Cẩm Hoa, Trình Thiên Lam biết là ông không thích Tổng Thừa Huân. Từ trước đến nay ông vẫn luôn thích Cố Phong và rất thích tác hợp cô và anh ấy.

- Con hiểu bố mà, bố không thích Tổng Thừa Huân. Con gái à, Cố Phong là một người đàn ông rất tốt, hiếm có lắm đấy, con không tìm được người thứ hai đâu. Chuyện này suy nghĩ kỹ lại đi.

- Bố vì Cố Phong nên mới không đồng ý cho con và Tổng Thừa Huân đúng không? Nhưng bố đã gặp Tổng Thừa Huân đâu mà biết anh ấy không tốt bằng Cố Phong chứ?

- Nói chung là bố vẫn thích Cố Phong hơn.

Nhìn thấy ông Trình Cẩm Hoa lúc này, Trình Thiên Lam bỗng bật cười. Cô ôm lấy cánh tay của bố mình và nói:

- Thôi được rồi bố, con biết là bố thích Cố Phong. Con và Tổng Thừa Huân chỉ là bạn bè thân thiết thôi. Việc tiến xa hơn đến chuyện tình cảm hẹn hò với anh ấy, con chưa nghĩ đến.

- Vậy Cố Phong có hy vọng rồi?

- Vâng.

- Thế thì còn được.

Trình Thiên Lam ngồi nói chuyện với bố một lúc rồi trở về phòng. Có một sự thật đó là cô chỉ coi Cố Phong là bạn bè thôi, còn muốn cùng anh tiến xa hơn là một điều không thể. Còn Tổng Thừa Huân, đúng là cô rất có cảm tình với anh, nhưng họ có thể trở thành một cặp không thì rất khó nói.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Còn Có Ngày Mai - Lâm Mi Thi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Bữa tiệc

Lần này tổ chức tiệc nhân kỷ niệm 1 năm ngày cưới, Hạ Tuyết Dao và Triệu Minh Thành cùng chọn khách sạn Maryland của Từ Dịch Phàm làm địa điểm tổ chức. Không có gì lạ khi cả hai người họ chọn khách sạn này, nói Maryland là khách sạn đẹp nhất thành phố B cũng không có gì ngoa cả.

Tổng Thừa Huân bước vào bên trong trong sự hộ tống của vệ sĩ. Cả Hạ Tuyết Dao và Triệu Minh Thành đều là người nổi tiếng nên cánh phóng viên nhà báo xuất hiện đông ở đây không có gì là lạ. Hơn nữa, bữa tiệc này có sự góp mặt của nhiều gương mặt lớn trong thương giới và làng giải trí, đương nhiên là nhận được sự quan tâm rất lớn từ phía dư luận.

Khi Tổng Thừa Huân vào đến hội trường nơi tổ chức tiệc, những người bạn thân của anh đã đến đầy đủ hết. Mặc dù đã căn giờ để đến sớm, nhưng hóa ra anh vẫn muộn hơn bọn họ.

- Mình đã cố gắng để đến sớm, không ngờ các cậu còn đến sớm hơn cả mình nữa. Mình đến sớm 15 phút, chắc các cậu phải nửa tiếng đấy nhỉ?

- Mình với Tuyết Tâm đến đây được gần 1 tiếng rồi đấy. Còn Quân Dật với Vũ Tranh lẽ mà quá nên bọn mình đi trước luôn.

Lưu Cảnh Dương lên tiếng nói. Tổng Thừa Huân vừa nhìn thấy Từ Dịch Phàm thì hỏi ngay:

- Dịch Phàm, cậu đến thành phố B khi nào vậy?
- Mình vừa mới đến hồi trưa thôi. Công việc bận quá, Hạo Văn mấy ngày nay rất hay khóc quấy. Trước khi mình đi đã đưa thằng bé qua chỗ bố mẹ mình rồi. Sau khi mình về thành phố A cũng chuyển đến đại biệt thự ở luôn cho tiện. Có bố mẹ chăm sóc cho Hạo Văn nên mình cũng yên tâm phần nào.
- À phải Dịch Phàm, mình có nghe Tuyết Dao với Minh Thành nói, hai người bọn họ muốn làm thông gia với cậu đấy.

Trình Minh Viễn ở bên cạnh nghe thấy Tôn Hạo nói thế thì bật cười, quay sang nói với Từ Dịch Phàm:

- Vậy là phi công trẻ lái máy bay bà già rồi đấy.
- Này Minh Viễn, anh nói cái gì mà phi công trẻ lái máy bay bà già hả?
- Tuyết Tâm, anh nói có gì sai đâu hả? Con gái của Tuyết Dao sinh trước con của Dịch Phàm những 3 tháng liền đấy. Sinh sau như thế không gọi “phi công trẻ lái máy bay bà già” thì nói thế nào?
- Minh Viễn, để Tuyết Dao nghe thấy những lời này, chắc cô ấy sẽ cho anh một trận mắt.

Trình Minh Viễn vẫn bình thản như không có chuyện gì xảy ra, Hạ Quân Dật thì nói xen vào:

- Thôi thôi, cứ để con trai của Dịch Phàm làm con rể của mình cũng được. Dịch Phàm, có được không đây?
- Không được, làm con rể của mình với Băng Tâm.
- O, Dịch Phàm, em cũng đăng ký một chỗ. Hạo Văn nên làm con rể em với Cảnh Dương thì tốt hơn nhiều.

Nghe mấy người bạn thân đang tranh giành con rể, Tổng Thừa Huân nhìn Từ Dịch Phàm lắc đầu ngán ngẩm:

- Này các cậu, làm gì mà tranh giành ghê thế? Tương lai Hạo Văn có thích con gái nhà mấy cậu không thì chẳng biết được đâu.
- Thừa Huân nói đúng đấy, nhưng nếu muốn xin rể thì ít nhất cũng phải hỏi qua ý kiến của Dịch Phàm đây chứ?
- Phải rồi Dịch Phàm, cậu chọn ai trong số mấy đứa con của tụi mình đây hả? Nói đi xem nào.

Từ Dịch Phàm nghe thế thì đứng như trời trồng, phải mất một lúc sau mới có thể nói:

- Thật ra làm thông gia với các cậu đều tốt. Nhưng mà các cậu xem, cả Vũ Tranh, Băng Tâm và Tuyết Tâm đều đã sinh em bé đâu mà đã đòi gán ghép sớm thế chứ? Còn mình thì mình trông chờ vào quyết định của Hạo Văn thôi, thằng bé thích ai thì tùy.
- Hạo Văn mới 2 tháng tuổi, đến bao giờ mới nghe thằng bé nói được về quyết định ấy đây?
- Thế thì các cậu cứ chờ đi.

Lúc này, Từ Dịch Phàm quay sang nhìn Tổng Thừa Huân và Tôn Hạo, giọng hào hứng nói:

- Này các cậu, nếu các cậu cũng sinh con gái thì có nhắm con trai mình làm con rể hay không?
- Để mình xem đã.
- Thế còn cậu hả Thừa Huân?

Tổng Thừa Huân nghe thấy thế thì nhún vai, quay sang nhìn Từ Dịch Phàm, giọng nói rất bình thản:

- Mình nhất định sẽ không chọn Hạo Văn làm con rể mình đâu.
- Tại sao chứ?

Nghe thấy những lời Tổng Thừa Huân vừa nói, cả đám người đứng đấy đều bật cười sặc sụa còn gương mặt Từ Dịch Phàm thì trở nên xám xịt.

- Dịch Phàm đang thất vọng kìa kìa. Thừa Huân, cậu nói xem tại sao cậu không chọn Hạo Văn làm con rể đi.
- Thừa Huân, anh nói đi xem nào.
- Phải đấy. Lý do là gì?

Tổng Thừa Huân vẫn giữ nguyên vẻ bình thản ấy, từ từ giải thích:

- Các cậu không thấy à, các cậu tranh giành muốn Hạo Văn trở thành con rể của các cậu. Việc này đang chứng tỏ điều gì? Chứng tỏ việc Hạo Văn có số đào hoa, còn mình nhất định không thể gả con gái cho một kẻ quá đào hoa được. Đó chính là lý do khiến mình không chọn Hạo Văn là con rể.
- Cậu đang chê con trai mình đào hoa đấy hả?
- Nghe Thừa Huân nói, mình cũng thấy con trai cậu đào hoa quá rồi. Vì thế nên mình cũng rút luôn ý định gả con gái cho cậu.
- Nay Tôn Hạo, cậu đang hứa vào với Tổng Thừa Huân đấy hả? Các cậu không chọn con mình cũng không sao, về sau đừng có hối hận đấy.

Trong khi đám bạn vẫn đang nói về chủ đề chọn rể kia thì Tổng Thừa Huân bỗng nhìn thấy Trình Thiên Lam giữa đám đông người. Anh không nghĩ là cô cũng có mặt ở đây.

- Các cậu cứ nói chuyện đi, mình ra đằng kia một lát.
- Ồ...

Tổng Thừa Huân nhanh chóng rời đi, đám bạn anh nhìn theo và lại bắt đầu nhao nhao lên:

- Kia không phải là Trình Thiên Lam hay sao? Mình không nghĩ là vợ chồng Tuyệt Dao lại mời cả cô ấy đến.
- Mình không quan tâm đến việc vợ chồng Tuyệt Dao có mời Trình Thiên Lam đến hay không. Nhưng mà trông Thừa Huân với Trình Thiên Lam có vẻ rất thân thiết thì phải.
- Hai người bọn họ quen nhau tầm 1 tháng là cùng, thế mà tiến triển nhanh thế nhỉ? Khéo sắp thành cặp rồi.
- Anh cũng ủng hộ bọn họ thành một cặp.

Không quan tâm đến bạn bè đang bàn tán gì về mình, Tổng Thừa Huân vẫn tiến về chỗ của Trình Thiên Lam, vui vẻ nói:

- Không ngờ cô lại ở đây.
- Còn tôi thì không bất ngờ khi biết anh ở đây đâu. Tôi biết anh và Hạ gia từ trước đến nay có mối quan hệ rất thân thiết.
- Tôi cũng hơi bất ngờ không biết, nhưng cô với vợ chồng Tuyệt Dao và Minh Thành có quan hệ gì vậy?

Trình Thiên Lam nghe đến đây thì bật cười:

- Nếu anh đã hỏi như vậy thì tôi cũng nói cho anh luôn. Hôm nay tôi đến đây, trước đó đã làm giả thiệp mời, thực tế là muốn trà trộn vào đây để lấy thông tin độc quyền cho ESTINA đây.
- Há?

Nhìn bộ dạng của Tổng Thừa Huân lúc này, Trình Thiên Lam không thể kìm nén được nụ cười.

- Tôi nói đùa thôi. Thế mà anh cũng tin là thật à?
- Nghe giọng điệu của cô, tôi không nghĩ thành như vậy mới lạ đấy. Nhưng thật sự cô không muốn lấy tin tức độc quyền?
- Anh đừng đùa tôi như thế, tôi mà đưa tin tức lên ESTINA thì chẳng phải anh sẽ đứng ra thay Hạ tổng kiện tôi còn gì. Mà mấy năm nay, anh trở thành cái tên nổi tiếng nhất trong giới luật của thành phố B, đến luật sư của tôi khi nhắc đến tên anh cũng phải cảm thán khen ngợi. Tôi không dám đăng tin vì sợ sẽ bị anh kiện cho sập cả tòa soạn báo.
- Đừng nói như thế chứ, cô làm tôi đang liên tưởng đến việc tôi chính là ác bá trong truyền thuyết ấy.

Hội bạn thân của Tổng Thừa Huân đứng ở bên kia nhìn thấy rõ ràng vẻ mặt rạng rỡ không còn gì để nói của anh và Trình Thiên Lam. Hạ Quân Dật thấy thế thì lắc đầu ngán ngẩm:

- Nhìn thế này mà Tổng Thừa Huân cứ biện minh nói rằng chỉ là bạn bè. Gian tình hiện rõ trên mặt rồi kia kia.
- Quân Dật, Tổng Thừa Huân nói thế mà cậu cũng tin được à? Chắc chắn là hai người bọn họ đã tiến xa hơn rồi, làm gì còn là bạn bè nữa chứ? Tổng Thừa Huân này đúng là...
- Lần trước em nghe Tuyệt Dao nói giới thiệu một vị Đường tiểu thư nào đấy cho Thừa Huân, kết quả là anh ấy khiến cô ta chạy mất dép. Hóa ra nguyên nhân là do Trình tiểu thư này.
- Có người yêu rồi thì cứ nói thẳng ra, tên này bây giờ lại thích cái trò hẹn hò bí mật nữa à?

Ngay lúc này, Tôn Hạo nói xen vào, giọng rất hào hứng:

- Đây các cậu, mình có một trò hay, các cậu có chơi không?
- Trò gì?
- Thử đặt cược xem Tổng Thừa Huân với Trình Thiên Lam có thể trở thành một cặp hay không.

Lương Vũ Tranh nghe thế thì bật cười:

- Tôn Hạo, trò này của anh hình như không thu hút lắm thì phải. Em với Quân Dật đều chọn bọn họ sẽ thành một cặp.
- Em với Minh Viễn cũng thế.
- Bọn mình cũng thế đấy.
- Cậu cũng chọn như bọn mình đúng không Tôn Hạo?

Tôn Hạo nhìn đám bạn thân đang đứng ở đây, ngán ngẩm nói:

- Sao các cậu cứ đặt “cố” như thế? Không ai nghĩ bọn họ sẽ không thể ở bên nhau sao?
- Tôn Hạo, cậu nghĩ mà xem, nếu Thừa Huân và Trình Thiên Lam hẹn hò thật thì sẽ như thế nào? Bọn họ không phải quá xứng đôi vừa lứa à? Một luật sư nổi tiếng kết đôi với một tổng biên tập của một tạp chí danh tiếng. Minh thấy bố của Trình Thiên Lam chẳng có lý do gì để phản đối chuyện của hai người bọn họ cả, khéo còn giục nhanh chóng kết hôn ấy.
- Cảnh Dương nói phải đấy.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Còn Có Ngày Mai - Lâm Mi* Thi được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Chúng ta hẹn hò đi

Tôn Hạo biết là mình chẳng nói lại được đám bạn này, nhưng anh vẫn cứ nói ra suy nghĩ của mình:

- Không phải là mình không ủng hộ Thừa Huân với Trình Thiên Lam, nhưng mình cứ có cảm giác bọn họ khó lòng mà đến với nhau được.
- Tôn Hạo à, dạo này anh đang chuyển sang đọc truyện ngôn tình của Phương Tử Huyền đấy à? Cứ yên tâm đi, Thừa Huân sẽ không bị ngược lên ngược xuống như mấy truyện kia đâu.
- Vừa xong đám cưới của Quân Dật và Minh Viễn, giờ lại phải chuẩn bị quà mừng cho Thừa Huân rồi. Bây giờ trong hội bạn thân này chỉ có mỗi mình cậu độc thân chưa có ai đây Tôn Hạo.
- Đừng có chọc vào nỗi đau của mình.

Bọn họ lại buôn chuyện thêm một lát nữa thì đến giờ vào bữa tiệc. Đúng lúc ấy, Hạ Tuyết Dao và Triệu Minh Thành cùng bước lên sân khấu chính.

.....

Sau bữa tiệc kéo dài gần 2 tiếng, cuối cùng Tổng Thừa Huân cũng mượn được lý do rồi đi trước. Anh cùng với Trình Thiên Lam đi dạo ở bên bờ hồ. Hôm nay thời tiết không quá lạnh như mấy ngày trước nên rất thích hợp cho việc đi dạo như thế này.

- Nhìn mấy người bạn tổng tài của anh, hình như bọn họ nghĩ chúng ta đang hẹn hò thì phải.

Sau một hồi yên lặng không nói gì, cuối cùng Trình Thiên Lam cũng là người lên tiếng trước.

- Tôi bảo với bọn họ tôi và cô chỉ là bạn bè, nhưng có vẻ như họ chỉ là nửa tin nửa ngờ mà thôi. Hôm nọ tôi gặp Hạ Quân Dật và cũng bị cậu ấy chất vấn về chuyện này.
- Thế à? Bố tôi cũng từng hỏi chuyện này. Ông ấy không thích tôi hẹn hò với anh bởi ông thích Cố Phong hơn. Nhưng mà bố tôi thích Cố Phong cũng bởi vì cả hai người rất hợp tính nhau.

- Chắc cô đi cũng mỏi chân rồi, chúng ta ngồi ghế kia được không?

- Được.

Tổng Thừa Huân và Trình Thiên Lam cùng ngồi xuống ghế nhưng một hồi lâu đều không nói được với nhau lời nào. Căn bản là họ chẳng biết nên nói gì và bắt đầu từ đâu nữa.

- Tôi hỏi cô một vấn đề được không?

- Anh hỏi đi. Nhưng mà trông gương mặt nghiêm túc quá mức của anh khiến tôi hơi lo lắng về câu hỏi của anh đấy.

- Cũng không phải là câu hỏi hóc búa gì đâu, tôi chỉ muốn hỏi cô là trong thời gian qua cô đã tìm được đối tượng ưng ý chưa?

Đến lúc Tổng Thừa Huân quay sang nhìn Trình Thiên Lam thì đã thấy cô nhìn chăm chăm mình. Ánh mắt của cô khiến anh cảm thấy hơi lo lắng, cố gắng nuốt nước bọt rồi hỏi:

- Sao cô nhìn tôi chăm chăm như thế?

- Anh hỏi tôi như vậy, không phải là anh muốn giới thiệu cho tôi một đối tượng xem mắt đấy chứ?

- Như vậy không được à?

- Thật ra thì... Mặc dù bây giờ tôi vẫn chưa tìm được người thích hợp nhưng thật sự tôi không muốn đi xem mắt đâu. Lần trước thấy cảnh anh đi xem mắt là tôi đã chẳng hứng thú gì với chuyện đó nữa rồi.

Câu nói của Trình Thiên Lam khiến Tổng Thừa Huân trở nên bối rối hơn. Trong lòng anh lúc này đang rất phân vân. Anh muốn nói một điều nhưng chẳng biết có nên nói ra không.

Trình Thiên Lam có thể nhìn thấy rõ gương mặt đầy vẻ bối rối kia của Tổng Thừa Huân. Giọng cô hơi trầm xuống, hỏi:

- Hình như anh không chỉ muốn hỏi tôi như vậy đúng không?

- Tôi...

Trình Thiên Lam vẫn nhìn Tổng Thừa Huân khiến anh càng áp lực hơn. Cố gắng bình tĩnh trở lại, Tổng Thừa Huân hỏi:

- Thiên Lam... Chúng ta hẹn hò đi.

.....

Trình gia.

Nằm trên giường suy nghĩ lại chuyện của buổi tối ngày hôm nay khiến Trình Thiên Lam cảm thấy rất buồn cười. Cô không nghĩ là Tổng Thừa Huân lại đề nghị cùng cô tính đến chuyện hẹn hò. Gương mặt của anh lúc đấy có sự bối rối, có cả những lo lắng nữa.

Khi nghe câu hỏi của Tổng Thừa Huân, Trình Thiên Lam thật sự rất bất ngờ. Nhưng bây giờ nghĩ lại, Trình Thiên Lam cảm thấy mình đã có một sự lựa chọn rất đúng.

- Anh thật sự muốn hẹn hò với tôi sao?

Không trả lời câu hỏi, Tổng Thừa Huân lúc ấy chỉ gật đầu. Sau một hồi suy nghĩ, cuối cùng Trình Thiên Lam cũng nói:

- Được, nếu như anh thật sự muốn cùng tôi hẹn hò thì chúng ta cứ hẹn hò đi. Tôi đồng ý.

Đến lúc này, Trình Thiên Lam vẫn còn nhớ đến nụ cười ngọt ngào kia của Tổng Thừa Huân.

Trình Thiên Lam cô và Tổng Thừa Huân anh quen nhau cũng thật bất ngờ. Cô mời anh làm gương mặt trang bìa cho ESTINA và anh đã đồng ý. Sở dĩ anh đồng ý cũng bởi vì người yêu cũ của anh và cô có dung mạo quá giống nhau. Nhưng chính vì điều ấy mà hai người mới có thể quen biết.

Sau buổi nói chuyện đăng hoàng kia, Trình Thiên Lam không còn nghĩ là mình và Tổng Thừa Huân sẽ còn cơ hội gặp lại nữa. Nhưng không ngờ cái duyên kia vẫn còn, họ gặp nhau ở thành phố A rồi lại tình cờ gặp mặt khi anh đang đi xem mắt. Thân thiết hơn và để rồi bây giờ trở thành người yêu của nhau.

Mọi chuyện diễn ra quá nhanh và cũng rất bất ngờ, nhưng Trình Thiên Lam lại thích cái cảm giác này.

.....

Tòa soạn báo ESTINA.

Trình Thiên Lam vẫn đang ngồi chăm chú xem tài liệu thì tiếng chuông báo tin nhắn vang lên. Với tay lấy điện thoại, Trình Thiên Lam mở ra xem, thì ra đó là tin nhắn của Tống Thừa Huân.

“Cũng sắp đến giờ cơm trưa rồi, anh đến đón em đi ăn nhé? Gần tòa soạn báo chỗ em có một nhà hàng mới mở cũng ngon lắm.”

Thấy tin nhắn này, Trình Thiên Lam bỗng nhiên mỉm cười. Cô cũng nhắn lại cho Tống Thừa Huân một tin.

“Được, bây giờ anh đến đón em đi.”

Không lâu sau, Tống Thừa Huân đã nhắn lại một tin cực lùn, chỉ có mỗi “Ok” khiến Trình Thiên Lam bật cười.

Trình Thiên Lam ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo tường, bây giờ cũng đã 11 giờ 20 rồi. Từ văn phòng luật của Tống Thừa Huân đến đây chắc cũng đi mất tầm 10 phút xe, vừa đúng đến giờ nghỉ.

Đang định đứng dậy xách túi rồi đi thì Trình Thiên Lam lại nghe thấy tiếng chuông điện thoại. Cứ tưởng là Tống Thừa Huân gọi đến, không ngờ người đó lại là Cố Phong.

- “Thiên Lam, buổi trưa nay em rảnh không? Chúng ta cùng đi ăn trưa đi. Mấy ngày vừa rồi bận quá nên chúng ta cũng không có thời gian gặp nhau rồi.” Trình Thiên Lam chưa kịp nói gì thì Cố Phong đã nói ra cả một tràng dài. Hôm nay cô đã hẹn với Tống Thừa Huân thì không thể đi ăn với Cố Phong được.

- À Cố Phong, dạo này tòa soạn báo của em hơi bận nên em chuyển sang ăn ở căng tin rồi. Xin lỗi anh nhé, để khi khác em mời anh đi ăn bù lại.

- “Vậy à? Nếu em đã bận như thế thì anh cũng không gục nữa. Nhớ ăn uống đầy đủ, đừng làm việc quá sức nhé.”

- Em biết rồi.

Nói thêm vài câu nữa thì Trình Thiên Lam tắt máy. Cô nhanh chóng đi xuống bên dưới, chắc Tống Thừa Huân cũng đã đến nơi rồi.

.....

Vừa xuống đến sảnh thì Trình Thiên Lam đã nhìn thấy xe của Tống Thừa Huân đang đỗ ở gần đấy. Cô nhanh chóng mở cửa chỗ ghế phụ đi lên.

Nhưng có lẽ Trình Thiên Lam không nhận ra, từ phía xa, Cố Phong đã nhìn thấy vẻ mặt mừng rỡ của cô khi bước lên xe của Tống Thừa Huân. Việc này khiến Cố Phong cảm thấy rất đau lòng.

.....

Sau khi gọi xong món, Tống Thừa Huân và Trình Thiên Lam mới bắt đầu nói chuyện.

- Vừa rồi Cố Phong gọi điện cho em hẹn em đi ăn trưa nhưng mà em từ chối rồi. Nhưng mà sao hôm nay anh lại nảy ra ý mời em đi ăn trưa thế?

- Nói thật, những việc làm khi hẹn hò anh cũng chẳng biết đâu, chỉ là xem thấy trên mạng nói như vậy thì dùng thử xem.

Trình Thiên Lam nghe thế thì bật cười, lại hỏi:

- Thế mà em cứ tưởng đám bạn của anh dạy cho anh tuyệt chiêu cơ đấy. Thế trên mạng còn dạy gì nữa không?

- Trên mạng có nói là nên rủ người yêu đi dã ngoại vào cuối tuần cho lãng mạn nữa. Hay chúng ta cũng thử đi.

- Nghe hay đấy.

Tống Thừa Huân gấp một ít thức ăn cho vào bát của Trình Thiên Lam, nhân tiện hỏi luôn:

- Hay là cuối tuần này chúng ta cùng đi dã ngoại nhé?

- Ý kiến hay. Em sẽ cố gắng sắp xếp công việc rồi chúng ta đi.

- Vậy được. Mà Thiên Lam, em có biết đạp xe đạp không? Anh nghĩ nếu hôm đấy chúng ta đạp xe đạp cũng được đấy.

- Wow... Chúng ta cũng tâm ý tương thông ghê nhỉ, em cũng vừa mới nghĩ đến ý tưởng này.

Tống Thừa Huân mỉm cười. Anh uống một chút nước lọc rồi nói:

- Chuyện chúng ta hẹn hò, anh vẫn chưa nói gì với đám bạn của anh cả. Anh định để một thời gian rồi sẽ nói sau.

- Em cũng vậy, em vẫn chưa nói với bố em chuyện này. Bố em cứ nói một chút là lại nhắc đến Cố Phong thế này Cố Phong thế nọ. Em nghĩ để một thời

gian sau khi chúng ta đã chắc chắn hơn về chuyện tình cảm này thì em sẽ nói với bố.

- Anh nhớ lần trước em từng nói là bố em hình như không thích anh lắm thì phải. Nếu bố em biết chuyện chúng ta hẹn hò thì thế nào?

- Anh yên tâm đi, chuyện này khỏi cần lo, cứ để em giải quyết. Bố không thích anh chỉ vì bố chưa gặp anh thôi. Hơn nữa, bố em cũng chiều em như thế, chắc chắn sẽ đồng ý chuyện của em với anh. Nhưng mà thôi, chuyện này cứ để sau đi, dù sao chuyện của chúng ta vẫn đang bí mật.

Những ngày đầu hẹn hò đối với Tống Thừa Huân thật sự rất thú vị. Anh và cô nhìn thì giống như hai đường thẳng song song nhưng thật không ngờ cũng có ngày cắt nhau. Không biết 7 năm trước anh đã từng yêu Trình Gia Nghi như thế nào, anh chỉ biết hôm nay anh rất hạnh phúc khi ở bên Trình Thiên Lam.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Còn Có Ngày Mai - Lâm Mi Thi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Hẹn hò thật thú vị

Cuối tuần, Tống Thừa Huân và Trình Thiên Lam bắt đầu lần đầu tiên đi chơi cùng nhau sau khi chính thức hẹn hò. Vì không muốn để bố biết nên Trình Thiên Lam nói là tổ chức đi chơi cùng hội bạn của Diêu Hiểu Linh. Cũng may là Diêu Hiểu Linh đã trở về thành phố B nên cô mới có thể viện ra được cái cớ này.

Trình Thiên Lam đạp xe đến chung cư của Tống Thừa Huân thì đã thấy anh đang chờ sẵn ở đấy.

- Thiên Lam, em mang gì mà nhiều thế?

- Đồ ăn em đặt sẵn ở nhà hàng với mua ở bên ngoài. Anh cũng biết mà, em ở nhà được cưng chiều thành hư, không biết nấu ăn. Sợ anh không chuẩn bị nên em chỉ có thể đi mua.

- Chắc chúng ta ăn không hết rồi. Hôm nay anh cũng chuẩn bị một chút.

Trình Thiên Lam nhìn sang túi đồ trong tay của Tống Thừa Huân, liền bật cười hỏi anh:

- Anh nhờ người giúp việc chuẩn bị giúp hả?

- Không, nhà anh không có người giúp việc.

- Lần trước lúc anh đi xem mắt có nói, thế mà em tưởng nhà anh có người giúp việc. Nhưng mà đồ này là anh mua hay tự làm vậy?

- Tự làm. Anh ở có một mình nên cũng phải tự biết cách chăm sóc cho bản thân. Đừng có coi thường, tài nấu nướng của anh không tệ đâu.

Đến hôm nay Trình Thiên Lam mới biết, hóa ra người bạn trai này của cô còn biết nấu nướng. Anh thật sự có rất nhiều ưu điểm. Có lẽ bố cô sẽ thích những ưu điểm này của anh.

- Được rồi, chúng ta mau đi thôi, nếu không lại muộn bây giờ.

Sau đó, Tống Thừa Huân đạp xe đi trước, Trình Thiên Lam cũng nhanh chóng đuổi theo anh.

.....

Cả một buổi sáng chơi rất vui vẻ ở ngoại ô, cuối cùng cả Tống Thừa Huân và Trình Thiên Lam đều dừng lại ở một chỗ vắng người để chuẩn bị cho bữa trưa. Tống Thừa Huân lấy trên rõ xe mảnh vải khá lớn mà anh đã chuẩn bị sẵn dùng để ngồi. Thấy vậy, Trình Thiên Lam hỏi:

- Ngạc nhiên quá, không ngờ anh chuẩn bị cả những thứ này nữa. Vì chưa đi dã ngoại thế này bao giờ nên em cũng chẳng biết nên chuẩn bị những gì ngoài đồ ăn cả.

- Em chưa từng đi dã ngoại sao?

Nghe thấy Trình Thiên Lam nói thế, Tống Thừa Huân cũng cảm thấy khá bất ngờ. Trình Thiên Lam từng nói, bố của cô rất chiều chuộng cô, không có khả năng ông ấy không cho cô làm những việc mình thích.

Thấy được vẻ ngạc nhiên của Tống Thừa Huân, Trình Thiên Lam mỉm cười gật đầu nói:

- Không tin đúng không? Nhưng đó lại là sự thật đấy. Sau khi em sang Nhật Bản thì toàn chú tâm vào việc học hành, rất ít quan tâm đến việc đi chơi. Khi về nước rồi thì lại chăm chú vào công việc, lại càng không có thời gian nghĩ đến việc này. Nhưng dù sao cũng cảm ơn anh, hôm nay anh đã cho em

một ngày rất vui, rất có ý nghĩa.

- Nếu như em thích thì sau này khi có thời gian rảnh chúng ta lại đi chơi như thế này, được không?

- Được.

Tổng Thừa Huân mỉm cười nhìn Trình Thiên Lam, nói:

- Mau ăn trưa thôi, anh đói quá rồi. Mà hôm nay em đã chuẩn bị được những món đồ ăn gì vậy?

Trình Thiên Lam mở hộp đựng đồ ăn ra, bên trong có bánh mỳ kẹp, pizza, hamburger. Tổng Thừa Huân bật cười:

- Wow... Em mua cũng nhiều thứ đấy. Nhưng toàn những món khô như thế này mà em không chuẩn bị thêm nước à?

- Thì em quên mất. Đến khi gặp anh thì em thấy trên rơ xe của anh có sẵn nước rồi nên em cũng chẳng đi mua nữa. Được rồi, anh mau cho em xem hôm nay anh đã nấu những món gì đi. Em tò mò quá.

Khi Tổng Thừa Huân mở hộp đồ ăn do anh chuẩn bị ra, Trình Thiên Lam chỉ có thể cười trừ ngượng ngùng. Ngoài những món ăn trưa ra, anh còn chuẩn bị thêm cả hoa quả và còn gọt sẵn nữa chứ. Con gái như cô mà còn chẳng được tí mĩ như anh. Tự dưng Trình Thiên Lam cảm thấy hơi tự ti.

- Em làm sao thế?

- Thừa Huân, em nói này, cô gái nào mà lấy được anh thì thật sự quá hạnh phúc rồi. Anh làm mọi việc đều kỹ lưỡng và chi tiết như vậy à?

- Từng có tâng bốc anh lên như thế. Nếu như em sống một mình như anh thì em cũng sẽ phải tự chăm sóc bản thân mình chu đáo thôi. Em chẳng từng bảo con gì, bố em chiều chuộng em quá thể, trong nhà còn có cả người giúp việc nên em chẳng phải làm bất cứ việc gì cả.

- Anh làm em cảm thấy tự ti quá.

Ăn những món mà Tổng Thừa Huân làm, Trình Thiên Lam cảm thấy nếu anh đi học trở thành đầu bếp thì chắc chắn sẽ thành công.

- Em thấy ngoài nghề luật sư này, anh nên mở thêm một nhà hàng rồi tự mình làm đầu bếp chính đi.

- Thôi đi, em thấy ngon nhưng chắc gì người khác đã thấy thế chứ. Lưu Cảnh Dương từng chê đồ anh nấu chẳng ra gì.

- Là anh ta không biết thưởng thức thôi. Nhưng mà thật sự, món anh nấu quá ngon, rất hợp khẩu vị của em.

- Vậy thì ăn nhiều vào.

Bữa trưa của họ cũng nhanh chóng trôi qua, Trình Thiên Lam nhìn lại hộp đồ ăn của Tổng Thừa Huân đã hết sạch, đa phần đều là cô ăn. Tổng Thừa Huân chỉ ăn một ít rồi chuyển sang ăn pizza mà cô mua.

Vừa ngồi ăn hoa quả, Trình Thiên Lam vừa quay sang hỏi Tổng Thừa Huân:

- Thừa Huân, em vẫn chưa được nghe anh kể nhiều về gia đình anh. Kể cho em nghe đi.

- Chuyện của anh nhàm chán lắm.

- Nếu chuyện của anh mà nhàm chán thì chuyện của em chẳng ai muốn nghe đâu. Kể thử đi.

Tổng Thừa Huân mỉm cười, nói:

- Bảy năm trước anh bị tai nạn mất trí nhớ, những ký ức của anh cũng từ đó mà mất hết. Sau đó anh gặp được Vương Bằng, một người bạn ở cùng phòng ký túc xá thời đại học và nghe cậu ấy kể một số chuyện của anh ngày trước. Khi ấy anh mới biết anh là cô nhi và từng sống trong cô nhi viện. Vì thế nên anh đã đi khắp cả thành phố B để tìm ra cô nhi viện mà ngày xưa anh đã từng ở. Qua đó mà anh mới biết bố mẹ anh mất từ khi anh 3 tuổi, vì anh không có họ hàng thân thích nên một người hàng xóm đã đưa anh vào cô nhi viện.

Tổng Thừa Huân kể đến đây thì ngừng lại. Trình Thiên Lam thấy vậy cũng mỉm cười nói:

- Thật không ngờ cuộc sống tuổi thơ của anh lại như thế. Nếu em biết về anh sớm hơn thì có lẽ em đã trân trọng tuổi thơ của mình hơn. - Vương Bằng còn nói, dù anh khi ấy đang học năm cuối nhưng vẫn cùng hẹn hò với Trình Gia Nghi. Cậu ta cũng không biết vì sao mà anh lại cùng Gia Nghi hẹn hò. Chỉ là nghe bạn của cô ấy nói, cô ấy đã đi tỏ tình với anh và anh đã đồng ý.

- Cô gái tên Gia Nghi ấy đi tỏ tình với anh sao? Cô ấy có vẻ dũng cảm nhỉ? Còn em thì chắc em chẳng dám đi tỏ tình như thế đâu.

Tổng Thừa Huân lại trầm ngâm một hồi rồi mới nói:

- Những người bạn của anh đều nói, anh và Gia Nghi yêu nhau đến mức còn tính đến chuyện kết hôn nữa. Nhưng không hiểu làm sao vào hôm anh gặp

tai nạn, Gia Nghi cũng biến mất luôn. Trong 7 năm qua, anh chưa từng gặp cô ấy, cũng không biết tin tức gì về cô ấy cả.

- Yêu đến mức muốn kết hôn mà lại biến mất một cách không rõ ràng ư? Chuyện của anh nghe giống như ngôn tình ngoài đời thực ấy.

- Có lẽ chỉ có mỗi mình em nghĩ chuyện của anh là ngôn tình. Đám bạn của anh đều bảo đó là bị kịch đấy. Nhưng mà dù thế nào thì bây giờ anh cũng đã quên những chuyện đó rồi. Cuộc sống 7 năm qua của anh vẫn trôi qua bình lặng như thế, vẫn rất tốt.

Trình Thiên Lam bật cười. Tổng Thừa Huân bỗng quay sang nhìn Trình Thiên Lam rồi hỏi cô:

- Chuyện của anh đã như thế, còn chuyện của em thì sao?

- Chuyện của em hả? Nếu em nói là nó rất nhảm chán thì anh có tin không, còn muốn nghe nữa không?

- Thì em phải kể ra xem nó nhảm chán đến mức độ nào chứ. Trình Thiên Lam uống ngụm nước rồi nói: - Mẹ em mất từ khi em còn rất nhỏ, chính vì em thiếu thốn tình yêu thương của mẹ từ nhỏ nên bố em đặc biệt cưng chiều em. Cũng vì thế nên em rất nghe lời của bố. Bố em từng nói, bố không muốn em bị người khác coi thường nên em phải ngoan ngoãn học hành cho tốt. Vì nghe lời bố mà em chú tâm vào học hành, từ đó không quá quan tâm đến chuyện chơi bời nữa.

- Vậy à? Em quả là một người con ngoan đấy.

- Năm em 18 tuổi và làm xong thủ tục tốt nghiệp cấp 3, bố đã để em sang Nhật Bản du học. Cũng 7 năm trước, em bị một tai nạn khi vừa về thành phố B và phải tạm dừng việc học suốt 3 tháng liền. Sau khi khỏi bệnh rồi thì lại quay về Nhật Bản học tiếp.

- Em từng bị tai nạn?

Nghe vậy, Tổng Thừa Huân cũng rất ngạc nhiên. Cả cô và anh đều bị tai nạn vào 7 năm trước.

- Phải, đã từng bị tai nạn. Là do em lái xe ẩu nên đâm vào dải phân cách rồi đâm thẳng vào một chiếc xe tải khác. Kể từ đó về sau em không dám phóng nhanh vượt ẩu nữa.

- Đúng là nên chừa cái thói ấy đi. - Phải. Sau vụ tai nạn ấy, em lại học tiếp 3 năm ở Nhật và rồi trở về thành phố B tiếp quản toàn soạn báo ESTINA. Cuộc sống vẫn cứ bình thản trôi qua như vậy thôi. Mà hồi em học ở Nhật Bản thì gặp được Cố Phong, vì anh ấy bị lạc đường nên đã nhờ em giúp đỡ. Mỗi nhân duyên bạn bè cũng từ đó mà bắt đầu. Bọn em nói chuyện cũng hợp nhau lắm, và đặc biệt hơn là anh ấy rất có tài lấy lòng của bố em.

Tổng Thừa Huân bật cười:

- Vậy thì khi nào anh phải đi gặp anh bạn Cố Phong này để nhờ anh ta chỉ dẫn cách lấy lòng bố em.

- Thôi đi. - Mà dạo này anh vừa mới học được mấy tuyệt chiêu trong chuyện hẹn hò. Để khi nào anh thử trở tài xem.

- Được, em sẽ chờ xem như thế nào.

Đối với cả Tổng Thừa Huân và Trình Thiên Lam thì hôm nay thật sự rất đặc biệt và cũng rất vui vẻ. Đã bao lâu rồi cả hai người không tìm được cái cảm giác này. Chính vì điều này mà Tổng Thừa Huân và Trình Thiên Lam đều cảm thấy việc họ hẹn hò không có gì là sai cả.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Còn Có Ngày Mai - Lâm Mĩ Thi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Tuyên bố

Giáng sinh năm nay hội bạn thân của Tổng Thừa Huân lại được dịp tụ tập ở hộp đêm Kim Vũ. Nhưng so với mọi năm thì năm nay có phần vắng vẻ hơn nhiều. Từ Dịch Phạm không đến vì bận chăm sóc con nhỏ, hơn nữa vợ của anh vừa qua đời nên anh cũng không hứng thú lắm với mấy chuyện tiệc tùng tụ tập nữa. Vợ chồng Trình Minh Viễn – Thẩm Băng Tâm nhân dịp này đi hưởng tuần trăng mật, cặp đôi Lưu Cảnh Dương – Hạ Tuyết Tâm cũng đi du lịch. Hôm nay, Tổng Thừa Huân quyết định đưa Trình Thiên Lam đến để giới thiệu cho những người anh em thân thiết của mình biết. Anh cố ý đến muộn một chút để đảm bảo rằng họ đã đến đầy đủ hết, như thế mới đủ bất ngờ.

Cánh cửa phòng VIP mở ra, Tổng Thừa Huân nắm tay Trình Thiên Lam, trông gương mặt rất hạnh phúc đi vào. Trong phòng, mọi người đã đến đầy đủ cả và khi nhìn thấy cảnh này đều trở mắt lên nhìn.

- Ồ... Ồ... Tôn Hạo vừa nhìn thấy Tổng Thừa Huân thì ngay lập tức chỉ tay về anh, gương mặt kinh ngạc quá mức.

- Đây Tôn Hạo, cậu đang làm cái biểu cảm gì đấy hả? Đáng lý phải đứng lên chúc mừng người ta một câu chứ? – Triệu Minh Thành ngồi bên cạnh gạt cánh tay đang chỉ về hướng Tổng Thừa Huân của Tôn Hạo.

- Các cậu đoán ra rồi hả?

- Cái gì mà đoán với chẳng không, bọn mình tin chắc cậu với Trình tiểu thư đây có “gian tình” từ hôm kỷ niệm 1 năm ngày cưới của Tuyết Dao rồi. Nên bây giờ nhìn thấy hai người cũng không ngạc nhiên đâu.

Tổng Thừa Huân kéo tay Trình Thiên Lam ngồi xuống chỗ trống phía Hạ Quân Dật, nói thẳng luôn:

- Thật ra hôm nay mình đưa Thiên Lam đến đây là cũng muốn tuyên bố luôn chuyện của bọn mình. Tính đến ngày hôm nay thì bọn mình đã hẹn hò được tròn 1 tháng rồi.

- Chúc mừng, chúc mừng nhé.

- Cảm ơn.

Tôn Hạo đẩy hai chai bia về phía Tổng Thừa Huân và Trình Thiên Lam, giọng nói mang đầy ý chọc ngoáy:

- Vậy thì từ nay trở đi bọn mình nên chuyển gọi từ Trình tiểu thư sang em gái Trình rồi đúng không?

- Nếu các anh thích thì cứ gọi như vậy đi. Em cũng nghe Thừa Huân nói anh ấy cũng hay gọi Lương tiểu thư là em gái Lương, Thẩm tiểu thư là em gái Thẩm rồi. Nên nếu các anh gọi em là em gái Trình thì cũng không có gì cả.

- Wow... Em gái Trình thật là biết nói chuyện, không hổ danh là Tổng biên tập của một tạp chí danh tiếng.

Tổng Thừa Huân nghe thấy thế thì mỉm cười, quay sang nhìn Trình Thiên Lam, nói rằng:

- Thiên Lam, những người bạn này của anh thì chắc em cũng biết mặt hết cả rồi. Còn cô gái ngồi bên cạnh Quân Dật chính là Lương Vũ Tranh, em gái Lương mà anh hay kể với em đấy.

- Vũ Tranh, chào em.

- Chào chị, Thiên Lam. Em còn nhớ lần trước Thừa Huân nói là đã nhận lời trở thành gương mặt trang bìa của ESTINA, lúc ấy em không nghĩ chị với anh ấy lại thành một cặp đâu.

Trình Thiên Lam mỉm cười vui vẻ, lại nói:

- Thừa Huân cũng có nói cho chị biết một số chuyện về em, trước đây em và anh ấy có chút xích mích đúng không? Nhưng nhìn bây giờ hai người trông có vẻ rất thân thiết đấy.

- Phải, xích mích. Nói chung là khi em và Quân Dật quen nhau, anh ấy nhìn em không vừa mắt. Nhưng sau này những hiểu lầm giải tỏa ra hết, em với Thừa Huân cũng dần tìm hiểu để hiểu nhau hơn rồi.

- Đúng vậy, bây giờ anh với em rất thân thiết đấy em gái Lương à. Lần trước anh vì em mà làm giả giấy tờ bị Quân Dật cho một trận. Cậu ấy mắng anh chứ không mắng em, phân biệt đối xử quá.

- À này em gái Trình, có một chuyện bí mật giữa anh và Tổng Thừa Huân, cậu ấy đã nói cho em biết chưa?

Im lặng từ nãy giờ, cuối cùng Tôn Hạo cũng lên tiếng.

Trình Thiên Lam vẫn giữ nụ cười ấy cùng gương mặt thoáng nét tò mò, quay sang hỏi Tôn Hạo:

- Thế anh với Thừa Huân có chuyện gì bí mật thế? - À phải, mình với cậu có chuyện bí mật gì vậy? Sao ngay chính cả mình cũng không biết thế?

- Tôn Hạo à, nhìn mặt anh nguy hiểm quá đi. Nhưng thật sự bọn em cũng tò mò lắm, nói đi xem nào.

Tôn Hạo uống một ngụm bia rồi nhìn Trình Thiên Lam nói:

- Tổng Thừa Huân ấy, 7 năm qua anh thấy cậu ta không có bạn gái, anh nghĩ cậu ta đồng tính. Lần trước gặp cậu ta, anh bảo với cậu ta là nếu 3 năm sau anh không lấy được vợ và cậu ta cũng chưa tìm được bạn gái thì bọn anh sẽ ở bên nhau. Chuyện này cậu ta nói cho em chưa?

“Khụ... khụ”

Nghe những lời mà Tôn Hạo nói, Tổng Thừa Huân đang uống bia thì bị sặc. Trình Thiên Lam ngồi bên cạnh vừa cười vừa vỗ lưng cho Tổng Thừa Huân.

- Ghê gớm quá đấy hai cậu, còn thề non hẹn biển như thế nữa à? Nhưng bây giờ Thừa Huân có em gái Trình rồi thì Tôn Hạo cậu cũng nên tìm lấy một em gái đi. Bây giờ trong cả đám bạn chỉ mỗi cậu độc thân thôi đấy.

- Độc thân gì, mình đang chờ Thừa Huân đấy chứ.

Tổng Thừa Huân lau miệng, quay sang hỏi Tôn Hạo:

- Này Tôn Hạo, cái câu ghê tởm ấy cậu nói từ hồi nào vậy? Mình còn chưa nghe thấy thì sao mà đồng ý cái chuyện kia. Đừng có nói linh tinh không Thiên Lam lại hiểu lầm mình đấy.

- Hiểu lầm cái gì chứ. Cậu 7 năm không có một em gái nào ở bên cạnh, cả lũ bọn mình đều nghi ngờ giới tính của cậu đấy.

- Gớm quá.

Tôn Hạo lúc này lại quay sang nhìn Trình Thiên Lam, nói:

- Em gái Trình à, bọn anh rất thích đùa kiểu như thế, em đừng hiểu nhầm nhé. Em mà hiểu nhầm Thừa Huân, cậu ta không vui khéo còn quay sang cho anh một trận nữa đấy.

- Đương nhiên là em biết anh đang đùa rồi. Chuyện này em không để ý đâu nên anh đừng lo. Với lại Thừa Huân cũng sẽ không làm gì anh đâu.

- Có em gái Trình bảo kê là tốt rồi.

- Đúng rồi Thừa Huân, anh với Thiên Lam tính bao giờ làm đám cưới thế để bọn em còn chuẩn bị quà nữa.

Câu nói thân nhiên của Hạ Tuyết Dao khiến Tổng Thừa Huân giật mình. Nhắc đến mới nhận ra, chuyện đám cưới với Trình Thiên Lam, Tổng Thừa Huân chưa bao giờ nghĩ đến.

- Tuyết Dao nói đúng lắm. Thế bao giờ anh với chị Thiên Lam làm đám cưới đây hả? Để bọn em chuẩn bị quà cho kịp.

- Đừng nói là hai người vẫn chưa tính đến chuyện này.

- Mặc dù nói bây giờ là hơi sớm nhưng hai người cũng nên suy nghĩ đi là vừa, không muộn đâu.

Trong khi Trình Thiên Lam vẫn cứ cười thì Tổng Thừa Huân lại nghiêm mặt lại, nói:

- Mới có một tháng mà các cậu đã giục rồi à? Chuyện của các cậu thì chần chờ như thế, vậy mà còn muốn giục mình nhanh nữa sao?

- Cũng không phải là giục cậu nhanh hay chậm, chỉ sợ là em gái Trình mang thai, mặc váy cưới lúc ấy không đẹp đâu.

Một phát ngôn khác của Tôn Hạo đã khiến cho Trình Thiên Lam sắc nước ngọt, gương mặt cô lúc này đỏ ửng lên.

- Này Tổng Thừa Huân, cậu nhìn mình làm cái gì? – Thấy Tổng Thừa Huân cứ nhìn mình, Tôn Hạo mắt tự nhiên, bèn hỏi.

- Sao mà Tôn Hạo cậu mang danh bác sĩ mà trong bụng toàn một bộ những ý nghĩ đen tối thế nhỉ?

- Ủầy, thì mình chỉ lo giúp cho em gái Trình thôi mà. Cậu thấy không, cả em gái Lương với Tuyết Dao đều mặc váy cưới khi mang thai 2 tháng liền. Cũng may váy cưới thiết kế tốt nên không lộ ra bụng bầu.

Hạ Tuyết Dao nghe thấy thế thì đập vào vai Tôn Hạo:

- Tôn Hạo à, anh lo cái gì chứ? Đạo này váy cưới của Vivian Limer thiết kế đặc biệt lắm, giúp che giấu được bụng bầu. Anh không nhớ bộ váy của Vũ Tranh mặc lần trước, chị ấy 2 tháng bụng song thai, lớn như thế nhưng mặc váy cưới vào thì cũng có ai nhận ra đâu.

- Nhưng mà nhìn em gái Trình thì anh nghĩ cô ấy thích mặc kiểu váy bó bụng đấy nên váy cưới cũng sẽ như vậy. Đúng không em gái Trình?

Trình Thiên Lam lúc này đã không còn đỏ mặt nữa, bình tĩnh đối đáp với đám người trong bụng toàn ý nghĩ đen tối kia:

- Thật ra thì em cũng không quan tâm lắm đến chuyện váy bó hay không, chỉ cần đẹp là được. Khi nghe thấy Trình Thiên Lam nói ra lời này, Tổng Thừa Huân thật sự rất ngạc nhiên nhưng sau đó anh đã ngay lập tức bình tĩnh lại, trên miệng nở ra một nụ cười nhẹ nhàng.

Tổng Thừa Huân không rõ lời này của Trình Thiên Lam có nghĩa là gì, nhưng liệu cô có từng nghĩ sẽ cùng anh kết hôn hay không?

- Đấy Tôn Hạo, nếu như chị Thiên Lam không quan tâm đến chuyện có thai trước khi đám cưới thì kệ đi. Khéo Thừa Huân với chị ấy còn muốn sinh con xong mới tổ chức đám cưới cơ.

- Đúng rồi, sao mình không nghĩ ra chuyện hai cậu sinh con xong mới làm đám cưới nhỉ? Như thế thì việc tổ chức đám cưới sẽ có nhiều thời gian hơn. Thừa Huân, nếu cậu thích thì có thể mượn khách sạn của Dịch Phạm tổ chức đám cưới. Trang phục cô dâu chú rể thì có Tuyết Dao lo cho rồi. Đồ trang sức đối với Cảnh Dương và Tuyết Tâm cũng chẳng có vấn đề đâu. Còn chụp ảnh đám cưới thì mình nghĩ bên ESTINA chắc có không ít nhiếp ảnh gia giỏi đâu nhỉ?

- Thôi thôi đi các cậu. Bọn mình mới thành đôi chưa lâu, còn đang trong thời gian cảm nhận chuyện hẹn hò mà các cậu đã giục mình kết hôn rồi. Chuyện

đẩy để tính sau đi.

- Bọn mình chỉ đang lo cho cậu thôi mà, mình...

Tôn Hạo chưa kịp nói hết câu thì Triệu Minh Thành đã nhét một miếng táo vào miệng anh khiến anh suýt sặc.

- Minh Thành, cậu định giết người đấy à?

- Ai bảo cậu nói lảm quá còn gì. Cứ để bọn họ tự do nói chuyện yêu đương đi, giục cưới gì mà sớm thế? Bọn mình còn chưa giục cậu chuyện cậu chưa tìm được bạn gái. Không phải giới tính của cậu có vấn đề đấy chứ?

- Đây, ai bảo là giới tính của mình có vấn đề?

- Thế không phải à? Sao bao lâu nay thấy bên cậu chẳng có em gái nào thế?

Cả Tống Thừa Huân và Trình Thiên Lam đều bật cười trước màn đôi co của Tôn Hạo và Triệu Minh Thành. Từ chuyện của Trình Thiên Lam và Tống Thừa Huân nay đã chuyển qua chuyện của Tôn Hạo. Bọn họ nói chuyện vui vẻ đến nửa đêm.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Còn Có Ngày Mai - Lâm Mi Thi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Cầu hôn

Sau khi gửi xong tin nhắn cuối cùng cho Tống Thừa Huân, Trình Thiên Lam lại nhận được một cuộc điện thoại của Cố Phong. Cố Phong nói rằng Trình Thiên Lam cô vẫn đang nợ anh một bữa ăn tối nên hôm nay anh muốn cô mời anh đi ăn cơm để bù lại cho lần trước.

Nhìn lại đồng hồ, giờ làm việc cũng sắp hết, mà hôm nay Tống Thừa Huân lại đang bận rộn với mấy vụ kiện tụng nên Trình Thiên Lam nhanh chóng nhận lời của Cố Phong.

Vừa ra khỏi phòng, Trình Thiên Lam thấy cô trợ lý Linda đang cầm một số giấy tờ đi đến.

- Tổng biên tập, theo như kế hoạch thì cô sẽ đến thành phố T tham dự cuộc họp của các tòa soạn báo vào ngày kia.

- Tôi biết rồi.

- Cô có cần tôi đi cùng không ạ?

Trình Thiên Lam vừa cho điện thoại vào túi xách vừa nói:

- Không cần đâu, cũng chỉ là một cuộc họp đơn giản thôi. Cuối năm công việc bận rộn, cô cứ ở lại tòa soạn làm việc đi.

- Vâng.

- Được rồi, tôi về trước đây.

- Chào cô.

Trình Thiên Lam mỉm cười nhìn Linda rồi cũng nhanh chóng rời khỏi tòa soạn báo, chuẩn bị một chút để đi gặp Cố Phong.

.....

Lần này Cố Phong hẹn Trình Thiên Lam ở một nhà hàng sang trọng bậc nhất thành phố B này và còn đặt phòng riêng nữa. Vừa rồi nghe giọng của Cố Phong nghe hơi lạ, không biết là có chuyện gì nữa.

Vừa bước vào trong, một nữ nhân viên của nhà hàng đã nhanh chóng nhận ra Trình Thiên Lam và lập tức dẫn cô lên phòng mà Cố Phong đã đặt trước. Trình Thiên Lam cảm thấy hôm nay có gì đó rất lạ.

Nhân viên phục vụ vừa rời đi, Trình Thiên Lam đã đẩy cửa định đi vào trong. Nhưng những ánh nến lung linh trong phòng kia khiến cô dừng bước, cứ nghĩ là mình đi nhầm phòng.

Nhưng Cố Phong tự dưng lại xuất hiện, cầm theo bó hoa hồng đỏ đưa lên trước mặt cô và nói:

- Thiên Lam, tặng em.

Mặc dù cảm thấy rất kỳ lạ nhưng Trình Thiên Lam vẫn đón nhận bó hoa từ tay của Cố Phong.

- Cảm ơn anh.

- Em mau vào đi.

- À ừ.

Không hiểu sao lúc này, Trình Thiên Lam cảm thấy có gì đó rất miễn cưỡng. Đây là nhà hàng hay là nơi tổ chức tiệc cưới vậy?

Vẫn chưa kịp thích ứng với cái khung cảnh phòng ăn quái lạ này, Trình Thiên Lam đã thấy Cố Phong quỳ một chân xuống trước mặt cô, lấy trong túi ra một chiếc hộp đựng nhẫn và nói:

- Thiên Lam, anh không biết là hôm nay anh làm như thế này có đúng hay không, nhưng mà thật sự anh không thể kéo dài thời gian được nữa. Anh yêu em, anh muốn cùng em kết hôn. Có được không?

Hành động này của Cố Phong khiến Trình Thiên Lam đứng như trời trồng. Hóa ra hôm nay Cố Phong bày ra những việc này chỉ là muốn cầu hôn cô thôi. Nhưng bây giờ cô nên nói gì?

- Em không biết đâu, anh yêu em từ lâu lắm rồi nhưng anh không dám nói với em. Em có đồng ý cùng anh kết hôn không?

- Em...

- Em sao vậy?

Trình Thiên Lam nhận thấy rõ ràng nét kỳ vọng và hạnh phúc trên gương mặt của Cố Phong. Nhưng chuyện này đối với cô thật sự quá bất ngờ.

Thở dài một cái, Trình Thiên Lam đặt bó hoa lên bàn, đưa tay đỡ Cố Phong đứng dậy. Gương mặt kia vẫn rất đang hào hứng thì Trình Thiên Lam cầm lấy chiếc hộp nhẫn từ tay của Cố Phong, đóng nắp lại rồi đưa vào tay của anh:

- Cố Phong à, anh chắc chắn biết là chúng ta làm bạn đã được 5 năm nay và em thật sự luôn rất trân trọng tình bạn này. Nhưng mà thật sự thì chiếc nhẫn này, anh đã giao cho không đúng người rồi. Em không phải là người nên nhận chiếc nhẫn này đâu.

- Thiên Lam, em...

- Em biết tình cảm mà anh dành cho em, nhưng em thật sự không thể nhận nổi tình cảm này đâu. Em xin lỗi.

Gương mặt của Cố Phong hiện tại rõ ràng là thất vọng vô cùng và Trình Thiên Lam nhận ra điều đó. Nhưng ngoài từ chối ra, cô không thể làm gì khác được. Cô đâu thể nhận lời kết hôn với Cố Phong khi cô không yêu anh, thậm chí hiện tại, cô còn đang hẹn hò với Tổng Thừa Huân.

Cố Phong lúc này bỗng nhiên nắm lấy cổ tay của Trình Thiên Lam, giọng nói cũng trở nên run hơn:

- Thiên Lam, em đừng từ chối anh nhanh như vậy. Có phải là anh đã làm điều gì đó khiến em không vui không?

- Không phải Cố Phong, anh không làm gì khiến em không vui cả. Chỉ là em... em hiện tại đã có bạn trai rồi.

Bàn tay của Cố Phong vô lực buông ra, so với lúc này Trình Thiên Lam từ chối, thì bây giờ anh trông tuyệt vọng hơn nhiều.

- Em đang hẹn hò với ai?

- Là Tổng Thừa Huân.

Tổng Thừa Huân là người mà Cố Phong không hề nghĩ tới. Hai người bọn họ có quan hệ hợp tác, không ngờ lại tiến triển đến mức này rồi.

- Cố Phong, em xin lỗi, em...

- Thôi, em không cần phải nói lời xin lỗi đâu. Anh biết những chuyện anh làm hôm nay là quá đột ngột. Anh biết là chúng ta vẫn chưa ở trong mối quan hệ hẹn hò nhưng anh vẫn muốn ngỏ lời với em. Nhưng thật sự, anh không nghĩ là em đang hẹn hò với Tổng Thừa Huân.

- Chuyện em hẹn hò, đáng lý ra em nên nói cho anh biết để tránh khiến anh hiểu lầm. Nhưng mà Cố Phong, anh vẫn có thể tìm được một người con gái khác hơn em, hơn nữa, cô ấy sẽ yêu anh.

Cố Phong chỉ im lặng không nói được gì nữa. Bản thân của Trình Thiên Lam lúc này đang rất bối rối.

.....

Rời khỏi nhà hàng, Trình Thiên Lam lái xe trở về nhà. Suốt dọc đường đi, cô vẫn nhớ đến những câu nói của Cố Phong ngày hôm nay. Quả thực, việc từ

chối Cố Phong hôm nay khiến cô cũng rất khó chịu không kém gì anh. Nhưng ở đó vẫn có một sự thật, đó là cô không yêu anh, vì thế mà cô càng không thể nào nhận lời cầu hôn ấy được.

Đối với Trình Thiên Lam, Cố Phong sẽ mãi luôn là người bạn tốt nhất của cô. Vì thế mà cô hy vọng rằng, anh sẽ nhanh chóng tìm được hạnh phúc chỉ thuộc về riêng anh mà thôi.

.....

Trở về nhà thì cũng đã hơn 8 giờ, ông Trình Cẩm Hoa đã đi ngủ sớm từ lâu. Trình Thiên Lam trở về phòng tắm rửa rồi ra ôm máy tính xem Tống Thừa Huân tối nay có online hay không.

Thấy biểu tượng online của Tống Thừa Huân, Trình Thiên Lam liền nhấn một tin cho anh với nội dung là: “Alo, alo, Thừa Huân, anh đã đi ngủ chưa vậy? Nói chuyện với em một lúc đi.”

Ngồi mãi 10 phút mà không thấy Tống Thừa Huân trả lời, Trình Thiên Lam biết ngay là anh lại dễ dàng nhập quên không tắt đi. Đang định tắt máy thì tiếng báo tin nhắn lại vang lên. Tống Thừa Huân đã nhắn tin lại cho cô.

Tống Thừa Huân: Anh bận quá nên không trả lời sớm tin nhắn của em được. Sao giờ này vẫn chưa đi ngủ?

Trình Thiên Lam đọc được tin nhắn này thì cảm thấy trong lòng ấm áp, bỗng nhiên nở một nụ cười hạnh phúc.

Trình Thiên Lam: Em vẫn chưa ngủ được.

Tống Thừa Huân: Nhưng mà em có chuyện gì muốn nói với anh à? Anh tò mò rồi đây, nói đi xem nào.

Trình Thiên Lam: Hôm nay Cố Phong hẹn gặp em, em cứ tưởng là một cuộc gặp bình thường, hóa ra là anh ấy cầu hôn em.

Ngồi đợi mãi mà Trình Thiên Lam không nhận được câu trả lời của Tống Thừa Huân, có chút gấp gáp hỏi:

Trình Thiên Lam: Anh sao vậy? Kinh ngạc quá độ rồi à?

Tống Thừa Huân: Sorry. Nhưng mà đúng, thật sự bây giờ anh đang kinh ngạc quá độ đây. Em chưa nhận lời đấy chứ?

Trình Thiên Lam: Không phải là anh muốn em nhận lời cầu hôn này đấy chứ? Vậy được thôi, em lập tức gọi điện cho Cố Phong nhận lời cầu hôn của anh ấy luôn. Được chưa?

Trình Thiên Lam viết ra một câu dài, nhưng có lẽ cô không biết khi đọc được dòng này, Tống Thừa Huân đã cười khá lâu.

Tống Thừa Huân: Vậy là em chưa nhận lời anh ta rồi. Nhưng mà bố em không có ý kiến gì à?

Trình Thiên Lam: Ý kiến gì? Có lẽ chuyện Cố Phong cầu hôn em, ngay cả bố em cũng chẳng biết. Nếu không hôm nay ông đã cản nhắc chuyện em từ chối chứ không đi ngủ sớm như vậy.

Tống Thừa Huân: Vậy à?

Thật ra Trình Thiên Lam không biết, Tống Thừa Huân đã rất không vui khi nghe cô nói Cố Phong cầu hôn cô. Nhưng khi biết cô đã từ chối, chẳng hiểu sao anh lại vui như vậy.

Trình Thiên Lam: À phải, ngày kia em phải đến thành phố T có cuộc họp của những tòa soạn báo trong nước, đi mất 3 ngày. Sau khi em về sẽ đưa anh đến gặp bố em, được không?

Tống Thừa Huân: Em đưa anh đi gặp bố em sao? Như vậy có phải quá sớm hay không?

Câu nói này của Tống Thừa Huân như đã nhắc nhở cho Trình Thiên Lam. Họ mới hẹn hò có 1 tháng mà cô đã đưa Tống Thừa Huân đi gặp bố, như vậy thì quả thật hơi sớm.

Trình Thiên Lam: Nếu anh cảm thấy sớm quá thì thôi vậy, để lâu lâu một chút rồi gặp sau cũng được.

Tống Thừa Huân: Không sao đâu, thật ra em nói đúng ý anh rồi, anh cũng muốn đi gặp bố em.

Trình Thiên Lam: Vậy à?

Tống Thừa Huân: Đương nhiên rồi. Mà chúng ta nói chuyện đến đây thôi, em đi nghỉ sớm đi, công việc cuối năm chắc cũng bận lắm. Ngủ ngon.

Trình Thiên Lam: Anh cũng ngủ ngon.

Sau lời chúc ngủ ngon kia, Trình Thiên Lam cũng tắt máy đi ngủ, trên mặt vẫn luôn hiện rõ vẻ hạnh phúc.

Chương 14: Chết vẫn

Khi Cô Phong đến Trình gia thì Trình Thiên Lam vẫn chưa về. Gặp được Cô Phong, ông Trình Cẩm Hoa rất vui.

- Ấy Cô Phong, mau ngồi xuống đây đi.

- Vâng.

Cô Phong nở một nụ cười hơi gương ếp, ngồi xuống sofa bên cạnh ông Trình Cẩm Hoa.

- À phải rồi, hôm qua cháu cầu hôn Thiên Lam thế nào rồi hả? Có thành công không vậy? Hôm qua bác đi ngủ sớm nên cũng không để ý. Sáng nay lúc dậy thì con bé đã đi làm mất rồi.

- Cháu...

Cô Phong hơi cúi mặt xuống. Ông Trình Cẩm Hoa nhìn thấy, biết ngay là đã xảy ra chuyện.

- Cô Phong, không phải là Thiên Lam đã từ chối lời cầu hôn của cháu rồi chứ? Có đúng như vậy thật không? Nhưng tại sao con bé lại từ chối vậy? Con bé có nói lý do không?

- Bác Trình, chuyện ngày hôm qua cháu cũng bất ngờ lắm, thật sự là chuyện cháu chưa hề nghĩ tới trước đó. Cháu cầu hôn Thiên Lam nhưng cô ấy bảo là cô ấy đã có bạn trai rồi ạ.

- Cái gì?

Chuyện này khiến ông Trình Cẩm Hoa rất bất ngờ. Ông đã nghĩ đến việc Trình Thiên Lam sẽ từ chối Cô Phong nhưng không nghĩ đến chuyện cô lấy lý do là có bạn trai ra để từ chối.

- Mà Cô Phong này, chắc không phải là Thiên Lam biện ra lý do này để từ chối cháu đấy chứ?

- Bác Trình, bác không biết chuyện Thiên Lam đang hẹn hò ả? Cô ấy vẫn chưa kể cho bác nghe sao?

- Nó nói đang hẹn hò với ai?

- Hôm qua lúc cháu hỏi cô ấy lý do từ chối cháu thì cô ấy nói với cháu là cô ấy đang hẹn hò với Tống Thừa Huân. Cháu cũng nhìn thấy cô ấy đi cùng với Tống Thừa Huân mấy lần rồi.

Ông Trình Cẩm Hoa không nghĩ đến việc này. Lần trước ông có hỏi Trình Thiên Lam nhưng cô chỉ nói cô và Tống Thừa Huân chỉ là bạn bè. Thật không ngờ bây giờ đã trở thành một cặp. Cô là con gái của ông nhưng hẹn hò lại không hề nói cho ông biết.

- Cháu thật sự chắc chắn chuyện Thiên Lam đang hẹn hò với Tống Thừa Huân chứ?

- Cô ấy đã nói với cháu như vậy ạ. Lời nói nghe có vẻ như rất nghiêm túc. Nhưng bác cũng không biết sao?

- Bác mà biết thì bác còn bảo cháu đi cầu hôn Thiên Lam là gì chứ? Để lát nữa con bé về bác sẽ hỏi.

Ông Trình Cẩm Hoa lúc này thật sự không hề vui một chút nào. Không ngờ cô lại đi hẹn hò với Tống Thừa Huân.

.....
Cô Phong vừa rời khỏi Trình gia được khoảng nửa tiếng thì Trình Thiên Lam trở về.

Vào đến phòng khách, Trình Thiên Lam đã thấy ông Trình Cẩm Hoa ngồi sẵn ở phòng khách. Nhìn gương mặt ông lúc này có vẻ rất không tốt, chẳng hiểu đã có chuyện gì xảy ra nữa.

- Thiên Lam, con ngồi xuống đây một lát đã, bố có chuyện quan trọng muốn nói với con. - Bố, rốt cuộc là có chuyện gì vậy? Trông gương mặt bố lúc này có vẻ nghiêm trọng quá.

- Cứ ngồi xuống đi đã.

Ban đầu khi ông Trình Cẩm Hoa nói ra câu này, Trình Thiên Lam không nghĩ đến điều gì cả. Nhưng sau đó nghĩ lại cô mới cảm thấy, dường như bố mình thật sự có chuyện rất quan trọng.

- Có phải là ngày hôm qua con đã từ chối lời cầu hôn của Cố Phong đúng không? Thật sự đã từ chối?

- Cố Phong đã nói cho bố rồi à? - Cố Phong còn nói với bố là con đã có bạn trai rồi, và người đó không ai khác chính là Tổng Thừa Huân.

Trình Thiên Lam định để sau khi đi công tác về, cô sẽ đưa Tổng Thừa Huân đến giới thiệu cho bố biết. Nào ngờ chuyện này đã nhanh chóng vỡ lở và ông Trình Cẩm Hoa đã biết mọi chuyện.

- Nếu Cố Phong đã nói cho bố biết rồi thì con cũng muốn nói thẳng luôn, con và Tổng Thừa Huân hiện đang hẹn hò.

- Được bao lâu rồi?

- 1 tháng ạ.

- 1 tháng?

Ông Trình Cẩm Hoa thờ dài mặt mũi, thật không nghĩ đến Trình Thiên Lam lại thật sự hẹn hò với Tổng Thừa Huân.

- Bố, con biết là bố không thích Thừa Huân, nhưng bố đã gặp anh ấy đâu mà biết là bố sẽ mãi ghét anh ấy? Thừa Huân có rất nhiều ưu điểm, con chắc chắn là tiếp xúc với anh ấy rồi, bố sẽ thích anh ấy thôi, cũng giống như hiện tại bố thích Cố Phong vậy.

- Nhưng Thiên Lam à, Tổng Thừa Huân không phải là người đàn ông để con gửi gắm hạnh phúc cả đời được đâu.

- Mặc dù con vẫn chưa tính đến chuyện xa hơn với Thừa Huân nhưng bố à, trong mắt phụ nữ, anh ấy chắc chắn sẽ là một người chồng tốt. Tại sao bố lại không nghĩ như vậy chứ?

Thấy Trình Thiên Lam có vẻ rất kiên quyết, ông Trình Cẩm Hoa lắc đầu chán nản nói:

- Thế con yêu Tổng Thừa Huân ở điểm gì? Con nói Tổng Thừa Huân tốt, nhưng Cố Phong còn tốt hơn đấy. Con có biết là để chuẩn bị cho buổi cầu hôn con hôm qua, thằng bé đã tốn bao nhiêu công sức không hả? Nó thành tâm muốn lấy con làm vợ mà con nỡ từ chối như vậy sao?

- Nhưng mà hiện nay con đang hẹn hò với Thừa Huân bố à. Hơn nữa con không yêu Cố Phong thì làm sao con có thể nhận lời kết hôn với anh ấy được. Kết hôn với nhau rồi làm khổ nhau suốt đời sao ạ?

Thấy ông Trình Cẩm Hoa không nói gì thêm nữa, Trình Thiên Lam liền tiếp tục nói:

- Bố, bố chưa gặp Thừa Huân thì đừng vội phán xét anh ấy như vậy chứ ạ? Con định sau khi con trở về từ thành phố T sẽ đưa Thừa Huân đến gặp mặt bố. Con vẫn luôn tin là sau khi gặp Thừa Huân rồi, bố sẽ xóa bỏ mọi định kiến ban đầu về anh ấy, chấp nhận việc chúng con hẹn hò.

- Nói chung là ngoài Cố Phong ra, bố sẽ không chấp nhận ai khác làm con rể của bố.

Cái tính cố chấp này của ông Trình Cẩm Hoa khiến cho Trình Thiên Lam rất bức mình. Cô nói:

- Vậy bố có thể nói cho con lý do tại sao mà bố cứ phản đối con với Thừa Huân như vậy không? Tại sao bố lại không thích anh ấy?

- Không thích thì là không thích thôi, cần gì phải đưa ra lý do chứ? Con cứ lấy Cố Phong thì sẽ chẳng có chuyện gì.

- Không yêu nhau thì kết hôn làm gì chứ ạ? Thế ngày xưa bố và mẹ kết hôn là hôn nhân không tình yêu ạ?

- Con...

Câu nói của Trình Thiên Lam khiến ông Trình Cẩm Hoa không nói được gì thêm nữa.

Đây là lần đầu tiên hai bố con họ lại tranh cãi đến mức này chỉ vì một người đàn ông. Nhưng Trình Thiên Lam lại không thể chịu được khi ông Trình Cẩm Hoa cứ giữ cái tính vô lý này.

- Con xin lỗi. Nhưng mà bố, bố đừng chỉ nhìn bề ngoài mà phán đoán như vậy. Hay là bố cho rằng gia thế của Thừa Huân không xứng với gia đình mình? Anh ấy tuy là cô nhi nhưng mà...

- Con à, con muốn kết hôn, đúng thật là cần phải tìm một người có gia thế tương xứng. Và Tổng Thừa Huân không đạt.

- Con không biết, nói chung là con vẫn đang hẹn hò với Thừa Huân và càng không thể nhận lời cầu hôn của Cố Phong được. Vài ngày nữa con sẽ đưa Thừa Huân đến giới thiệu với bố.

Ông Trình Cẩm Hoa vẫn nhún mày lại, tỏ ý không muốn nhún nhường:

- Bố sẽ không gặp cậu ta đâu.
- Bố thật quá đáng. Con không nói chuyện với bố nữa, con lên phòng đây, bố đi nghỉ sớm đi.
- Thiên Lam...

Ông Trình Cẩm Hoa không nói được thêm gì thì Trình Thiên Lam đã cầm theo túi xách đi lên phòng.

.....

Trở về phòng, Trình Thiên Lam lập tức thu xếp hành lý cho vào vali. Đúng lúc này, ông Trình Cẩm Hoa đi vào và nhìn thấy cảnh này. Ông vội vàng tiến lại gần chỗ Trình Thiên Lam, hỏi:

- Không phải bố vừa nói có mấy câu mà con đã quyết định bỏ nhà ra đi đấy chứ hả? Học cách này ở đâu thế?

Trình Thiên Lam vẫn loay hoay cho quần áo và một số vật dụng vào vali, chỉ nói chứ không nhìn bố của mình:

- Bố hiểu nhầm rồi, con không có ý định bỏ nhà ra đi chỉ vì chuyện bố phản đối con và Thừa Huân. Ngày mai con phải đến thành phố T công tác. Nhưng mà, bố nhắc chuyện này con mới nhớ.

Lúc này, Trình Thiên Lam mới đứng thẳng người lên, nói tiếp:

- Bố bảo là bỏ nhà ra đi, con nghĩ lại thấy cách này cũng được lắm đấy chứ. Bố thấy thế nào?
- Con nhóc này, thật sự muốn bỏ nhà đi sao?
- Con không có ý như vậy. Con chỉ muốn bố sẽ suy nghĩ lại chuyện của con và Thừa Huân thôi.

Ông Trình Cẩm Hoa hơi nhíu mày lại, nói:

- Được rồi, chuyện của con và Tổng Thừa Huân, bố sẽ suy nghĩ lại. Nhưng tốt nhất là con đừng có chơi cái trò bỏ nhà ra đi đấy.
- Con biết rồi.
- Ủ, thế ngày mai mấy giờ con lên máy bay?
- 8 giờ sáng ạ.

Ông Trình Cẩm Hoa gật đầu, vỗ nhẹ lên vai của Trình Thiên Lam:

- Nếu đã đi sớm như vậy thì bây giờ con cũng nghỉ ngơi đi.
- Con biết rồi, bố cũng đi nghỉ đi.

Nói xong, ông Trình Cẩm Hoa rời khỏi phòng của Trình Thiên Lam. Ông cảm thấy mệt mỏi vì không biết nên giải quyết chuyện của Trình Thiên Lam ra sao nữa. Ông không thích Tổng Thừa Huân một chút nào.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Còn Có Ngày Mai - Lâm Mi Thi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Điều bất ngờ

Sau khi hoàn thành xong các thủ tục, Trình Thiên Lam lên máy bay đi đến thành phố T. Cô chọn vị trí ngồi sát cửa sổ ở khoang hạng nhất, đó luôn là chỗ mà cô hay chọn nếu đi máy bay.

Trình Thiên Lam ngồi tựa đầu vào ghế, hướng mắt nhìn ra bên ngoài. Lúc này cô vẫn đang nghĩ đến chuyện của mình và Tổng Thừa Huân, cảm thấy có gì đó buồn và bất lực. Nhưng liệu bố của cô có suy nghĩ lại và chấp nhận chuyện của cô và Tổng Thừa Huân không?

- Em thích ngồi vị trí sát cửa sổ như vậy à?

Giọng nói quen thuộc khiến Trình Thiên Lam giật mình quay sang nhìn. Đó chẳng phải là Tổng Thừa Huân hay sao? Tại sao anh lại ở đây?

- Thừa Huân, sao anh lại ở đây?

Tổng Thừa Huân bình thản ngồi xuống ghế bên cạnh, nói:

- Anh nghe mấy thực tập sinh ở chỗ văn phòng luật của anh nói thành phố T cũng đẹp lắm nên nhân dịp cuối năm đi du lịch luôn. Dù sao cả năm qua cũng vất vả làm việc rồi.

Lời giải thích của Tổng Thừa Huân khiến cho Trình Thiên Lam bật cười. Cô vẫn nhìn anh nói:

- Lời giải thích không hay chút nào, vừa mới bịa ra được đấy à. Được rồi, không đùa nữa, bây giờ thì nói cho em nghe đi, có phải là anh muốn cùng em đi thành phố T không? Nếu không phải thì tối qua anh hỏi em chi tiết chuyến bay của em làm gì?

- Phải, phải, anh nói đùa thôi. Anh nghe em nói là sẽ phải đi thành phố T công tác nên mấy ngày qua anh đã thức thâu đêm suốt sáng để làm xong tất cả các phần công việc đấy. Em có nhìn thấy không, mắt anh sưng lên và có quầng thâm rồi đấy này.

- Đây là tại anh chứ tại ai.

- Là tại em mà.

Sự xuất hiện của Tổng Thừa Huân ở đây khiến cho Trình Thiên Lam thật sự rất hạnh phúc. Những suy nghĩ về chuyện của hai người trước đó cũng nhanh chóng biến mất.

- Nhưng mà này, vừa rồi em cứ nhìn ra bên ngoài cửa sổ, trầm tư suy nghĩ cái gì thế?

- Em...

“Chúng tôi xin thông báo, máy bay mang số hiệu AT1234 chuẩn bị cất cánh từ thành phố B đến thành phố T. Xin mời hành khách hãy thắt dây an toàn và tắt các thiết bị điện tử như điện thoại, máy tính. Cảm ơn. Chúng tôi xin nhắc lại lần nữa...”

Lời thông báo kia đã vô tình ngắt lời của Trình Thiên Lam. Tổng Thừa Huân mỉm cười nói:

- Được rồi, máy bay cũng sắp cất cánh rồi, bây giờ thắt dây an toàn vào nào. Để anh giúp em.

Thấy Tổng Thừa Huân giúp mình thắt dây an toàn vào, Trình Thiên Lam nở một nụ cười hạnh phúc. Và Tổng Thừa Huân cũng nhìn thấy rõ ràng nụ cười này của Trình Thiên Lam.

- Thiên Lam, từ đây đến thành phố T mất 3 tiếng, vậy anh tranh thủ chợp mắt một lúc. Sau khi đến thành phố T thì em cứ đi giải quyết công việc, xong thì chúng ta cùng đi chơi. Được không?

- Được, vậy anh ngủ đi.

- Ừ. Mà em cũng ngủ đi, công việc bận rộn như vậy chắc em cũng không có thời gian để nghỉ ngơi đâu.

Trình Thiên Lam gật đầu, Tổng Thừa Huân thấy thế thì mỉm cười rồi sau đó nhanh chóng nhắm mắt lại. Hơi thở của Tổng Thừa Huân không lâu sau cũng trở nên đều đặn, có lẽ anh đã chìm sâu trong giấc ngủ.

Trình Thiên Lam cứ nhìn mãi bộ dạng của Tổng Thừa Huân khi ngủ. Trông dáng anh ngủ thật tự tại, thật thoải mái và vẫn giữ được vẻ điển trai vốn có. Không hiểu sao tự nhiên Trình Thiên Lam lại cảm thấy lo lắng cho tương lai của hai người. Liệu họ có thể bên nhau không?

.....

Đến thành phố T lúc 11 giờ trưa, Tổng Thừa Huân cùng Trình Thiên Lam đi ăn trưa ở ngay tại khách sạn họ thuê phòng.

Chiều hôm nay Trình Thiên Lam không phải làm gì, cô đã cùng với Tổng Thừa Huân đi dạo chơi thành phố T, mua sắm nhiều thứ đồ kỷ niệm.

Họ lang thang ở trung tâm mua sắm rồi đến trung tâm vui chơi giải trí, đi bộ ngắm nghiêng khắp nơi. Sau cả buổi chiều vui thoải mái, họ đi ăn tối và quyết định sẽ đi xem phim rồi mới về khách sạn.

Bộ phim chiếu rạp hôm nay là một bộ phim rất cảm động khiến cho Trình Thiên Lam khóc mãi không ngừng. Khi ra khỏi rạp rồi, gương mặt cô vẫn còn nước mắt ngấn nước mắt dài khiến Tổng Thừa Huân bật cười. Anh phải khuyên nhủ mãi cô mới ngừng khóc được.

.....

Đưa Trình Thiên Lam trở về phòng khách sạn, Tổng Thừa Huân và cô cùng đứng ở ban công nói chuyện một lúc.

Chuyện bố của Trình Thiên Lam phản đối cô với Tổng Thừa Huân khiến cô không biết nên nói thế nào với anh. Khi chưa biết nên bắt đầu nói từ đâu thì Tổng Thừa Huân đã lên tiếng trước:

- Thiên Lam, hôm nay anh thấy em có khá nhiều tâm sự, rốt cuộc là đã có chuyện gì khiến em không vui vậy?

- Em... Thật ra thì bố của em ấy, ông đã biết chuyện của hai chúng ta rồi. Em đang định sau khi từ thành phố T về sẽ cùng anh đến gặp ông, thật không ngờ ông lại biết trước.

- Là chuyện này hả? Nhưng nhìn em trông có vẻ rất không ổn, chuyện này khó nói lắm sao?

Trình Thiên Lam lắc đầu rồi quay sang nhìn Tống Thừa Huân:

- Không phải là khó nói, mà là bố em không muốn em với anh hẹn hò. Chính ông đã giúp Cố Phong trong chuyện cầu hôn em.

- Trước đây em cũng có nói qua với anh rồi còn gì, bố em không thích anh. Vì thế nên việc ông phản đối hai chúng ta cũng không có gì lạ.

- Vì chuyện này mà em với bố đã cãi nhau một trận. Cuối cùng thì em và ông cũng đã thỏa hiệp với nhau. Ông nói là sẽ suy nghĩ kỹ về chuyện của chúng ta. Nhưng anh biết đấy, chắc chắn ông sẽ lại phản đối. Em thật sự, thật sự không muốn ông phản đối việc chúng ta ở bên nhau...

Trình Thiên Lam vẫn chưa nói hết câu thì Tống Thừa Huân đã nhanh chóng ôm cô vào lòng. Cái ôm này của anh thật sự rất ấm áp, cái ôm này chẳng khác gì một lời khẳng định cho việc anh sẽ bảo vệ cô vậy.

Trình Thiên Lam tựa đầu vào vai của Tống Thừa Huân, ôm chặt lấy anh. Không ngờ cảm giác ôm một ai đó là tuyệt đến như vậy.

- Thiên Lam, anh tin rồi đến một ngày nào đó, bố em sẽ chấp nhận chuyện của hai chúng ta thôi.

- Hy vọng là vậy.

- Anh muốn hỏi em một vấn đề, được không? - Anh hỏi đi. Tống Thừa Huân buông tay ra, nhìn thẳng vào đôi mắt đẹp kia của Trình Thiên Lam, nhẹ nhàng hỏi:

- Em yêu anh không?

Câu hỏi này của Tống Thừa Huân khiến Trình Thiên Lam đỏ ửng cả mặt lên. Nhưng vì ánh sáng bên ngoài này hơi yếu nên có lẽ Tống Thừa Huân không thể thấy rõ sự biến đổi trên gương mặt cô. Thêm nữa, câu hỏi này của Tống Thừa Huân khiến Trình Thiên Lam cảm thấy rất ngượng ngùng và bối rối, một cái cảm giác mà trước nay cô chưa từng có.

Tống Thừa Huân vẫn nhìn chằm chằm Trình Thiên Lam, hy vọng cô sẽ nhanh chóng cho anh một câu trả lời.

- Nếu anh đã hỏi em như thế thì em cũng muốn hỏi lại anh một câu thế này. Anh có yêu em không?

- Há? Khi Trình Thiên Lam mở lời nói, Tống Thừa Huân cứ nghĩ là anh sắp có được câu trả lời từ phía cô. Nhưng nào ngờ cô lại hỏi ngược lại anh, giống như đã từng làm với anh khi họ gặp nhau lần đầu vậy.

- Câu hỏi này rõ ràng là anh hỏi em trước mà? Tại sao bây giờ lại là em hỏi anh vậy chứ?

- Ở cái này... Hay là anh cứ trả lời trước đi, xong rồi em sẽ nói cho anh câu trả lời của em.

- Được rồi, anh nói trước.

Tống Thừa Huân đột ngột nắm lấy hai bàn tay của Trình Thiên Lam khiến cô khá bất ngờ. Cô ngẩng đầu nhìn anh.

- Bảy năm qua, anh chưa từng biết cảm giác yêu một người là như thế nào. Phải đến sau khi hẹn hò với em, anh mới cảm nhận được. Anh thừa nhận, anh yêu em, thật đấy. Ban đầu anh gặp em vì anh tò mò xem em giống Gia Nghi đến mức nào, xem em và cô ấy có mối quan hệ gì không. Nhưng anh thật không ngờ sau đó anh lại yêu em. Anh yêu em không phải là vì em giống Gia Nghi, anh yêu em bởi em là chính em, anh yêu con người em, tính cách của em. Anh không muốn chúng ta chỉ dừng lại ở mức hẹn hò, anh còn muốn nắm tay em đi một quãng đường dài nữa cơ, dài bằng cả cuộc đời.

Trình Thiên Lam cứ nhìn Tống Thừa Huân như vậy, nước mắt cô lắng đọng ở nơi khóe mắt. Có lẽ đây là lời nói cảm động nhất mà Trình Thiên Lam được nghe từ người mình yêu.

- Anh đã nói rồi, vậy em nói được chưa?

Cố gắng hít thở một hơi dài, Trình Thiên Lam cũng nhìn thẳng vào Tống Thừa Huân, nói rằng:

- Bảy năm qua, em sống trong cuộc sống như mơ như thực, chưa từng nghĩ rồi sẽ có ngày em lại có bạn trai, chưa từng nghĩ rồi sẽ có ngày em được nếm trải mùi vị của tình yêu và hạnh phúc. Mặc dù chúng ta mới hẹn hò có hơn 1 tháng, nhưng có lẽ đây là khoảng thời gian hạnh phúc nhất trong cuộc đời của em. Hẹn hò với anh, em đã thật sự cảm nhận được những thứ mà em chưa từng biết. Thật sự, em rất yêu anh, rất rất yêu anh.

Lúc này, những giọt nước mắt của Trình Thiên Lam bỗng rơi xuống. Tống Thừa Huân lau nước mắt cho cô, hôn nhẹ lên trán cô và nói:

- Anh yêu em. Anh thật sự mong muốn có thể ở bên cạnh em như thế này, bây giờ và mãi mãi.

- Em cũng yêu anh, Thừa Huân. Tổng Thừa Huân nhanh chóng hôn lên bờ môi của Trình Thiên Lam và cô cũng đáp lại.

Đối với Tổng Thừa Huân và Trình Thiên Lam, có lẽ đây là khoảng thời gian hạnh phúc nhất trong cuộc đời họ.

Nhiều năm sau khi nhớ lại chuyện này, Trình Thiên Lam và Tổng Thừa Huân đều mỉm cười, họ không ngờ lúc đấy bản thân lại có thể nói ra lời yêu dễ dàng đến như thế.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Còn Có Ngày Mai - Lâm Mi Thi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Cuộc gặp mặt thật sự

Vừa trở về từ thành phố T, Trình Thiên Lam đã nghe ông Trình Cẩm Hoa nói về chuyện gặp mặt Tổng Thừa Huân. Mặc dù vẫn chưa biết được ông muốn nói gì nhưng tự nhiên Trình Thiên Lam cảm thấy rất lo lắng. Nhìn gương mặt có phần nghiêm túc của ông Trình Cẩm Hoa, Trình Thiên Lam không đoán được ra bất cứ điều gì cả.

- Thiên Lam, em nghĩ gì vậy?

- Há?

Nghe thấy Tổng Thừa Huân gọi, Trình Thiên Lam giật mình. Cô đã quá chú tâm vào những suy nghĩ không biết hôm nay ông Trình Cẩm Hoa muốn nói điều gì với cô và cả Tổng Thừa Huân.

Tổng Thừa Huân vừa lái vừa quay sang nhìn Trình Thiên Lam. Anh nhận thấy rõ vẻ bất ổn trên gương mặt cô.

- Em không sao chứ? Trình Thiên Lam tuy mỉm cười lắc đầu, nhưng lòng bàn tay cô bây giờ đã ướt đầm mồ hôi.

- Em không sao. Chỉ là em nghĩ đến việc gặp bố ngày hôm nay thôi. Em sợ ông sẽ phản đối chuyện của chúng ta.

- Nếu như thế thì anh phải là người nên lo lắng hơn ấy nhỉ? Hôm nay anh phải dùng hết khả năng để thuyết phục bố em.

- Nghe anh nói, em cũng yên tâm hơn. Chắc chắn cái miệng luật sư của anh sẽ thuyết phục được bố em.

Nói thì nói vậy nhưng trong lòng của Trình Thiên Lam cũng không thể nào yên tâm hơn được.

.....

Không lâu sau, xe của Tổng Thừa Huân đã dừng ở phòng trà CM. Đây là một phòng trà của Nhật Bản rất nổi tiếng ở thành phố B này.

Tổng Thừa Huân nắm tay Trình Thiên Lam đi vào phòng mà ông Trình Cẩm Hoa đã đặt trước. Vừa nhìn thấy ông Trình Cẩm Hoa, Trình Thiên Lam mỉm cười, lên tiếng gọi:

- Bố.

- Bác Trình, chào bác.

- Cậu Tổng, chúng ta không đến mức thân thiết như thế đâu nên cậu cứ gọi tôi Trình tiên sinh là được rồi.

- Bố, bố có ý gì vậy?

Trình Thiên Lam bỗng quay sang nhìn Tổng Thừa Huân, thấy anh lắc đầu cô cũng im lặng không nói gì nữa.

- Hai đứa ngồi xuống đi.

Tổng Thừa Huân vẫn nắm tay Trình Thiên Lam cho đến khi cả hai ngồi xuống chỗ đối diện ông Trình Cẩm Hoa.

- Cậu Tổng, tôi đã nghe Thiên Lam nói về chuyện cậu đang hẹn hò với con bé. Cậu thấy thế nào?

- Dạ? Câu hỏi của ông Trình Cẩm Hoa thật sự đã khiến cho Tổng Thừa Huân không biết nên trả lời gì cả.

- Tôi chỉ muốn hỏi cậu một câu đơn giản thôi, cậu có cảm thấy cậu xứng với Thiên Lam của tôi hay không?

- Bố, bây giờ là thời nào rồi mà bố vẫn còn nói về chuyện xứng hay không xứng như vậy chứ? Nghe bố nói như thế này là con biết ngay, bố không

muốn cho chúng con ở bên nhau đúng không?

- Đúng vậy, là bố không muốn cho con hẹn hò với cậu ta, chứ đừng nói để cậu ta trở thành con rể của bố.

- Bố, bố quả thật là...

Đến Trình Thiên Lam cũng chẳng biết nên nói về bố của mình như thế nào nữa. Hóa ra những điều mà cô vẫn luôn lo lắng bây giờ đã xảy ra rồi, thật sự bố cô không đồng ý chuyện cô và Thừa Huân hẹn hò với nhau. Vậy mà ban đầu cô vẫn luôn giữ một niềm hy vọng vốn không thể xảy ra kia.

- Trình thiên sinh, cháu có phần không hiểu lắm. Tại sao bác lại không muốn để cháu và Thiên Lam đến với nhau ạ? Theo như suy đoán của cháu thì hình như không chỉ bởi gia thế của cháu thì phải. Cháu cũng hy vọng bác sẽ nói rõ ràng chuyện này.

- Tôi không thích cậu, chỉ thế thôi. Còn cậu muốn nghĩ thế nào khác thì tôi cũng không quan tâm.

- Cháu nghe Thiên Lam nói, cô ấy có một người bạn thân tên là Cố Phong. Thế nhưng bao năm qua cô ấy chỉ coi vị Cố tiên sinh này là một người bạn. Thiên Lam cũng nói, Cố tiên sinh này và bác rất hợp ý nhau nên bác muốn tác hợp cho hai người bọn họ. Chỉ vì Thiên Lam không nhận lời cầu hôn của Cố Phong nên bác không thích cháu?

Ông Trình Cẩm Hoa bồng nhú mày lại, nói:

- Tôi biết là cậu có quan hệ với Tứ tổng của thành phố B này, nhưng cậu hãy nhớ rằng, địa vị của cậu so với bọn họ mãi mãi không thể bằng. Cậu hãy nhớ rõ một điều cho tôi, cậu không xứng với Thiên Lam, đừng mong có thể ở bên cạnh con bé. Vậy nên chia tay đi.

- Bố đừng bắt ép con chia tay với Thừa Huân. Cho dù thế nào con cũng vẫn sẽ ở bên cạnh anh ấy. Con không chỉ muốn làm bạn gái của anh ấy, con còn muốn cùng anh ấy kết hôn, làm vợ của anh ấy.

- Con...

Tổng Thừa Huân bất ngờ quay sang nhìn Trình Thiên Lam. Thật không ngờ cô lại có thể nói ra những điều này.

- Thiên Lam, con cũng biết là mẹ con mất từ khi con còn rất nhỏ, chính vì thế mà con muốn gì bố đều chiều con. Nhưng mà con à, chuyện con muốn cùng Tổng Thừa Huân kết hôn, bố không thể nào chiều theo con được. Bố làm tất cả chỉ vì muốn tốt cho con thôi.

- Bố, tình yêu thương của bố giành cho con, bao nhiêu năm qua con đều cảm nhận được. Chính vì thế mà con chưa từng phản bác lại những điều mà bố nói. Tại sao bố lại phản đối con chuyện này chứ?

- Bố chỉ muốn tốt cho con.

- Vâng, con biết. Nhưng nếu con ở bên một người đàn ông không ra gì, thì bố có thể lấy quyền hạn của một người bố ra ép con. Bố có biết Tổng Thừa Huân là người như thế nào không ạ? Tại sao bố cứ khẳng định anh ấy không phải là người đàn ông tốt chứ?

Những lời mà Trình Thiên Lam nói khiến Tổng Thừa Huân rất cảm động. Anh bất giác nắm chặt lấy bàn tay đang ướt đẫm mồ hôi của cô.

- Con gái, nói đi cũng phải nói lại, con vẫn chắc chắn ở bên cạnh Tổng Thừa Huân có đúng không?

- Vâng, con vẫn muốn ở bên cạnh anh ấy. Hôm nay con đưa anh ấy đến đây vì nghĩ rằng, bố và anh ấy tiếp xúc sẽ khiến bố thay đổi suy nghĩ về anh ấy. Nhưng không ngờ bố lại có thể nói ra những lời đó.

- Thiên Lam, đừng để bố phải tức giận.

- Con xin lỗi.

Lúc này, Trình Thiên Lam quay sang nhìn Tổng Thừa Huân, nói:

- Thừa Huân, chúng ta đi thôi.

- Thiên Lam...

Tổng Thừa Huân và Trình Thiên Lam định đứng dậy rồi đi thì ông Trình Cẩm Hoa bỗng nói:

- Thiên Lam, con đứng lại cho bố. Thái độ của con lúc này là gì vậy? Có phải là nếu bố làm căng mọi chuyện ra, con sẽ bỏ nhà ra đi không?

- Con nói rồi, con chưa từng nghĩ đến chuyện bỏ nhà ra đi. Nhưng mà bố, bố đang ép con đến đường cùng đấy.

- Con...

- Thừa Huân, đi thôi. Trình Thiên Lam nắm chặt tay của Tổng Thừa Huân, cùng anh nhanh chóng đi ra ngoài.

Ông Trình Cẩm Hoa vẫn ngồi yên ở đó, gương mặt bây giờ thật sự rất tức giận không nói được gì.

..... Lái xe đi lòng vòng khắp thành phố được một hồi lâu nhưng cả Tống Thừa Huân và Trình Thiên Lam đều chẳng nói với nhau được lời nào cả. Phải mãi một lúc sau, Trình Thiên Lam mới mở miệng:

- Em xin lỗi. Đáng lý hôm nay em không nên đưa anh đến gặp bố, cũng không nghĩ mọi chuyện lại thành ra thế này.

Tống Thừa Huân nắm lấy bàn tay lạnh buốt của Trình Thiên Lam, một tay kia vẫn giữ vô lăng lái xe.

- Đừng nói như vậy, chuyện xảy ra ngày hôm nay chính em cũng không đoán được mà. Đừng tự trách bản thân.

- Trước đó, em đã từng cãi nhau với bố và ông nói sẽ suy nghĩ lại chuyện của chúng ta. Em đã rất hy vọng sau khi anh và ông gặp nhau, ông sẽ thay đổi những định kiến về anh. Nhưng hóa ra em đã sai rồi. Vốn dĩ ông chưa từng suy nghĩ kỹ chuyện của chúng ta.

- Nhưng mà nếu như em và bác Trình mãi mà không tìm được ý kiến chung thì có phải em sẽ bỏ nhà ra đi không vậy?

Trình Thiên Lam bỗng thở dài, một tiếng thở dài đầy mệt mỏi:

- Em không muốn mối quan hệ của em và bố trở nên bế tắc. Nếu ông đối với anh tốt bằng nửa Cố Phong thì tốt rồi. Cho đến bây giờ em vẫn thật sự không hiểu nổi, lý do mà ông phản đối chúng ta là gì nữa.

- Được rồi, đừng suy nghĩ chuyện này nữa. Anh tin, anh vẫn tin là đến một ngày nào đó, bố của em hiểu được anh là người không xấu như ông vẫn nghĩ. Hy vọng ông sẽ suy nghĩ lại.

- Bố em đã nói như thế thì sẽ không bao giờ còn muốn đồng ý chuyện của chúng ta đâu. Nhưng em vẫn muốn ở bên cạnh anh bởi em tin chắc rằng, lựa chọn của em là không sai.

- Cảm ơn em đã tin tưởng anh.

Trình Thiên Lam nắm chặt lấy bàn tay ấm áp của Tống Thừa Huân. Có Tống Thừa Huân ở bên cạnh, Trình Thiên Lam cũng nhẹ lòng hơn. Cô không muốn đối đầu với bố, cũng không muốn phải rời xa Tống Thừa Huân. Cô sẽ cố gắng, cố gắng đến tận lúc không thể cố gắng được nữa. Chỉ hy vọng rồi có ngày, bố cô sẽ nhận thấy ông đã sai.

-Em đói chưa? Hay chúng ta tìm một nhà hàng đó nào ăn bữa trưa nhé? Sáng nay anh ăn ít quá nên giờ đói rồi.

- Được.

- Em muốn đến nhà hàng nào?

- Tùy anh đi, anh chọn nhà hàng nào cũng được, em cũng không phải là người kén đồ ăn.

Tống Thừa Huân nhìn Trình Thiên Lam mỉm cười nhẹ nhàng. Anh biết là cô đang cố che giấu tâm trạng không tốt trước mặt anh. Chỉ mong rằng mọi thứ về sau sẽ thay đổi theo hướng tích cực.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Còn Có Ngày Mai - Lâm Mi Thi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Nói chuyện riêng

Khi vừa mới bắt đầu giờ hành chính, Tống Thừa Huân đã chạy đến tập đoàn Lưu Thị gặp Lưu Cảnh Dương. Nhưng vì Lưu Cảnh Dương còn phải xem xét mấy tài liệu nên Tống Thừa Huân tạm thời ngồi ở sofa chờ.

Vừa mới hoàn thành xong công việc, Lưu Cảnh Dương đã nhìn về phía Tống Thừa Huân. Anh nhận thấy Tống Thừa Huân hôm nay rất lạ, dường như đang có chuyện gì không vui.

- Cậu làm sao mà ngồi thờ người ra như thế? Tống Thừa Huân giật mình ngẩng đầu lên nhìn Lưu Cảnh Dương. Lúc này anh mới để ý đến lời người bạn thân này nói.

- Cảnh Dương, cậu có cảm thấy mình thật sự rất không xứng với Trình Thiên Lam hay không?

- Nay Tống Thừa Huân, cậu nói cái gì vậy hả? Không xứng, cái gì mà không xứng chứ?

Thấy Tống Thừa Huân lại im lặng không nói gì, Lưu Cảnh Dương nhíu mày lại, tò mò hỏi:

- Rốt cuộc là ai đã bảo cậu không xứng với Trình Thiên Lam vậy? Ai mà không biết suy nghĩ như thế?
- Hôm qua Thiên Lam đã đưa mình đi gặp bố cô ấy. Nhưng ông ấy không đồng ý chuyện của chúng mình.
- Và ông Trình Cẩm Hoa ấy cũng chính là người đã nói rằng cậu không xứng với Trình Thiên Lam sao?
- Cậu thấy thế nào?

Khuôn mặt của Lưu Cảnh Dương bây giờ thật sự là rất tức giận, anh thậm chí còn tức giận hơn cả Tống Thừa Huân.

- Cậu không xứng, cậu không xứng thì ai xứng đây? Trình Cẩm Hoa, ông ta là ai, ông ta có vị thế thế nào chứ? Chỉ là người sáng lập ra một tạp chí nhỏ nhoi mà đã lên mặt chê bai người ta rồi hả? Cái loại người này... Có mà Trình Thiên Lam mới không xứng với cậu ấy.

Lưu Cảnh Dương một hơi nói ra tràng dài những lời tức giận. Nghe được những lời này, Tống Thừa Huân cũng kinh ngạc đến mức ngồi thừ ra, không thể nói được lời gì nữa, cứ nhìn chằm chằm Lưu Cảnh Dương.

- Nhìn mình làm gì chứ, mình nói không đúng à? Nói thật chứ, mình cũng rất ủng hộ cậu với Trình Thiên Lam, nhưng cô ấy có một người bố như thế này thì ai chịu được chứ? Mình mà là cậu thì mình ngay lập tức chia tay với Trình Thiên Lam, tìm cô em khác tốt hơn.
- Mà này, ngày trước cậu và Tuyết Tâm không phải là cũng bị gia đình phản đối kịch liệt hay sao? Mình với Thiên Lam cũng giống cậu và Tuyết Tâm khi đó thôi. Nói chung là bây giờ mình chẳng biết nên làm gì.

Lưu Cảnh Dương thờ dài, vỗ nhẹ lên vai của Tống Thừa Huân:

- Quyết định bây giờ không nằm ở cậu hay ai khác, mà là ở chính Trình Thiên Lam thôi. Nhưng thấy ông Trình Cẩm Hoa này yêu thương chiều chuộng con gái như vậy, chắc là sẽ suy nghĩ đến tương lai của con gái thôi.
- Cũng mong là ông ấy có thể nghĩ lại.

Lại đến Tống Thừa Huân thờ dài. Lưu Cảnh Dương rót cho anh một ly trà, đẩy thẳng đến trước mặt anh.

- Cảnh Dương này, dù có nghĩ thế nào thì mình cũng thấy Thiên Lam và Gia Nghi có nét gì đó rất giống nhau.
- Giống nhau ở điểm gì? Gương mặt và cùng họ?
- Không phải. Ngày trước mình có tìm hiểu về Gia Nghi qua những người bạn của cô ấy, họ đều nói rằng nhà của Gia Nghi rất khá giả và mẹ cô ấy đều qua đời sớm nên cô ấy chẳng khác gì viên ngọc trong tay bố cả. Mình cũng nghe Thiên Lam từng nói, mẹ cô ấy mất từ khi cô ấy còn nhỏ và bố cô ấy rất yêu thương chiều chuộng cô ấy, muốn gì được nấy.
- Ồ, nghe quả thực giống nhau.

Tống Thừa Huân lại nhún mày lại.

- Thiên Lam cũng có nói với mình, 7 năm trước cô ấy về thành phố B thì bị tai nạn ô tô. - Tai nạn?
- Phải.
- Này, cậu khiến mình bắt đầu nghi ngờ liệu Trình Thiên Lam có phải Trình Gia Nghi hay không đấy.

Nghe vậy, Tống Thừa Huân bật cười. Anh cũng từng nghĩ giống Lưu Cảnh Dương nhưng khi nhớ lại, cảm thấy rất vô lý.

- Cậu không thấy vô lý à? Được, cứ cho Thiên Lam chính là Gia Nghi đi, thì tại sao cô ấy lại phải đổi tên, tên nào mới là tên thật đây? Ngày đầu tiên mình và Thiên Lam gặp nhau, bọn mình nói chuyện rất tự nhiên và bình thường, chẳng có gì đó gượng gạo cả.
- Cô ta mất trí nhớ?
- Lại càng không thể. Thiên Lam chưa từng nói với mình chuyện cô ấy bị mất trí nhớ.

Mọi chuyện vẫn đang bế tắc chưa có lời giải thì điện thoại của Tống Thừa Huân vang lên. Là một số lạ.

- Alo?
- “Cậu là Tống Thừa Huân đúng không?”
- Vâng. Nhưng...
- “Tôi là bố của Thiên Lam.”

Cuộc gọi của ông Trình Cẩm Hoa khiến cho Tổng Thừa Huân rất kinh ngạc. Lưu Cảnh Dương ngồi bên cạnh cũng thấy điều đó.

- Cháu xin lỗi, cháu không biết đây là số của bác. Nhưng mà bác gọi điện cho cháu có việc gì không ạ?
- “Cậu Tổng, hôm nay tôi gọi điện cho cậu là muốn hẹn cậu ra ngoài nói chuyện. Không biết cậu có thời gian không?”
- Dạ, cháu có thời gian.
- “Được, tôi sẽ đợi cậu.”

Sau khi nói xong địa chỉ, ông Trình Cẩm Hoa cũng tắt máy luôn. Khuôn mặt của Tổng Thừa Huân lúc này rất bất ổn.

- Ông Trình Cẩm Hoa kia gọi điện cho cậu?
- Ừ. Ông ấy nói rằng muốn gặp và nói chuyện riêng với mình. Không biết là có chuyện gì nữa.
- Vậy cậu đi đi.
- Mình đi trước, có gì sẽ gọi điện cho cậu.

Tổng Thừa Huân nhanh chóng đứng dậy rời khỏi tập đoàn Lưu Thị, lái xe đến địa điểm mà ông Trình Cẩm Hoa đã hẹn gặp.

.....

Vẫn là phòng trà lần trước, Tổng Thừa Huân đứng ở bên ngoài, cố gắng giữ bình tĩnh rồi mới đi vào trong.

- Trình tiên sinh. - Cậu ngồi đi.

Tổng Thừa Huân ngồi xuống đối diện với ông Trình Cẩm Hoa, mặc dù cố gắng bình tĩnh nhưng trong lòng vẫn cứ thấp thỏm không yên.

- Hôm nay bác muốn gặp cháu là có chuyện gì ạ?
- Cậu Tổng, hôm qua nói chuyện với cậu tôi vẫn chưa nói xong nên hôm nay mới hẹn cậu đến đây. Tôi có điều tra một chút về cậu, hồi học đại học, cậu có một cô bạn gái tên Trình Gia Nghi đúng không?
- Dạ? Thật không ngờ ông Trình Cẩm Hoa lại có thể điều tra ra những việc này. Có lẽ những việc này ông đã biết hết rồi.
- Tôi hỏi cậu, cậu tiếp cận Thiên Lam nhà tôi là có ý gì? Không phải là cậu vẫn lưu luyến cô người yêu cũ Trình Gia Nghi nên mới hẹn hò với Thiên Lam đấy chứ? Chỉ vì Thiên Lam giống với Gia Nghi?
- Bác Trình, bác đừng hiểu lầm. Cháu không biết là Thiên Lam đã kể cho bác chuyện này chưa, nhưng thật sự 7 năm trước cháu gặp một tai nạn nghiêm trọng đến nỗi mất trí nhớ. Lúc ấy cháu có nghe bạn bè nói là trước đó cháu từng cùng với Gia Nghi hẹn hò, nhưng sau khi cháu bị tai nạn cô ấy cũng biến mất luôn. Cháu tỉnh lại, mất hết tất cả hồi ức, mất luôn cả những tình cảm trước đó. Khi thấy Thiên Lam, cháu thật sự ngỡ ngàng khi cô ấy giống Gia Nghi như đúc. Nhưng cháu yêu Thiên Lam là sự thật, không phải vì cô ấy giống Gia Nghi đâu ạ.

Nghe vậy, ông Trình Cẩm Hoa bật cười:

- Thì ra là thế à? Vậy trước đó cậu đã sống kiểu gì mà đến nỗi bị tai nạn mà bạn gái cũ không thèm đến gặp mặt?
- Dạ? Bác Trình, xin bác đừng hiểu lầm, cháu không phải như vậy. Thật ra là cháu, cháu...
- Đừng có gọi tôi là bác Trình. Tôi nói cho cậu biết, tôi đang rất nghi ngờ về nhân cách của cậu đấy cậu Tổng à.

Tổng Thừa Huân im lặng không nói gì cả, cho dù bây giờ anh nói gì cũng chỉ là nguy biện mà thôi.

- Cậu nói cho tôi nghe thử xem, tại sao sau khi cậu bị tai nạn thì cô gái tên Trình Gia Nghi kia cũng biến mất luôn?
- Chuyện này, cháu...
- Không giải thích được đúng không? Tôi đang nghĩ liệu cậu có phải đang lừa dối Thiên Lam hay không đây. Có phải đến khi cậu chán con bé rồi muốn đá nó đi đúng không vậy?
- Trình tiên sinh, xin bác đừng nghĩ cháu như vậy. Ông Trình Cẩm Hoa đập mạnh tay xuống bàn rồi chỉ tay về hướng của Tổng Thừa Huân, giọng hết sức tức giận:
- Tổng Thừa Huân, tôi nói cho cậu biết, ngay khi tôi còn nói đang hoang thì cậu mau cùng Thiên Lam chia tay đi.

- Cháu xin lỗi nhưng cháu không thể.

- Cậu yêu Thiên Lam được bao nhiêu hả? Cậu và con bé mới hẹn hò có hơn 1 tháng, cậu cảm thấy cậu yêu nó nhiều thế nào rồi? Nhìn gương mặt cậu là tôi không thể nào tin tưởng được rồi.

- Trình tiên sinh, tại sao bác lại suy nghĩ như vậy ạ? Tại sao bác lại không cho cháu cơ hội để chứng minh?

Ông Trình Cẩm Hoa nở một nụ cười lạnh lùng, gương mặt đầy ý châm chọc và mỉa mai:

- Chứng minh, chứng minh cái gì? Cậu không cần chứng minh thì tôi cũng đã biết rõ rồi. - Thật sự thì cháu... .

- Tôi nói lại với cậu lần cuối, tốt nhất là cậu nên rời xa Thiên Lam đi, cậu không xứng với con bé đâu.

Không cần đợi một câu trả lời nào từ phía Tổng Thừa Huân, ông Trình Cẩm Hoa đã nhanh chóng đứng dậy rời khỏi phòng trà.

Tổng Thừa Huân mệt mỏi ngồi ở đấy, chưa bao giờ anh cảm thấy bất lực như lúc này. Anh không cần điều gì cả, anh chỉ cần ông Trình Cẩm Hoa có thể tin anh một chút, tại sao lại không được chứ?

Lúc này, Tổng Thừa Huân cảm thấy rất đau lòng. Rốt cuộc là anh phải làm thế nào thì ông Trình Cẩm Hoa mới tin tưởng anh và để anh cùng với Trình Thiên Lam có thể ở bên nhau chứ?

Bạn đang đọc truyện *Nếu Còn Có Ngày Mai - Lâm Mi Thi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Giam cầm

Khi Trình Thiên Lam tỉnh lại thì cảm thấy rất đau đầu. Cô ngồi hẩn dầy, lấy tay ray ray trán. Thật sự rất mệt.

Nhìn xung quanh căn phòng này, Trình Thiên Lam cảm thấy rất lạ, đây không phải là phòng của cô. Rốt cuộc là đã có chuyện gì xảy ra?

- Chuyện gì thế này? Mình đang ở đâu?

Lúc này, Trình Thiên Lam vội vàng đứng dậy chạy ra mở cửa phòng. Ở bên ngoài có hai vệ sĩ đang đứng đấy khiến cô rất kinh ngạc.

- Các người là ai?

- Tiểu thư, cô đã tỉnh rồi ạ? Chúng tôi là người được Trình lão gia thuê đến đây để bảo vệ cô.

- Cái gì?

- Tiểu thư, Trình lão gia đã căn dặn chúng tôi phải bảo vệ cô. Vậy nên mấy ngày nay cô cứ ở đây tỉnh dưỡng đi ạ.

Trước câu trả lời này, Trình Thiên Lam hết sức tức giận. Trình lão gia sao? Bố cô đang làm cái gì vậy?

- Đây là ở đâu?

- Xin lỗi tiểu thư, chúng tôi không thể nói cho cô biết được. Tạm thời tiểu thư cứ ở đây đi ạ.

- Thả tôi ra, tôi muốn đi gặp bố tôi.

- Tiểu thư, chuyện này là không thể. - Các người...

Trình Thiên Lam lại chạy vội vào bên trong lục tìm điện thoại. Nhưng ngoài vài thứ lặt vặt ra thì cô chẳng tìm thấy điện thoại đâu cả. Trình Thiên Lam lại đi ra đến cửa nói với tên vệ sĩ:

- Được rồi, vậy các anh có thể giúp tôi gọi điện cho Trình lão gia để tôi nói chuyện với ông ấy hay không đây?

- Xin tiểu thư đợi một lát.

Một tên vệ sĩ lập tức lấy điện thoại ra, nhấn số gọi điện cho ông Trình Cẩm Hoa. Không lâu sau ông đã bắt máy.

- “Có chuyện gì?”

- Trình lão gia, Trình tiểu thư đã tỉnh và cô ấy muốn nói chuyện với ông ạ. Ông có muốn nói chuyện với cô ấy không?

- “Chuyển máy đi”.

- Vâng.

Tên vệ sĩ đưa điện thoại cho Trình Thiên Lam, chưa kịp nói gì thì cô đã giật lấy điện thoại nói ngay lập tức:

- Bố, bố đang làm cái gì thế ạ? Bố để con ở đây tỉnh dương? Là tỉnh dương hay là muốn giam cầm con?

- “Thiên Lam, bố nói rồi, bố chỉ muốn tốt cho con thôi, tạm thời con cứ ở đây đi đã, mọi chuyện bố sẽ giải quyết.”

Trình Thiên Lam cười khở. Cái gì mà để mọi chuyện cho bố giải quyết? Ông đang muốn làm gì?

- Bố, cốc nước hôm qua bố cho con uống có chứa thuốc ngủ đúng không? Là bố cho con uống thuốc ngủ rồi đưa con đến đây, có phải như vậy không ạ? Tại sao bố lại làm như vậy chứ?

- “Đúng là cốc nước hôm qua con uống bố đã cho thêm một ít thuốc ngủ vào. Vừa nãy bố cũng đã nói với con rồi, con cứ yên tâm ở lại đây đi, sau khi mọi chuyện giải quyết xong bố sẽ đón con về. Còn nữa, chuyện ở tòa soạn báo con cũng không cần lo đâu, bố sẽ làm giúp con.”

- Bố đang nói cái gì vậy ạ? Không được, con không muốn ở lại đây, bố mau thả con ra đi.

- “Thiên Lam, bố xin lỗi, nhưng trước mắt bố không thể thả con ra được, con cứ ngoan ngoãn ở lại đây đi.”

- Bố, bố không thể...

Lúc này Trình Thiên Lam chỉ nghe thấy những tiếng “tút” dài. Cô vội bấm số gọi lại cho ông Trình Cẩm Hoa nhưng ông đã tắt máy. Trình Thiên Lam tức giận đến mức ném vỡ luôn chiếc điện thoại của tên vệ sĩ kia, quay người trở về phòng rồi đóng sập cửa lại.....

Đi đi lại lại trong phòng, Trình Thiên Lam cố gắng nghĩ ra cách để rời khỏi nơi này. Cô mở cửa sổ nhưng không thể nào mở ra được. Căn phòng bây giờ trở nên kín mít, bên trên chỉ có hai ô thoáng khí.

- Làm thế nào bây giờ, làm sao để có thể rời khỏi nơi quái quỷ này đây chứ, làm sao để thông báo cho Thừa Huân đây?

Trình Thiên Lam ngồi xuống giường, cảm thấy bây giờ rất bất lực. Nhíu mày suy nghĩ, Trình Thiên Lam lại thở dài.

Một hồi lâu sau cô lại đi ra mở cửa, hai tên vệ sĩ vừa rồi vẫn đang đứng ở ngoài đó. Cô bèn hỏi:

- Tôi đói rồi, có gì ăn không?

- Tiểu thư muốn ăn gì để tôi bảo người giúp việc? - Còn có cả người giúp việc nữa à? Bảo người đó làm cho tôi mấy món ngon là được rồi.

- Vâng ạ. Một tên vệ sĩ nghe xong thì lập tức đi luôn, hình như là đi vào phòng bếp. Trình Thiên Lam quay sang nhìn tên vệ sĩ còn lại:

- Nếu các người đã không muốn tôi rời khỏi nơi này thì cũng được thôi. Nhưng ngồi trong phòng cũng chán lắm, tôi có thể đi loanh quanh trong ngôi nhà này được không vậy?

- Chỉ cần tiểu thư không rời khỏi đây thì cô muốn đi đâu trong ngôi nhà này cũng được ạ.

- Thế thì tốt. Sở dĩ Trình Thiên Lam muốn đi xung quanh ngôi nhà này là để xác định xem hiện tại ông Trình Cẩm Hoa để bao nhiêu người theo dõi cô. Sau một hồi đi qua đi lại khắp cả căn nhà, Trình Thiên Lam đã biết được ông Trình Cẩm Hoa thuê 5 vệ sĩ, 2 người ở bên trong và 3 người ở bên ngoài. Ngoài ra, ông cũng thuê cho cô một cô giúp việc tầm 25 tuổi gì đấy. Nhìn cô giúp việc này trông cũng bình thường lắm, chắc cũng không được thuê về để giám sát từng cử chỉ của cô.

Không lâu sau, cô giúp việc trẻ tuổi kia đã làm xong 3 món ăn chính cùng một món canh. Cô ta bê hết đồ lên bàn ăn rồi nói với Trình Thiên Lam:

- Tiểu thư, đây là những món mà tôi đã chuẩn bị cho cô. Vì cô không nói rõ ràng nên tôi chỉ làm những món này thôi ạ.

- Ủ. Mà này, ở đây có rượu không?

- Rượu ạ? Để tôi đi hỏi giúp tiểu thư, cô cứ ăn đi ạ.

Trình Thiên Lam ngồi xuống bàn ăn, chờ cô giúp việc kia trở lại. Không lâu sau một vệ sĩ đi vào.

- Tiểu thư, cô muốn uống rượu ạ?

- Đúng vậy, nhạt miệng quá nên muốn uống. Có không? - Ở nhà này có một hầm rượu với đầy đủ các loại, tiểu thư muốn uống loại nào để tôi đi lấy cho ạ?

- Hầm rượu sao?

Nói đến hầm rượu, Trình Thiên Lam mới chợt nhớ ra. Đây không phải là căn nhà ở ngoại ô mà bố cô mới mua cách đây 1 năm đấy chứ? Trình Thiên Lam biết ông Trình Cẩm Hoa tuy không hay uống rượu nhưng lại có sở thích sưu tập rượu. Ông đã từng nói với cô là mua ngôi nhà kia là muốn dùng làm nơi chứa rượu nhưng thật sự thì cô chưa đến đây bao giờ. Nhưng nếu mà những suy luận của cô đúng thì cô hiện tại đang ở ngoại ô.

- Tiểu thư? - Phải rồi, hầm rượu ở đâu, tôi muốn đến đó, tìm xem loại nào ngon thì mang ra uống.

- Chuyện này... - Còn cái gì nữa, các người đã nhốt tôi ở đây rồi, tôi có mọc cánh cũng chẳng bay được.

Tên vệ sĩ ấy chẳng nói được gì nữa, bèn đưa Trình Thiên Lam đến chỗ hầm rượu. Để không bị nghi ngờ, Trình Thiên Lam mở rộng cửa ra vào, giả vờ đi khắp phòng tìm rượu.

Đi lòng vòng một hồi, Trình Thiên Lam bỗng dừng lại, nhìn chăm chăm vào một chai rượu.

- Vodka 40 độ sao?

Trình Thiên Lam nhú mày lại. Cuối cùng cô quay lại, lấy tạm một chai rượu vang đỏ ở đằng sau rồi đi ra ngoài.

.....

Nói là muốn uống rượu nhưng thực tế thì Trình Thiên Lam chỉ uống được có một chút. Người giúp việc kia cứ đứng ở bên cạnh xem Trình Thiên Lam có gì sai bảo hay không.

- Trông cô có vẻ mệt mỏi?

- Tiểu thư, tôi không sao.

- Được rồi, nếu như cô mệt thì cứ đi nghỉ đi. Bây giờ tôi cũng có thể chạy được đâu mà cô đứng đây trông làm gì chứ?

- Tôi...

Thấy cô gái giúp việc này có vẻ rất bất khoan, Trình Thiên Lam nhân đó lại nói tiếp:

- Thôi, đi nghỉ đi. Tôi cũng không cần gì nữa đâu, cô cũng không cần ở đây làm gì nữa cả.

- Cảm ơn tiểu thư. Nếu có gì thì cô cứ gọi tôi.

- Ừ. Trình Thiên Lam vẫn cứ ngồi ở bàn ăn, gấp vài miếng ăn bình thường. Cô nhìn ngó khắp bếp thì thấy một chiếc bật lửa, chẳng hiểu sao tự dưng lại nở một nụ cười rất thoải mái.

Vừa rồi lúc ở trong hầm rượu, Trình Thiên Lam đã nhìn thấy một chai rượu Vodka 40 độ. Tự nhiên lúc ấy, cô nảy sinh ra một ý định, một ý định có thể giúp cô thoát khỏi nơi này.

Theo như một số hiểu biết đơn giản của Trình Thiên Lam thì rượu Vodka có thể bốc cháy khi tiếp xúc với lửa. Nếu như cô lấy được chai rượu này, dùng nó để gây ra hỏa hoạn, như thế sẽ thu hút được sự chú ý của đám vệ sĩ trong ngôi nhà này. Việc này tuy mạo hiểm nhưng đó là việc duy nhất mà Trình Thiên Lam có thể làm lúc này.

Đi khắp nhà, Trình Thiên Lam cũng phát hiện ra, ở phòng cuối hành lang bên trái, cửa sổ không khóa nhưng bên ngoài đó lại có vệ sĩ canh gác. Hàng rào cũng không quá cao, rất dễ leo ra. Chính vì thế mà cô sẽ phải phóng hỏa ở một căn phòng nào đó chỗ hành lang bên phải để thu hút sự chú ý của vệ sĩ. Khi cháy nhà, bọn vệ sĩ này sẽ vội vàng chạy đến chỗ bị cháy. Lúc ấy Trình Thiên Lam sẽ nhân cơ hội ấy chạy đến chỗ căn phòng cuối hành lang bên trái kia, từ đó mà chạy thẳng ra ngoài. Cách này nguy hiểm nhưng không thể không làm.

Trình Thiên Lam đã suy nghĩ một hồi khá lâu, chỉ cần hai tên vệ sĩ trong này không để ý thì cô có thể phóng hỏa. Khi bọn chúng phát hiện ra nhà bị cháy, Trình Thiên Lam có tổng cộng 3 phút để chạy trốn. Cô có thể chạy được không, coi như tùy thuộc vào sự may mắn.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Còn Có Ngày Mai - Lâm Mi Thi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Tai nạn

Nhìn ngang ngó dọc, Trình Thiên Lam không thấy hai vệ sĩ kia đâu cả, lúc này cô mới yên tâm cầm theo chai rượu đi đến một căn phòng khác.

Rượu đã có, bật lửa có và một tờ giấy cũng có. Đây chính là thời khắc quyết định của cô.

Trình Thiên Lam đổ chai rượu ra sàn, để một số thứ có thể bắt lửa ở gần đó. Cô bật lửa châm vào tờ giấy kia, sau đó ném lại gần đó. Chỉ cần tờ giấy cháy đến đâu kia là lửa sẽ bùng cháy.

Trình Thiên Lam vội vàng rời phòng rồi đi ra ngay phòng bếp. Có lẽ lúc này lửa cũng đã cháy rồi.

- Tiểu thư, cô vẫn chưa đi nghỉ sao ạ?

Một tên vệ sĩ sau khi nhìn thấy Trình Thiên Lam thì tỏ ra hơi ngạc nhiên. Vừa nãy dùng xong bữa cô nói là cô mệt nên muốn đi nghỉ.

- À, hơi khát nước ấy mà.

- Vậy à? Trình Thiên Lam giả vờ uống nước, trong lòng lúc này tự nhiên cảm thấy lo sợ hơn. Sao mãi mà chưa thấy cháy lớn vậy?

Không lâu sau, tín hiệu báo động cháy vang lên inh ỏi, Trình Thiên Lam lúc này đã ngửi thấy mùi khói.

- Cháy rồi. - Cái gì? Cháy rồi sao?

Không để ý đến Trình Thiên Lam nữa, hai tên vệ sĩ kia vội vàng chạy đến chỗ bị cháy. Trong nhà bắt khói lan ra mù mịt.

Cơ hội đến rồi!

Theo đúng như kế hoạch đã định trước, quả nhiên tất cả vệ sĩ đều tập trung ở chỗ cháy, nhanh chóng tìm nước dập lửa. Trình Thiên Lam nhân cơ hội này chạy nhanh đến căn phòng ở cuối hành lang bên trái, từ cửa sổ leo ra bên ngoài, vội vàng reo rào ra ngoài.

Chưa đến 3 phút, Trình Thiên Lam đã thoát ra khỏi bên ngoài. Nhưng cô chưa kịp đi vội, chạy nhanh đến chỗ lùm cây um tùm kia rồi trốn vào đấy, đợi bọn vệ sĩ đi hết thì thôi.

.....

Trong khi đó, bọn vệ sĩ đang nháo nhác tìm cách dập tắt ngọn lửa đang cháy lớn kia. Bỗng một tên vệ sĩ nói:

- Tiểu thư, tiểu thư đâu rồi? Anh mau đưa tiểu thư ra khỏi nhà ngay đi. Nếu cô ấy mà xảy ra chuyện gì thì chúng ta chết hết đấy.

Một tên vệ sĩ chạy khắp nhà đi tìm Trình Thiên Lam nhưng không thấy. Không lâu sau, đám cháy cuối cùng cũng đã được dập tắt.

- Tiểu thư đâu?

- Tôi không thấy tiểu thư đâu cả.

- Không xong rồi. Vừa rồi tôi để ý thấy bên trong căn phòng cháy có một chai rượu. Không lẽ là Trình tiểu thư đã dùng chai rượu ấy để phóng hỏa, nhân cơ hội chúng ta không để ý rồi chạy thoát?

Nghe tên vệ sĩ kia nói, mấy tên khác đứng thừ người. Họ không ngờ Trình Thiên Lam có thể nghĩ ra cách này.

- Còn đứng đây làm gì nữa, mau đi tìm người đi.

- Mau đi thôi.

Bọn vệ sĩ nhanh chóng lên xe đi ra ngoài đi tìm Trình Thiên Lam.

Từ trong lùm cây, Trình Thiên Lam đã nhìn thấy cảnh này. Khi bọn chúng vừa đi khỏi, cô liền chui ra, lập tức tìm đường chạy đi.

.....

Trình Thiên Lam vừa chạy vừa để ý xem bọn vệ sĩ kia có đuổi theo mình hay không. Nếu như cô tính không lầm thì có lẽ bọn chúng đã gọi điện cho bố cô để thông báo tình hình.

Dù rất đau chân nhưng Trình Thiên Lam lại không thể dừng lại được. Bỗng dưng cô nhìn thấy trước mặt có một người đang đi bộ đến.

- À, xin chào tiên sinh.

Trình Thiên Lam vội vàng đi đến trước mặt người đó chào hỏi.

- Chào tiểu thư, có việc gì không?

- Tiên sinh, anh có điện thoại không? Tôi muốn gọi nhờ một cuộc.

Nhìn thấy Trình Thiên Lam như vậy, cả người bản thủ nhếch nhác, người đàn ông ấy cũng mỉm cười, bèn đưa điện thoại cho cô.

- Cảm ơn anh.

Nhận lấy điện thoại, Trình Thiên Lam vội vàng bấm số gọi cho Tổng Thừa Huân. Vừa chờ anh bắt máy, Trình Thiên Lam lo sợ không đứng yên được.

Không lâu sau, quả nhiên Tổng Thừa Huân đã bắt máy. Anh chưa kịp nói gì, cô đã vội nói:

- Thừa Huân, là em, Thiên Lam.

- “Thiên Lam, là em sao? Em đang ở đâu vậy? Tại sao anh gọi điện cho em mà em không bắt máy. Em...”

- Thừa Huân, hãy bình tĩnh nghe em nói, hiện giờ em đang ở ngoại ô, anh mau lái xe đến đây cứu em. Chuyện rất nguy cấp, có gì thì để sau khi gặp nhau em sẽ nói rõ ràng.

Nói xong địa chỉ cho Tổng Thừa Huân biết, Trình Thiên Lam cũng vội vàng tắt máy và trả cho người đàn ông kia.

Trình Thiên Lam lại nhìn ngó xung quanh, sau khi biết không có nguy hiểm nào thì cô mới tìm kiếm một chỗ kín để trốn trước khi Tổng Thừa Huân đến.

.....

Nhận được điện thoại của Trình Thiên Lam, Tổng Thừa Huân cực kỳ lo lắng. Anh vội vàng rời khỏi văn phòng luật để đến ngoại ô.

Tổng Thừa Huân phóng nhanh đến mức nào anh cũng không biết nữa, trong lòng anh lúc này cứ thấp thỏm không yên.

Trình Thiên Lam, xin em đừng xảy ra chuyện gì!

.....

Trình Thiên Lam cứ ngó nghiêng mãi, cuối cùng cô cũng đã nhìn thấy xe của Tổng Thừa Huân đi đến. Cô nhanh chóng lao vội ra đường. Tổng Thừa Huân nhìn thấy thì phanh gấp. Trình Thiên Lam cũng mở cửa leo lên ngồi ở chỗ ghế lái phụ. Tổng Thừa Huân thấy bộ dạng của cô bèn hỏi:

- Thiên Lam, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì vậy?

- Em...

Chưa kịp nói gì thêm, Trình Thiên Lam đã nghe thấy tiếng xe ô tô đang chạy đến. Quay đầu nhìn, cô phát hiện ra bọn vệ sĩ.

- Trình tiểu thư, cô mau đứng lại.

- Thừa Huân, mau cho xe chạy, mau lên. Không cần biết nguyên nhân gì, Tổng Thừa Huân vội vàng cho xe chạy nhanh. Trình Thiên Lam lo lắng cứ ngoảnh đầu lại nhìn phía sau.

- Thiên Lam, đã có chuyện gì?

- Thừa Huân, bố em giam giữ em ở một ngôi nhà ở ngoại ô, cho cả vệ sĩ đến theo dõi. Để trốn thoát, em đã phải cho phóng hỏa căn nhà ấy.

- Cái gì?

- Bây giờ chúng ta phải đi, không thể để cho bố em bắt được.

Tổng Thừa Huân nắm chặt lấy bàn tay đang lạnh ngắt của Trình Thiên Lam, cố gắng bình tĩnh nói:

- Đừng sợ, có anh ở đây rồi. - Thừa Huân...

- Bây giờ anh phải gọi điện cho Hạ Quân Dật đã. Cậu ấy chắc chắn sẽ giúp được chúng ta việc này.

Tổng Thừa Huân vội lấy chiếc điện thoại ở bên cạnh, bấm số gọi cho Hạ Quân Dật. Phải hồi lâu sau Hạ Quân Dật mới nghe điện.

- Quân Dật, nghe mình nói, bây giờ mình đang bị truy sát, cậu phải người đến giúp mình với. Mình đang ở ngoại ô.

- “Được, mình sẽ lập tức đến ngay.”

Lại vút điện thoại sang bên cạnh, Tổng Thừa Huân vội vàng nắm chặt lấy bàn tay của Trình Thiên Lam.

- Đừng lo, chúng ta sẽ không sao.

- Em không sao.

Bọn vệ sĩ đằng sau càng ngày càng bám theo gần khiến Tổng Thừa Huân lo lắng hơn bao giờ hết. Người của Hạ Quân Dật lúc này khó lòng mà có thể đến kịp giải cứu anh được.

Tổng Thừa Huân tăng tốc hết cỡ, anh không biết bây giờ mình phải làm gì để cắt đuôi được bọn kia nữa.

Sắp đến ngã ba, Tổng Thừa Huân đang định rẽ phải để trở về thành phố, như vậy sẽ dễ thoát hơn.

Nhưng không khi anh vừa lái xe đến, từ đâu đó xuất hiện một chiếc xe tải cũng lao đến. Trước tình hình này, Tổng Thừa Huân không kịp làm được gì cả, xe của anh đâm thẳng vào chiếc xe tải kia rồi văng ra xa.

Tổng Thừa Huân lúc này bị thương rất nghiêm trọng, máu trên đầu anh chảy xuống. Nhưng lúc này anh vẫn cố nắm chặt lấy tay của Trình Thiên Lam. Cô cũng bị thương ở đầu, đã lâm vào tình trạng hôn mê bất tỉnh.

- Thiên Lam... Thiên Lam...

Tổng Thừa Huân lẩm bẩm không nói ra rõ được. Nhưng anh cũng không thể nào giữ được tỉnh táo, cũng nhanh chóng ngất đi.

Cùng lúc đó, Hạ Quân Dật cùng người của anh cũng đi đến.

Hạ Quân Dật chạy nhanh đến chỗ xe của Tổng Thừa Huân, nói với Tổng Cường đang đứng phía sau:

- Tổng Cường, cậu mau gọi điện cho Tôn Hạo bảo cậu ta chuẩn bị, chúng ta sẽ đưa Thừa Huân và Trình Thiên Lam đến bệnh viện.

- Vâng.

- Mau đưa bọn họ ra khỏi xe đi. Bọn vệ sĩ của Hạ Quân Dật nhanh chóng đưa Tổng Thừa Huân cùng với Trình Thiên Lam lên xe của anh.

- Tổng Cường, còn tên tài xế kia, cậu giải quyết đi.

- Vâng ạ.

- Mau đi thôi.

Một tên vệ sĩ của Hạ Quân Dật vội vàng lái xe đưa Tổng Thừa Huân cùng với Trình Thiên Lam đến bệnh viện.

Hạ Quân Dật quay sang nhìn Tổng Thừa Huân máu me đầy người đang dựa vào người mình. Anh hiện giờ rất tức giận.

- Tại sao lại ra nông nổi này chứ?

Rồi Hạ Quân Dật lại nhìn sang Trình Thiên Lam. Vết thương của hai người thật sự rất nặng, máu cứ chảy ra mãi.

- Chạy nhanh lên.

- Vâng ạ.

Xe của Hạ Quân Dật cuối cùng cũng đã đến được bệnh viện. Người của Tôn Hạo cũng đã đứng bên ngoài chờ sẵn.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Còn Có Ngày Mai - Lâm Mi Thi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Lo sợ

Sau khi biết chuyện của Tổng Thừa Huân, những người bạn bè thân thiết của anh đều đến đủ cả. Từ Dịch Phàm ở thành phố A cũng biết chuyện này, anh nói là sẽ nhanh chóng đến đây.

Hạ Quân Dật cũng mượn tạm áo của Tôn Hạo để thay. Khi anh vừa ra thì thấy mọi người đã ngồi hết ở hành lang.

- Quân Dật, cậu đây rồi, rốt cuộc là Thừa Huân bị làm sao vậy? Nghe thấy tin mình lo quá.

- Phải rồi, anh ấy không sao chứ?

- Haizz...

Hạ Quân Dật thở dài, ngồi xuống ghế. Khuôn mặt anh lúc này cũng hiện rõ sự mệt mỏi.

- Vừa rồi Thừa Huân gọi điện cho mình, giọng gấp gáp vô cùng, nói rằng cậu ấy đang bị truy sát, nhờ mình mau chóng cử người đến giúp đỡ. Nhưng khi mình vừa đến nơi thì cậu ấy đã xảy ra tai nạn rồi, ngồi bên cạnh còn có cả Trình Thiên Lam nữa.

- Truy sát sao? Thừa Huân nói rằng cậu ấy bị truy sát? Rốt cuộc là ai muốn truy sát cậu ấy chứ?

- Phải đấy. Thừa Huân đã đắc tội với ai mà bị thành ra thế này? - Chuyện này thật sự rất kỳ lạ.

- Em cũng cảm thấy rất lạ. Thừa Huân là một người nổi tiếng, tên của anh ấy cũng gắn với tên của chúng ta. Truy sát Thừa Huân chẳng khác gì muốn hướng mũi dao về phía chúng ta cả.

Tất cả mọi người ngồi đấy đều rơi vào trầm lặng. Cái chính bây giờ là phải cứu chữa cho Tổng Thừa Huân đã. Mọi chuyện phải đợi sau khi Tổng Thừa Huân tỉnh lại mới biết được.

Một lúc sau Tống Cường cũng nhanh chóng đi đến. Anh ta vội báo với Hạ Quân Dật:

- Tiên sinh, thuộc hạ đã thông báo cho ông Trình Cẩm Hoa, bố của Trình tiểu thư biết chuyện này rồi ạ.

- Ừ.

- Thật sự là lo quá thôi.

- Không biết tình hình thế nào nữa.

Tôn Hạo là bác sĩ chính trong ca phẫu thuật của Tổng Thừa Huân. Nhìn thấy người bạn thân của mình ra nông nỗi này, anh chỉ có thể nhủ mày lại, cố gắng cứu chữa cho Tổng Thừa Huân.

.....

Sau 4 tiếng phẫu thuật, cuối cùng Tổng Thừa Huân cũng được đưa đến phòng chăm sóc đặc biệt. Tôn Hạo là người cuối cùng rời khỏi phòng phẫu thuật, anh mệt mỏi đứng trước mọi người.

- Tôn Hạo, Thừa Huân không sao chứ? - Tình hình thế nào rồi?

- Thừa Huân bị thương nặng nhất là ở phần đầu, còn vết thương ở chân tay cũng không có gì đáng ngại. Mình đã cẩn thận xử lý và khâu vết thương lại cho cậu ấy rồi. Tuy nhiên vẫn cần phải chuyển đến phòng chăm sóc đặc biệt để theo dõi trong vòng một ngày. Nhưng các cậu cũng không cần quá lo đâu, Thừa Huân chắc chắn sẽ không sao.

Nghe thấy lời khẳng định chắc chắn của Tôn Hạo, mọi người cũng đã yên tâm nhiều hơn. Cũng may Tổng Thừa Huân không sao.

- Vừa rồi mình cũng nhìn thấy vết thương của Trình Thiên Lam, trông cũng giống với của Thừa Huân. Người mổ cho Thiên Lam là trưởng khoa nên chắc chắn cô ấy cũng sẽ không sao đâu. - Ừ.

- Tôn Hạo, cậu cũng mệt rồi, đi nghỉ đi.

- Được rồi, mình đi nghỉ một chút. Mình vừa bảo y tá trưởng chú ý đến Thừa Huân rồi, có chuyện gì cô ấy sẽ báo ngay cho mình.

Tôn Hạo mệt mỏi rời khỏi đó. Mọi người cũng đã bình tĩnh lại, chỉ chờ Tổng Thừa Huân tỉnh lại mà thôi.

.....

Sau đó một ngày ở trong phòng chăm sóc đặc biệt để theo dõi, cuối cùng Tổng Thừa Huân cũng được đưa về phòng bệnh thường. Nhưng Tôn Hạo vẫn cứ thêm y tá đến theo dõi tình hình của Tổng Thừa Huân, sợ anh gặp phải chuyện gì ngoài ý muốn. Tổng Thừa Huân cũng ở phòng bệnh thường được 2 ngày, tình hình cũng đã ổn hơn nên anh không cần phải dùng máy trợ thở nữa.

Như thường lệ, cứ buổi sáng là Tôn Hạo lại đến kiểm tra tình hình của Tổng Thừa Huân. Đang kiểm tra, bỗng Tôn Hạo nhìn thấy bàn tay của Tổng Thừa Huân đang động đậy. Không lâu sau, Tổng Thừa Huân đã mở mắt ra và nhìn thấy ngay Tôn Hạo.

- Thừa Huân, cậu tỉnh rồi sao? Thật sự tốt quá, tốt quá rồi, may mắn là cậu cuối cùng cũng tỉnh lại.

- Tôn Hạo? - Phải, là mình. Cậu tỉnh lại là tốt rồi. May quá, ông trời cuối cùng cũng đã phù hộ cậu bình an.

Mặc dù đang rất mệt mỏi nhưng Tổng Thừa Huân vẫn cố gắng mở miệng hỏi Tôn Hạo:

- Tôn Hạo, mình không sao, không sao cả. Nhưng mà, tình hình của Thiên Lam bây giờ thế nào rồi?
- Trình Thiên Lam hả? Ca phẫu thuật của cô ấy rất thành công. Nhưng đã mấy ngày mà cô ấy chưa tỉnh lại. - Cái gì?
- Mình nghe nói là tình hình của Trình Thiên Lam đã ổn định trở lại rồi nhưng thật sự đến giờ vẫn chưa tỉnh.

Nghe như vậy, Tổng Thừa Huân cực kỳ lo lắng. Trình Thiên Lam vẫn chưa tỉnh lại. Cô đáng lý bị thương nhẹ hơn anh mà sao vẫn chưa tỉnh? Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?

- Tôn Hạo, hãy đưa mình đến chỗ của Thiên Lam, được không? Mình thật sự muốn nhìn thấy cô ấy.
- Thừa Huân, vết thương của cậu vẫn chưa hồi phục đâu. Để mình đi xem tình trạng của Thiên Lam rồi về báo cho cậu.
- Đừng, mình muốn đi gặp cô ấy.
- Cậu...

Không ngăn được Tổng Thừa Huân, Tôn Hạo bèn đỡ anh lên một chiếc xe lăn và đẩy anh đến phòng bệnh của Trình Thiên Lam.

.....

Nhìn từ bên ngoài, Tổng Thừa Huân có thể thấy Trình Thiên Lam bây giờ vẫn đang trong tình trạng hôn mê chưa tỉnh. Không giống anh, Trình Thiên Lam phải dùng đến máy trợ thở.

- Vết thương của cô ấy có nặng hơn mình không? - Không có. Mình nghe trưởng khoa nói thì thấy vết thương của cô ấy nhẹ hơn cậu nhiều.
- Vậy tại sao cô ấy còn chưa tỉnh? - Điều này mình cũng không biết nữa.

Vừa quay đầu lại, Tổng Thừa Huân đã nhìn thấy ông Trình Cẩm Hoa. Ông ta tức giận đi đến trước mặt anh:

- Tổng Thừa Huân, cậu thấy chưa, cậu đã nhìn thấy rõ ràng chưa? Thiên Lam thành ra thế này, không phải là do cậu sao?
- Trình tiên sinh, cháu... - Ông Trình này, ông đang nói cái gì thế? Là do Thừa Huân nên Trình Thiên Lam mới bị thế này sao?
- Tôn Hạo, đừng nói nữa. Mặc kệ Tổng Thừa Huân ngăn cản, Tôn Hạo vẫn cứ nói tiếp:
- Thừa Huân và Trình Thiên Lam, con gái ông bị truy sát mới ra nông nỗi này. Thế nên ông đừng đổ oan cho cậu ấy.
- Truy sát, cậu nói hay nhỉ? Biện ra đủ mọi lý do cơ đấy.
- Ông nói cái gì hả? - Tôn Hạo...

Ông Trình Cẩm Hoa chỉ thẳng tay vào mặt của Tổng Thừa Huân, giận giữ quát lớn:

- Tổng Thừa Huân, cậu lập tức rút ra khỏi đây ngay cho tôi. Tôi nói cho cậu biết một lần nữa, đừng bao giờ đến gặp Thiên Lam nữa. - Ông...

Tổng Thừa Huân nắm lấy cánh tay của Tôn Hạo, nhìn anh lắc đầu, ý bảo anh đừng nói nữa.

- Còn nữa, nếu như Thiên Lam mà xảy ra chuyện gì thì tôi sẽ không tha cho cậu đâu. Còn bây giờ, rút!
- Cháu xin lỗi.

Tổng Thừa Huân lúc này thật sự rất đau lòng, nhưng anh chẳng thể làm được gì ngoài việc rời khỏi nơi đó.

.....

Tôn Hạo đẩy xe lăn của Tổng Thừa Huân vào trong phòng, đang định giúp anh lên giường nằm thì anh bỗng ngăn lại.

- Tôn Hạo, hãy để mình ngồi ở đây một lát.
- Nhưng mà cậu...
- Được rồi, mình không sao, mình vẫn ổn mà. Nếu có gì thì mình sẽ nói cho cậu biết. Yên tâm đi.

Tôn Hạo biết rõ tâm trạng của Tổng Thừa Huân lúc này nhưng cũng chẳng thể nói được thêm gì.

- Vậy cậu cứ ngồi ở đây một lúc, nhưng đừng ngồi lâu quá đấy. Có gì thì cứ bảo mình. Còn bây giờ mình phải gọi điện thông báo cho đám người của Trình Minh Viễn đây.

- Ừ.

- À phải, hồi sáng sớm Từ Dịch Phàm có gọi điện cho mình. Vì lần trước Hạo Văn có chút chuyện nên cậu ấy chưa thể đến được. Cậu ấy dặn mình nếu như cậu tỉnh lại thì gọi điện báo cho cậu ấy.

- Mình biết rồi.

Không nói thêm gì nữa, Tôn Hạo nhanh chóng đi ra ngoài và đóng cửa lại. Anh cũng dặn dò y tá ở bên ngoài đợi.

Còn Tổng Thừa Huân, đôi mắt u buồn của anh đang hướng ra bên ngoài, giọt nước mắt bắt đầu chảy xuống.

Những ký ức ngày xưa bắt đầu hiện ra, càng ngày càng chân thực hơn.

- Cuối cùng mình cũng đã nhớ ra mọi chuyện rồi.

Sau 7 năm mất trí nhớ, cuối cùng Tổng Thừa Huân cũng đã nhớ lại tất cả mọi chuyện. Anh nhớ đến những ngày đầu gặp được Trình Gia Nghi, người con gái mà anh đã từng yêu, có lẽ vẫn yêu và sẽ yêu... .

Bạn đang đọc truyện *Nếu Còn Có Ngày Mai - Lâm Mi Thi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Hồi ức (1)

Bảy năm trước.

Trình Gia Nghi vốn là một nữ sinh ngành Y của trường đại học E. Năm nay cô vừa tròn 20 tuổi và đang chuẩn bị bước vào năm thứ 3 thi đại học E lại đưa ra thông báo trường sẽ sáp nhập vào trường đại học Thanh Đông danh tiếng. Trình Gia Nghi khi ấy không nghĩ bản thân có thể vào được ngôi trường nổi tiếng nhất thành phố B này.

Vào trường đại học Thanh Đông này được 1 tháng, Trình Gia Nghi nhanh chóng thích nghi được với hoàn cảnh và cả bạn bè mới. Trình Gia Nghi rất thích kết bạn, thế nên cô có khá nhiều bạn mới tại trường Thanh Đông này. Dù cũng thích tìm hiểu “tin tức bất quá” trong trường, nhưng thật sự, Trình Gia Nghi chẳng biết được nhiều chuyện.

Chiều hôm ấy, Trình Gia Nghi lại đến thư viện trường để tìm sách đọc. Quả nhiên là trường danh tiếng, sách chuyên ngành Y đúng là có rất nhiều. Nhưng Trình Gia Nghi lại không tìm được quản lý để nhờ lấy hộ sách. Vậy là cô đành phải kiểm cái ghế rồi trèo lên lấy sách. Khó nổi, ghế thấp quá, Trình Gia Nghi cố với tay tới mà không chạm nổi. Trong lúc đang cố gắng di chuyển, cô đứng ngay ở mép ghế, thế là ghế đổ và cô cũng ngã xuống luôn.

Trong lúc đang loay hoay chưa đứng lên nổi, có một bàn tay đưa ra, một giọng nói nhẹ nhàng và trầm ấm vang lên:

- Bạn không sao chứ?

Ngẩng đầu lên nhìn, hóa ra là một nam sinh cực kỳ điển trai. Thật không nghĩ trong trường lại có người điển trai như vậy. Trình Gia Nghi bỗng ngó người ra một hồi lâu.

- Không sao chứ?

Nam sinh ấy nhắc lại một lần nữa. Trình Gia Nghi giật mình rồi mỉm cười, lắc đầu nói:

- Không sao, không sao cả.

Tay của nam sinh ấy vẫn giơ ngay trước mặt Trình Gia Nghi. Cô nhanh chóng nắm lấy tay người ấy rồi đứng lên. Đau chân quá, tay cũng bị xước một mảng khá dài chỉ vì cô không mặc áo dài tay.

Nam sinh ấy nhìn tay cô rồi nói:

- Vết thương trông không nhẹ đâu, đợi tôi ở đây một chút.

- Ồ...

Trình Gia Nghi vẫn chưa kịp nói gì thêm thì nam sinh điển trai ấy đã vội vàng rời đi. Cô chỉ có thể ngồi ở ghế đợi.

Khoảng 10 phút trôi qua, nam sinh ấy quay lại. Tay còn cầm theo băng gạc, bông, thuốc sát trùng, kéo nữa. Nam sinh ấy ngồi xuống cạnh Trình Gia

Nghi, đặt những thứ kia lên trên bàn, giọng vẫn nhỏ nhẹ trầm ấm như vậy:

- Nào, đưa tay đây.

- À, tôi không sao đâu. - Bạn cũng là một sinh viên của ngành Y mà không nắm rõ được việc, vết thương để lâu sẽ nhiễm trùng hay sao?

- Tôi...

Trình Gia Nghi quay sang nhìn nam sinh điển trai kia, có chút bất ngờ, liền vội hỏi ngay:

- Sao bạn biết tôi là sinh viên ngành Y?

- Nếu không phải sinh viên ngành Y thì tìm sách Y để làm gì chứ? Khu vực này toàn sách Y thôi.

- À...

Hóa ra mọi chuyện lại đơn giản như vậy, thế mà Trình Gia Nghi mà lúc nãy cô còn không hiểu vì sao nam sinh này lại biết giỏi như thế.

Khi nam sinh ấy đang xử lý vết thương giúp Trình Gia Nghi, cô có nhìn bạn ấy nhưng chẳng dám nhìn lâu. Nhìn xung quanh rồi nhìn đồng sách của bạn ấy, thì ra là sinh viên khoa Luật. Chắc chắn nam sinh này không phải là sinh viên của trường đại học E rồi. Đại học E mà có nam sinh điển trai như thế này thì Trình Gia Nghi cô phải biết từ lâu rồi.

- Xong rồi.

Nam sinh ấy đặt băng gạc với kéo lên trên bàn, Trình Gia Nghi nhìn lại cánh tay trái được băng bó vừa đẹp vừa cẩn thận kia.

- Cảm ơn bạn. - Bây giờ tôi có việc nên phải đi rồi.

- Tạm biệt.

Vậy là còn chưa kịp hỏi tên tuổi thì nam sinh khoa Luật ấy đã vội vã rời đi. Trình Gia Nghi chán ngán trở về phòng.

.....

Kể từ khi gặp được nam sinh điển trai khoa Luật ấy, Trình Gia Nghi như bị mắc bệnh tương tư vậy. Quả không sai khi nói cô thuộc phải dạng “Yêu anh từ cái nhìn đầu tiên”. Thế là kể từ hôm ấy, chiều nào Trình Gia Nghi cũng lảng vảng đến thư viện để tìm cậu bạn đó, nhưng rồi cuộc chẳng gặp một lần nào nữa. Dù vết thương ở tay đã khỏi từ lâu nhưng cô vẫn cứ để băng như vậy, mãi ngày hôm qua mới bỏ ra. Vết thương đã kết vảy, chắc vài ngày nữa là bong ra thôi.

Đã 1 tháng không gặp nam sinh đó, Trình Gia Nghi cũng từ bỏ luôn việc gặp lại, dù biết cậu ấy học ở khoa Luật. Nhưng Trình Gia Nghi cũng biết ngược, chẳng dám đi hỏi bên khoa Luật có nam sinh nào điển trai không.

Sắp chuẩn bị có một bài kiểm tra, Trình Gia Nghi vội đầu vào sách vở. Ngoài những giờ học ra, Trình Gia Nghi bị chôn vùi trong cả núi sách mà không dứt ra được. Đang đọc đến phần quan trọng thì thiếu, thế là cô đành “lê thân xác” đến thư viện tìm thêm sách.

Nhưng nào ngờ, hôm ấy Trình Gia Nghi lại có cơ hội gặp lại chàng nam sinh điển trai ấy.

Vừa mượn xong 3 quyển sách, đang định đi về thì Trình Gia Nghi bỗng thấy nam sinh điển trai khoa Luật ấy đang ngồi đọc sách, hình ảnh của cậu ấy ở ngay trước mắt tôi. Cô bỗng dụi mắt, cố gắng mở to mắt ra nhìn, nhìn đi nhìn lại, hóa ra là thật. Trình Gia Nghi nhẹ nhàng bước tới, mở lời trước:

- Xin chào.

Nam sinh ấy ngẩng đầu lên nhìn tôi rồi bỏ kính ra, giọng bình thản trả lời:

- À, là bạn hả? Chắc cũng tầm 1 tháng rồi nhỉ, vết thương đã khỏi chưa vậy?

- Cũng khỏi rồi, vài ngày nữa bong vảy, sẽ lại như bình thường thôi.

- Vậy à.

Trình Gia Nghi và cậu nam sinh điển trai ấy lại nói chuyện một lát, nhưng chỉ là những câu giao tiếp mà mọi người hay nói thôi. Sau đó không lâu, nam sinh ấy lại là người rời đi trước, Trình Gia Nghi lại một lần nữa không hỏi ra tên của cậu ấy!

.....

Khi quay trở về, Trình Gia Nghi thấy 3 người bạn cùng phòng ký túc xá với cô đang ngồi nói chuyện rôm rả.

- Gia Nghi về rồi kìa. Mau lại đây ngồi đi. — Tiểu Liên, sinh viên khoa quản trị kinh doanh lên tiếng trước.

- Đúng đấy, ngồi xuống đi, bọn mình có chuyện này hay lắm, không có cậu không được đâu. – Ngân Châu, sinh viên khoa tiếng Anh, một người bạn thân khác của Trình Gia Nghi cũng nói.

- Nào, ngồi xuống mau lên, việc học để sau đi, còn lâu mới thi. – Thu Hương, sinh viên ngành Tâm lý học đứng dậy, đặt mấy quyển sách mà Trình Gia Nghi đang cầm xuống bàn, kéo cô ngồi xuống.

Trình Gia Nghi ngồi xuống nhìn bọn họ, chắc là có chuyện gì đây.

- Chuyện gì thế mấy cậu? Mình sắp phải thi rồi đấy, không có thời gian đâu.

- Thu Hương nói đúng, vẫn còn thời gian mà. Này các cậu, mình vừa nghe thấy một chuyện, cực kỳ hay luôn. – Ngân Châu nhanh chóng bắt đầu câu chuyện.

- Chuyện gì, nói nhanh đi.

Tiểu Liên và Thu Hương đồng loạt lên tiếng. Nghe Ngân Châu nói, Trình Gia Nghi cũng cảm thấy rất tò mò.

- Mình nghe nói, Hoa khôi trường mình, Diệp Kiều của khoa Quản trị kinh doanh đã tỏ tình với nam thần Tổng Thừa Huân của khoa Luật đấy. – Ngân Châu đi ngay vào vấn đề chính.

- Diệp Kiều sao? – Thu Hương nhún mày.

- Nghe cũng phải đấy. Trước đây mình cũng nghe mấy người trong khoa bảo, Diệp Kiều có tình ý với Tổng Thừa Huân. – Tiểu Liên cũng lên tiếng.

- Về sau rồi sao?

Những tin bất quáí như thế này, nếu Trình Gia Nghi nhận độ tò mò hạng 2 thì chẳng ai dám nhận hạng nhất cả.

- Nghe bảo ban đầu Diệp Kiều viết thư tỏ tình cho Tổng Thừa Huân soái ca, nhưng anh ấy lại gửi trả lại thư kèm theo một tờ giấy trắng, ý là chẳng có gì để nói. Diệp Kiều không chịu, bèn đi gặp Tổng Thừa Huân và bị từ chối thẳng thừng luôn. – Ngân Châu hào hứng kể.

- Haizzz... Đệ nhất Hoa khôi của trường mà không tán tình nổi Tổng Thừa Huân, đúng là thất bại quá. – Tiểu Liên nói.

Trình Gia Nghi nhìn 3 người họ, tò mò hỏi:

- Này các cậu, Tổng Thừa Huân là ai vậy?

- Gì đây? Đại nam thần Tổng Thừa Huân của khoa Luật đỉnh đỉnh đại danh như thế mà cậu không biết sao? – Thu Hương nhìn Trình Gia Nghi với ánh mắt có vẻ khinh thường.

- Không biết cũng phải thôi, cậu ấy vừa mới đến đây mà. Mình nói cho cậu nghe, Tổng Thừa Huân là nam thần số 1 của trường Thanh Đông này đấy. Đẹp trai, học giỏi và cực kỳ thông minh luôn. Nói chung, chỉ có thể dùng từ hoàn hảo để miêu tả thôi.

Nghe Ngân Châu nhắc đến đại nam thần khoa Luật kia, Trình Gia Nghi bỗng nhớ đến nam sinh điển trai mà cô gặp vừa rồi cũng học ở khoa Luật. Cô tự nghĩ không biết giữa họ có mối quan hệ gì không nhỉ?

- Áy, nếu như Hoa khôi của Thanh Đông không được, mình xin tiến cử Hoa khôi của đại học E đi tỏ tình với Tổng Thừa Huân. – Thu Hương nói khiến Trình Gia Nghi không thể nghĩ thêm được nữa.

- Phải phải, ý của cậu rất hay. – Tiểu Liên cũng lên tiếng tán đồng.

- Hoa khôi của đại học E sao? Ai vậy? – Trình Gia Nghi lại tò mò nhìn bọn họ, hỏi tiếp.

- Là cậu đó.

Ngân Châu vừa nói vừa nhìn Trình Gia Nghi khiến cô vô cùng ngạc nhiên.

Trình Gia Nghi tự chỉ tay vào chính mình, nói không ra lời:

- Cậu... cậu nói mình sao? Mình... mình từ khi nào... từ khi nào lại trở thành Hoa khôi của đại học E thế?

- Thôi đi, cậu ở đại học E vẫn được khen là xinh đẹp và học giỏi còn gì. Tuy không được như Diệp Kiều nhưng vị trí hạng 2 chắc chắn là thuộc về cậu. – Ngân Châu nói.

- Ngân Châu nói đúng. - Tổng Thừa Huân này vang danh kén chọn, chưa ai lọt được vào mắt xanh của anh ấy, trong trường cũng chẳng ai rõ mẫu người lý tưởng của đại soái ca này như thế nào. Chuyện của Diệp Kiều lan rộng toàn trường rồi, bây giờ mọi người đang rất hào hứng tìm người tiếp theo đi tỏ tình với Tổng Thừa Huân đấy.

Nghe Ngân Châu nói, Trình Gia Nghi khóc không ra nước mắt. Bọn họ là đang muốn cô đi tỏ tình với Tống Thừa Huân đây mà.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Còn Có Ngày Mai - Lâm Mi Thi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Hồi ức (2)

Trình Gia Nghi cố nuốt nước bọt, nhìn đám bạn cùng phòng ký túc xá, hỏi có phản ứng:

- Nhưng sao lại bảo mình chứ?
- Thế không bảo cậu thì bảo ai? Hoa khô đại học E?

Trình Gia Nghi vô đầu. Bảo cô đi tỏ tình sao? Như thế thì quá ngượng rồi còn gì, bảo Trình Gia Nghi cô tương lai dám nhìn mặt ai đây.

Lúc này Ngân Châu liếc mắt với Thu Hương và Tiểu Liên, Trình Gia Nghi vì đang ngượng nên không để ý chuyện này. Bỗng Thu Hương nói:

- Nhưng mà bọn mình đã “đăng ký” tên của cậu rồi. Cậu mà không đi thi phải chịu thua đấy.
- Ủ, lúc ấy sẽ bị mọi người cười cho.
- Cứ đi tỏ tình đi, nếu được thì tốt, nếu không được thì bảo với Tống Thừa Huân là cậu đùa. Thế là xong.

Nghe đến chữ “thua”, Trình Gia Nghi bắt đầu suy nghĩ lại. Từ nhỏ đến lớn, cô chưa chịu thua ai bao giờ, nếu như...

- Thua, khó chịu lắm đấy.
- Ủ...

Bọn họ mỗi người nói một câu, nhanh chóng tác động thẳng vào tâm lý của Trình Gia Nghi. Chẳng còn ngượng nữa, chẳng còn nghĩ đến thể diện nữa, Trình Gia Nghi đứng dậy, hùng hồn tuyên bố:

- Việc này mình không thể thua được, mình nhất định phải đi gặp Tống Thừa Huân.
- Thế mới phải chứ.

Quả thật sau này khi nghĩ lại chuyện này, nếu như Trình Gia Nghi cô mà nhất gan không dám đi tỏ tình với Tống Thừa Huân thì không biết số phận của hai người về sau sẽ ra sao.

.....

Vì cái tính không thể sửa đổi ấy mà con đường Trình Gia Nghi đi tiếp theo đây đã rẽ theo một hướng khác. Cô quyết định đi gặp Tống Thừa Huân vào ngày hôm sau để tỏ tình với anh.

Nghe bọn bạn nói, Tống Thừa Huân có một thói quen khó bỏ, đó là rất hay ngồi ở dưới gốc cây tuyết nhọc lan ở hoa viên phía đông của trường để đọc sách vào buổi chiều cuối tuần. Đứng phía xa, Trình Gia Nghi chỉ nhìn thấy bóng lưng của Tống Thừa Huân.

- Đây, mau ra đi. – Ngân Châu nói nhỏ.
- Nhanh lên Gia Nghi.
- Mau lên không Tống Thừa Huân đi mất thì làm sao?
- Đúng vậy đấy.

Trong lòng có chút lo lắng, lại bị 3 người bạn giục nên Trình Gia Nghi càng lo hơn. Nhưng cứ nghĩ đến việc phải thua, Trình Gia Nghi cố gắng bình tĩnh hơn. Cô không thể thua được!

Hít thở và nuốt nước bọt vài lần, cuối cùng Trình Gia Nghi lấy hết dũng khí đi đến trước mặt Tống Thừa Huân.

Tống Thừa Huân lúc ấy vẫn đang ngồi đọc sách, nhưng khi nhìn thấy Trình Gia Nghi đứng ở ngay trước mặt, anh bèn ngẩng đầu lên. Trình Gia Nghi vừa nhìn thấy Tống Thừa Huân thì vô cùng kinh ngạc, miệng mở rộng, không nói được lời nào. Tống Thừa Huân... chính là nam sinh điển trai khoa Luật mà

cô đã gặp trong thư viện hai lần đó sao?

Tổng Thừa Huân gấp quyển sách lại rồi đặt xuống bên cạnh, từ từ đứng dậy, bỏ kính ra, lên tiếng nói trước:

- Là bạn hả? Có chuyện gì không?

Nghe giọng nói ấy, Trình Gia Nghi giật mình, ấp úng:

- Tôi... tôi... chỉ là...

Trình Gia Nghi khẽ liếc nhìn ra đám bạn đang ngồi xôm ở bụi cây, đang khua tay múa chân, cố nói điều gì đó.

Tổng Thừa Huân vẫn nhìn Trình Gia Nghi, như thể đang chờ câu nói hoàn chỉnh của cô.

- Không có gì... tôi chỉ muốn hỏi...

Trình Gia Nghi lại tiếp tục ấp úng. Đúng là ban đầu có chút tự tin, nhưng bây giờ đã bay đâu mất hết rồi. Và Tổng Thừa Huân vẫn cứ nhìn cô không nói gì, làm cô càng căng thẳng hơn.

Cái chữ “thua” ấy lại tiếp tục lảng vảng trong đầu của Trình Gia Nghi. Mọi ý nghĩ trong đầu cô như đang xảy ra “chiến tranh”. Trình Gia Nghi hít thở một lần nữa. Như Ngân Châu đã nói, cứ tỏ tình đi, nếu không được thì bảo với Tổng Thừa Huân đó chỉ là lời nói đùa.

- Chúng ta... chúng ta... hẹn hò đi!

Tổng Thừa Huân nghe xong vẫn cứ nhìn Trình Gia Nghi chằm chằm. Lời đã nói ra, cộng thêm ánh mắt này khiến cô cảm thấy sự sợ hãi đã tăng lên gấp bội. Lúc này cô chỉ có thể nuốt nước bọt.

Rốt cuộc Tổng Thừa Huân lúc này đang nghĩ gì, cô thật sự không thể đoán nổi. Anh cứ nhìn cô không nói lời nào như thể càng khiến cho cô sốt ruột hơn. Trình Gia Nghi thầm nghĩ, chắc hẳn Tổng Thừa Huân anh sẽ từ chối cô một cách vô tình như đối với Diệp Kiều trước đây.

- Nếu bạn đã nói thế... thì chúng ta hãy hẹn hò đi.

Nghe câu này của Tổng Thừa Huân, Trình Gia Nghi kinh ngạc không thể nói gì, chỉ đứng như trời trồng. Anh ấy lấy một tờ giấy ghi chú, ghi vào đó một dãy số rồi nói với cô:

- Đây là số điện thoại của tôi. Có gì chúng ta nói chuyện sau.

Sau đó anh cầm theo sách vở rồi nhanh chóng rời đi.

Bọn bạn của Trình Gia Nghi cũng chạy vội ra.

- Sao rồi, sao rồi, kết quả thế nào?

- Tổng Thừa Huân nói gì với cậu thế?

- Tĩnh lại đi, kể cho bọn mình nghe xem nào.

Trình Gia Nghi tĩnh lại thật, nhìn 3 người bạn họ rồi nói:

- Tổng Thừa Huân đồng ý hẹn hò với mình rồi.

- Hà?

Bọn họ đồng thanh với vẻ kinh ngạc, nhìn chằm chằm vào Trình Gia Nghi.

.....

Kể từ ngày Tổng Thừa Huân nhận lời hẹn hò với Trình Gia Nghi đến nay cũng đã được 2 tháng rồi. Không ngờ hạnh phúc đến nhanh như vậy đây. Nói thật ra, Tổng Thừa Huân chính là mối tình đầu của Trình Gia Nghi cô.

Sau khi hẹn hò với Tổng Thừa Huân, Trình Gia Nghi mới biết được, hóa ra anh là trẻ mồ côi. Nhưng Trình Gia Nghi không quan trọng chuyện đấy. Trẻ mồ côi thì đã sao, trẻ mồ côi như anh trên đời thật là hiếm. Tổng Thừa Huân anh là một sinh viên xuất sắc, đã nhận được học bổng toàn phần của đại học Thanh Đông này. Ngoài ra, anh còn là cộng tác viên của tờ báo Luật uy tín nhất ở thành phố B này nữa. Thật sự rất đáng để tự hào.

Khi chuyện Trình Gia Nghi và Tổng Thừa Huân hẹn hò lan rộng ra khắp toàn trường, không ít người tỏ ra ghen tị và ngưỡng mộ, không ít người tỏ ra ngạc nhiên vì anh lại đi hẹn hò với cô, còn cho rằng cô là hình mẫu lý tưởng của anh nữa. Trong số đó cũng có rất nhiều người ganh ghét với Trình Gia Nghi, nhất là Hoa khôi của trường, Diệp Kiều. Có lần Trình Gia Nghi gặp cô ấy, cô nàng tỏ ra khinh bỉ cô. Nhưng Trình Gia Nghi vẫn mặc kệ. Dù thế nào thì bây giờ Tổng Thừa Huân cũng là bạn trai của cô.

.....

Chiều chủ nhật hôm đó, Trình Gia Nghi ôm một chồng 5 quyển sách đến Hoa viên phía đông của trường gặp Tống Thừa Huân. Cô đặt sách xuống thăm cỏ, ngồi cạnh bên Tống Thừa Huân rồi tựa đầu vào vai anh. Tống Thừa Huân quay đầu sang nhìn Trình Gia Nghi, hỏi bằng giọng trầm ấm và nhẹ nhàng:

- Sao thế? Bị giáo sư mắng à?

Trình Gia Nghi khẽ gật đầu, giọng chán nản:

- Phải, em lại bị giáo sư mắng. Bài thực hành của em sai mất 3 phần liền, giáo sư tức quá liền mắng.
- Em vốn là sinh viên được kỳ vọng nhất, sai nhiều như thế không bị mắng mới lạ đấy.

Trình Gia Nghi ôm chặt cánh tay Tống Thừa Huân, giọng càng chán nản hơn:

- Chán quá đi mất.
- Chán gì nữa. Tuần trước khi em bảo là sắp có bài thi thực hành, anh đã nhắc em nên chú tâm vào học hành nhưng em đâu có nghe chứ. Kết quả như thế này, biết rồi cũng đã muộn.

Lúc này Trình Gia Nghi ngồi thẳng dậy, nhìn Tống Thừa Huân, bĩu môi nói:

- Em không chú ý việc học hành chỉ vì đang theo đuổi chuyện tình yêu. Nói trắng ra, kết quả ngày hôm nay của em, anh cũng có trách nhiệm đấy. Chịu trách nhiệm đi.

Tống Thừa Huân bật cười nhìn Trình Gia Nghi, bỏ kính ra nói:

- Nghe em nói như vậy, trách nhiệm của anh đúng là lớn thật đó.
- Thừa Huân, anh nói thử xem, sao anh lại học giỏi như thế chứ? Chỉ cho em biết bí quyết đi.
- Anh học Luật còn em học Y, chỉ thế nào chứ? - Thì em chỉ cần bí quyết học giỏi của anh thôi.

Tống Thừa Huân nhún vai, nói một câu ngắn gọn:

- Cố gắng là được.
- Nói thế mà cũng nói. Từ khi có người nào đấy, em càng cố gắng thì kết quả càng tệ.

Trình Gia Nghi lại tiếp tục dựa đầu vào vai của Tống Thừa Huân, tiếp tục nói:

- Ấy, anh biết không, khi anh mặc sơ mi trông rất đẹp trai đấy, nhất là sơ mi trắng với đen.
- Điều này anh biết mà.

Trình Gia Nghi đập nhẹ vào tay anh: - Mới nói có thể mà bệnh tự kỷ của anh đã lại tái phát nữa rồi.

- Bệnh của anh là do em thôi, em cũng nên chịu trách nhiệm đi.
- Phải rồi, tuần sau toàn trường được nghỉ lễ đấy, chúng ta ra ngoại ô chơi đi.

Anh gấp quyển sách lại, rồi quay sang nhìn cô hỏi:

- Tuần sau em không về nhà với bố sao?
- Tuần sau bố em đi công tác mất rồi, lại còn sát ngày nữa nên không kịp về đâu.
- Ừ, vậy tuần sau chúng ta đi.
- Hay quá!

Trình Gia Nghi và Tống Thừa Huân cứ ngồi bên nhau như thế cho đến lúc chiều muộn. Nhắc đến bố thì Trình Gia Nghi mới nhớ ra, đến bây giờ cô vẫn chưa nói chuyện đang hẹn hò cho ông nghe. Trình Gia Nghi nghĩ, cứ để một thời gian nữa xem thế nào. Mà bạn trai của cô hoàn hảo như thế này, chắc ông sẽ đồng ý cho hai người hẹn hò với nhau.

Chương 23: Hồi ức (3)

Tổng Thừa Huân còn nhớ một hôm anh ra ngoài rồi bị Trình Gia Nghi gọi về trường có việc gấp. Sợ có chuyện gì xảy ra, đang đi nửa đường thì anh phải trở về trường ngay.

Về đến hoa viên trường thì anh nhìn thấy Trình Gia Nghi đang đi đi lại lại, khuôn mặt trông vô cùng lo lắng.

- Gia Nghi.

- Thừa Huân, anh về rồi.

- Có chuyện gì vậy? Vừa rồi nghe giọng của em có vẻ gấp lắm. Không phải là đã có chuyện gì xảy ra rồi đấy chứ?

- Thật ra...

Gương mặt của Trình Thiên Lam lúc này càng hiện rõ sự lo lắng, cô ấp úng mãi mới nói ra lời:

- Thừa Huân, anh có yêu em không? Anh có từng nghĩ đến một ngày nào đó chúng ta sẽ kết hôn hay không?

Nghe những lời này Tổng Thừa Huân rất ngạc nhiên, không nghĩ đến việc Trình Gia Nghi lại có ngày hỏi mình chuyện này.

- Sao em lại hỏi anh những chuyện này vậy?

- Anh trả lời em đi, được không?

Thấy gương mặt vừa quá mức nghiêm túc của Trình Gia Nghi, bây giờ Tổng Thừa Huân mới cảm thấy lo lắng thật sự.

- Thật ra anh muốn là sau khi chúng ta cùng tốt nghiệp, sự nghiệp ổn định hơn thì anh sẽ đến gặp bố em để xin cầu hôn với em. Nhưng mà Gia Nghi, rốt cuộc là có chuyện gì?

- Thừa Huân, chỉ cần có câu nói này của anh là em đã cảm thấy vui lắm rồi. Cảm ơn anh.

Nhìn nụ cười trên môi của Trình Gia Nghi, Tổng Thừa Huân đến lúc này vẫn chẳng hiểu đang có chuyện gì xảy ra.

- Thừa Huân, em đã nói chuyện của em cho bố nghe, em cũng nói rằng sau khi tốt nghiệp muốn cùng anh kết hôn. Nhưng bố em nhất quyết phản đối, không muốn cho chúng ta ở bên nhau.

- Tại sao bố em lại phản đối chúng ta vậy?

- Em cũng không biết nữa. Ban đầu em còn tưởng bố chỉ phản đối bình thường, nhưng nào ngờ ông lại gay gắt như thế. Ông còn nói là nếu em không cùng anh chia tay thì ông sẽ ngay lập tức đưa em sang Nhật và quản chế em ở bên đấy, không cho em về nước nữa.

Tổng Thừa Huân dang tay ôm chặt Trình Gia Nghi vào lòng. Tự nhiên lúc này nước mắt cô rơi xuống, thấm ướt áo sơ mi của anh.

- Gia Nghi, anh sẽ đi gặp bố em. Anh tin là anh có thể thuyết phục được ông ấy cho chúng ta ở bên nhau.

Trình Gia Nghi cũng ôm chặt lấy Tổng Thừa Huân, giọng nói trở nên trầm hơn và cũng lạc đi nhiều:

- Thừa Huân, đừng đi nữa, anh sẽ không thuyết phục được ông đâu. Ông bảo là ông đã biết chuyện của chúng ta, cũng đã cho người đi điều tra tất cả về anh rồi. Ông nói là ông sẽ không bao giờ chấp nhận chuyện của hai chúng ta đâu. Anh không cần phải đi gặp ông, em biết đó chỉ là chuyện vô ích.

- Gia Nghi...

Trình Gia Nghi rời khỏi vòng tay của Tổng Thừa Huân, ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt anh, nói:

- Thừa Huân, chúng ta kết hôn đi.

- Kết hôn? Ngay bây giờ?

- Phải. Em nghĩ bây giờ chúng ta chỉ có thể làm như vậy thôi. Như thế bố sẽ không thể nào phản đối nữa.

- Em chắc chắn chứ?

Trình Gia Nghi gật đầu, Tống Thừa Huân nắm lấy hai bàn tay của cô, lúc này anh mới mỉm cười:

- Được, chúng ta kết hôn đi.

- Thừa Huân, ngày mai anh hãy mang đầy đủ giấy tờ đến cục dân chính, em sẽ chờ anh ở đó. Em và anh sẽ đi làm thủ tục đăng ký kết hôn. Anh thấy như vậy có được không?

- Ngay mai anh sẽ cùng anh đến cục dân chính.

Nhìn thấy nụ cười của Trình Gia Nghi, không hiểu sao Tống Thừa Huân vừa cảm thấy đau lòng vừa lo lắng. Ngay chính lúc đấy anh đã cảm nhận được tương lai sẽ xảy ra chuyện chẳng lành.

.....

Ngày hôm sau, Tống Thừa Huân đã mặc một bộ vest khá sang trọng chuẩn bị rời khỏi ký túc xá. Vương Bằng, người bạn ở cùng phòng ký túc xá nhìn thấy Tống Thừa Huân như thế bèn hỏi:

- Thừa Huân, cậu định đi đâu mà mặc nghiêm túc thế?

- Ủ. Chuyện hôm nay Tống Thừa Huân đi làm đám cưới với Trình Gia Nghi, anh cũng không muốn nói cho Vương Bằng nghe.

Dường như Vương Bằng đang định nói thêm gì đó thì bị tiếng chuông điện thoại của Tống Thừa Huân ngăn lại.

- Alo.

- “Thừa Huân, anh đang ở đâu vậy? Anh mau đến đây ngay đi, nếu không bố em phát hiện ra bây giờ.” - Ở đầu dây bên kia là Trình Gia Nghi, giọng nói của cô lúc này vô cùng lo lắng.

- Đợi anh một chút, anh đến ngay.

Vừa tắt điện thoại, Tống Thừa Huân đã vội vàng chạy ra khỏi ký túc xá. Vương Bằng nhìn theo mà cảm thấy không hiểu nổi. Anh ta cũng chẳng biết người vừa gọi điện cho Tống Thừa Huân là ai.

.....

Tống Thừa Huân vội vàng bắt taxi đến ngay cục dân chính. Trên đường đi, anh cứ thúc giục tài xế lái xe nhanh hơn. Tài xế nhìn Tống Thừa Huân mà cảm thấy lạ, đến cục dân chính thì chắc chắn là để đăng ký kết hôn rồi, nhưng sao lại phải vội vàng như thế kia chứ?

Chưa dừng hẳn trước cổng cục dân chính, Tống Thừa Huân đã rút tiền trả ngay cho tài xế và vội vàng đi xuống.

Chạy nhanh vào bên trong, Tống Thừa Huân đã nhìn thấy xe của Trình Gia Nghi đậu sẵn ở đó.

Khi vừa vào đến nơi, Tống Thừa Huân đã thấy Trình Gia Nghi đang ngồi cúi gằm mặt ở trên ghế. Trình Gia Nghi vừa nhìn thấy Tống Thừa Huân thì đứng dậy đi đến trước mặt anh.

- Thừa Huân Thừa Huân, cuối cùng anh cũng đã đến rồi. Hôm qua bố nhốt em ở nhà, cảm tức không cho em ra ngoài. Sáng nay em đã đánh lừa được bọn vệ sĩ canh gác ở bên ngoài mới chạy ra được. Nhưng có lẽ bây giờ bọn họ đang đi tìm em, chúng ta phải nhanh lên thôi.

- Ủ.

Nhưng vì trước Tống Thừa Huân và Trình Gia Nghi vẫn còn có hai cặp nữa nên dù có vội, họ cũng chẳng thể làm được gì hơn.

Tống Thừa Huân quay sang nhìn Trình Gia Nghi, anh thấy rõ được vẻ lo lắng và có phần cuống lên của cô. Anh nắm chặt lấy bàn tay của Trình Gia Nghi, mỉm cười nói với cô:

- Không sao đâu, đừng lo.

- Vâng.

Trong lúc vẫn đang lo lắng thì một nhân viên của cục dân chính từ bên trong đi ra, giọng gọi hơi lớn:

- Mời cặp tiếp theo.

Nghe thấy vậy, Trình Gia Nghi vội vàng nắm tay của Tống Thừa Huân đi ngay vào bên trong.

- Xin chào anh chị, cho hỏi hôm nay anh chị đến đây là muốn đăng ký kết hôn hay làm thủ tục ly hôn.

- Chúng tôi kết hôn.

- Vậy anh chị hãy xuất trình...

- Đây.

Chưa kịp nói hết câu thì Trình Gia Nghi đã đặt hết giấy tờ lên trước mặt của nhân viên làm thủ tục. Cô gái đó ngẩng đầu lên nhìn hai người họ cảm thấy rất ngạc nhiên. Đến làm thủ tục đăng ký kết hôn thì sao lại trông vội vàng như thế kia? Chẳng khác gì phạm nhân trốn tù.

- Anh chị đã có ảnh chưa? Nếu không thì mời anh chị sang phòng bên chụp ảnh, tôi sẽ làm thủ tục cho anh chị.

- Được.

Khi Trình Gia Nghi và Tống Thừa Huân vừa ra ngoài định đi chụp ảnh thì phát hiện bọn vệ xe của bọn vệ sĩ đang đi vào trong.

- Không xong rồi Thừa Huân, người của bố em đến rồi. Bây giờ chúng ta không làm thủ tục được nữa, chạy thôi.

Trình Gia Nghi chạy vội ra chỗ xe cô đậu sẵn ở đó, cùng lúc vệ sĩ cũng vội vàng xuống xe.

Tống Thừa Huân giúp Trình Gia Nghi ngăn cản bọn vệ sĩ để cô có thể lên xe. Không lâu sau, anh đã nghe thấy tiếng xe.

- Thừa Huân, mau lên xe.

Cửa xe đã mở sẵn, Tống Thừa Huân vội vàng leo lên xe. Trình Gia Nghi tăng tốc cố gắng chạy khỏi nơi này.

..... Xe của đám vệ sĩ càng ngày càng bám sát khiến cho Trình Gia Nghi càng lo lắng hơn. Bây giờ tay cô đã run hết lên.

- Gia Nghi, đừng sợ, không sao cả.

- Tại sao, tại sao lại như vậy chứ? Tại sao bố em cứ nhất quyết muốn phản đối chuyện của anh với em? Em không muốn tình cảm với bố bị rạn nứt như vậy đâu. Nhưng ông không hiểu.

Những giọt nước mắt của Trình Gia Nghi rơi xuống. Cô vội vàng lau đi nước mắt trên mặt, cố gắng tăng tốc.

Nhưng khi vừa rẽ sang bên trái, Trình Gia Nghi đã gặp một chiếc xe tải đang lao đến. Cô lúc này không kịp tránh được nữa, nhanh chóng đâm thẳng vào chiếc xe tải đó.

Trình Gia Nghi bị thương nặng, trên chiếc váy trắng của cô dính đầy máu. Tống Thừa Huân cố gắng nắm lấy bàn tay cô, giọng thều thào:

- Gia Nghi, Gia Nghi...

Nhưng cũng không lâu sau, Tống Thừa Huân đã nhanh chóng ngất đi, không biết sự việc về sau sẽ xảy ra thế nào nữa.

Vụ tai nạn kinh hoàng ấy khiến cho đám vệ sĩ của bố Trình Gia Nghi hết sức kinh ngạc.....

Tống Thừa Huân vẫn ngồi trên xe lăn, nước mắt của anh lúc này cứ chảy xuống không ngừng lại được.

Trình Gia Nghi khi ấy bị thương rất nặng, nặng hơn cả anh. Nhưng cô bây giờ thế nào rồi? Cô đang ở đâu?

Bạn đang đọc truyện *Nếu Còn Có Ngày Mai - Lâm Mi Thi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Nhớ lại tất cả

Đã 1 tuần kể từ ngày xảy ra tai nạn. Sức khỏe của Tống Thừa Huân đã tốt hơn nhiều nhưng trong khi đó, Trình Thiên Lam vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh lại khiến anh vô cùng lo lắng.

Hôm nay anh hẹn gặp tất cả bạn bè, cũng muốn nói cho bọn họ rõ tình hình hiện tại của anh.

- Mọi người, hôm nay mình hẹn gặp các cậu đến đây là muốn nói rằng, cuối cùng mình cũng đã nhớ hết tất cả mọi chuyện trước đây rồi, cuối cùng cũng đã khôi phục lại được trí nhớ.

- Thật sao? Như vậy thì tốt quá.

- Đúng là quá tốt rồi Thừa Huân. Như vậy những chuyện trước kia của anh sẽ giải quyết dễ dàng hơn.

- Đúng là kỳ tích đấy.

Mọi người đều hào hứng trước việc Tổng Thừa Huân đã khôi phục trí nhớ. Anh mỉm cười nhìn bọn họ.

- Đúng rồi Thừa Huân, nếu cậu đã khôi phục trí nhớ thì hẳn chuyện 7 năm trước cậu bị tai nạn, vẫn nhớ chứ?

- Phải, mình vẫn nhớ. Mình nhớ hết tất cả, Gia Nghi và vụ tai nạn thảm khốc năm đó.

- Tuyệt quá. Vậy anh mau kể lại vụ tai nạn năm đó cho bọn em nghe đi, rốt cuộc là khi ấy đã xảy ra chuyện gì?

Tổng Thừa Huân bình tĩnh kể lại sự việc đã xảy ra 7 năm trước của anh và Trình Gia Nghi. Mọi người ở đó nghe thấy chuyện này thì không thể ngờ lại có thể xảy ra như vậy.

- Sau khi tai nạn xảy ra thì mình cũng nhanh chóng hôn mê luôn, không biết sau đó Gia Nghi đã đi đâu và đã có những chuyện gì xảy ra tiếp đó. Khi tỉnh lại thì đã quên hết tất cả rồi.

- Nói như cậu thì lúc ấy, chuyện của cậu và Trình Gia Nghi vẫn rất tốt đẹp, chỉ là do bố của cô ấy phản đối nên hai người mới phải đi cưới chui. Tức là không có chuyện Trình Gia Nghi bỏ cậu.

- Rốt cuộc thì lúc ấy Thừa Huân và Trình Gia Nghi cũng không xảy ra mâu thuẫn như bọn mình đã đoán từ trước. Nói đúng ra, vụ tai nạn này đã khiến cho tất cả mọi thứ thay đổi.

- Lúc ấy Trình Gia Nghi cảm lái, tai nạn xảy ra thì cô ấy bị thương nặng hơn cậu nhiều. Theo như mình nghĩ, chắc chắn người đưa cậu đến bệnh viện chính là vệ sĩ của ông Trình, bố của Trình Gia Nghi. Hôm đó tai nạn chấn thương não thì chỉ có một mình cậu, tức là Trình Gia Nghi đã được đưa đến bệnh viện khác chứ không phải là bệnh viện của mình.

Từ Dịch Phàm nghe Tôn Hạo nói thế thì cũng gật đầu đồng ý với ý kiến của anh, còn nói thêm:

- Trình Gia Nghi lúc ấy bị thương nặng, chắc chắn ông Trình phải đưa cô ấy đến bệnh viện chạy chữa ngay lập tức, nếu không thì tính mạng của cô ấy sẽ rất nguy cấp. Phải rồi các cậu, ở thành phố B này có bao nhiêu bệnh viện nhà nước và bệnh viện tư nhân vậy?

- Nếu như mình nhớ không nhầm thì có 12 bệnh viện, bao gồm cả bệnh viện của nhà Tôn Hạo.

- Như vậy là đúng rồi còn gì. Trình Gia Nghi bị thương nặng, bố cô ấy phải đưa cô ấy đến bệnh viện thay vì đưa đến phòng khám nhỏ. Ngoài bệnh viện của Tôn Hạo ra thì Trình Gia Nghi sẽ được đưa đến chữa trị ở tại 1 trong 11 bệnh viện kia. Vụ tai nạn ấy xảy ra, cô ấy vốn dĩ chưa rời khỏi thành phố B.

Lời nói của Từ Dịch Phàm ai nấy nghe đều đồng ý. Hạ Tuyết Tâm lúc này mới quay sang nói ra ý kiến:

- Việc ông Trình tác Thừa Huân và Trình Gia Nghi ra, ý muốn nói là không muốn để họ ở bên nhau nữa.

- Đúng vậy.

- Theo đó, mình muốn đưa ra hai giả thuyết về Trình Gia Nghi. Một, đó là Trình Gia Nghi sau vụ tai nạn ấy vẫn còn sống nhưng có thể đã trở thành người thực vật rồi.

Lưu Cảnh Dương nghe thấy Trình Minh Viễn nói vậy thì hơi ngạc nhiên, quay sang hỏi:

- Minh Viễn, tại sao lại là Trình Gia Nghi vẫn sống nhưng lại là người thực vật vậy?

- Nếu Trình Gia Nghi vẫn còn sống bình thường thì tại sao cô ấy không đi tìm Thừa Huân chứ? Cô ấy yêu Thừa Huân đến mức cùng cậu ấy đi cưới chui như thế, tỉnh lại còn không muốn tìm cậu ấy sao? Vì thế nên mình nghĩ có khả năng cô ấy vẫn còn sống nhưng không thể tỉnh lại. Vết thương của Trình Gia Nghi chắc chắn thương nặng hơn Thừa Huân, vậy nên có khả năng cô ấy trở thành người thực vật không Tôn Hạo.

- Trong y học thì khả năng này cũng rất lớn.

Trình Minh Viễn gật đầu, rồi lại tiếp tục nói:

- Theo mình nghĩ, nếu như Trình Gia Nghi bây giờ vẫn còn sống bình thường khỏe mạnh, thì khả năng tiếp theo là sau vụ tai nạn nghiêm trọng kia, cô ấy đã bị mất trí nhớ giống như Thừa Huân. Ông Trình vì không muốn Trình Gia Nghi có liên quan đến Thừa Huân nữa nên không nói cho cô ấy nghe về chuyện của cô ấy cùng với Thừa Huân.

- Ủ, mình cũng hơi nghi ngờ về khả năng này.

Tổng Thừa Huân nghe vậy thì hơi nhàu mày lại. Im lặng một hồi anh mới Trình Minh Viễn hỏi:

- Minh Viễn, thế giả thuyết thứ hai mà cậu muốn nói là gì?

- Giả thuyết thứ hai mà mình đưa ra, cũng đơn giản thôi, có lẽ là sau vụ tai nạn năm ấy, Trình Gia Nghi đã qua đời rồi. Vì không muốn cho ai biết nên ông Trình mới giấu đi.

- Nói chung là hai giả thuyết của Minh Viễn đều có khả năng rất cao và mình cũng có một chủ kiến như thế này.

Mọi người lại chăm chú nghe Hạ Quân Dật nói ý của mình.

- Nếu chúng ta đã biết một số chuyện như thế thì tốt nhất là nên đi điều tra. Mình sẽ bảo Tống Cường cử người đến 11 bệnh viện kia ở thành phố B để điều tra về Trình Gia Nghi. Các cậu nghĩ xem, nếu chúng ta tra ra được Trình Gia Nghi điều trị ở bệnh viện nào 7 năm trước thì cũng xác định được cô ấy còn sống hay không? Các cậu thấy đúng không?

- Lời của Quân Dật nói rất phải. Bây giờ chúng ta phải cho người đi điều tra tin tức ở bệnh viện.

- Được rồi, mình sẽ gọi điện cho Tống Cường.

Hạ Quân Dật vừa ra ngoài, Triệu Minh Thành liền quay sang nhìn Tống Thừa Huân, hỏi:

- Thừa Huân, có một chuyện này mình muốn nói.

- Ủ, cậu nói đi.

- Thật sự mình không biết các cậu có suy nghĩ thế nào nhưng càng nghĩ mình càng thấy 90% Trình Thiên Lam chính là Trình Gia Nghi.

Tống Thừa Huân nhún mày lại. Anh đã từng suy nghĩ đến việc này nhưng cảm thấy nó vô lý vô cùng.

- Thừa Huân từng nói, Trình Thiên Lam có kể cho cậu ấy nghe là 7 năm trước, cô ấy từng bị một tai nạn giao thông nghiêm trọng ở thành phố B với nguyên nhân là lái xe cầu thả. Nghe những lời này, các cậu không cảm thấy lạ và thấy quá trùng hợp hay sao?

- Quả nhiên là trùng hợp đến mức quá đáng. Nếu như Trình Thiên Lam chính là Trình Gia Nghi thì giả thuyết vừa rồi của Minh Viễn đã thành lập. Trình Gia Nghi tỉnh lại và mất hết trí nhớ, ông Trình không muốn cô ấy gặp Thừa Huân nên đã nói dối cô ấy.

- Ngoài ra ông Trình cũng nhân đó mà thay đổi toàn bộ sơ yếu lý lịch của Trình Gia Nghi, lấy cho cô ấy một cái tên mới là Trình Thiên Lam, cũng cho thay luôn cả ngày sinh vì sợ bị phát hiện ra.

Càng nghe những người bạn kia nói, Tống Thừa Huân lại càng cảm thấy kinh hoàng. Nhưng anh cũng không thể nào phủ nhận được, lời của họ cũng giống suy nghĩ của anh bây giờ.

- Như vậy, người biết rõ nhất sự việc của 7 năm trước đến bây giờ chỉ có ông Trình mà thôi.

- Cuộc sống riêng của Trình Thiên Lam thật sự rất giống với Trình Gia Nghi ngày trước đã từng nói với Thừa Huân. Chính những trùng hợp này khiến chúng ta càng có lý do để nghi ngờ thân phận của Trình Thiên Lam. - Nhưng nếu chuyện ngày xưa đúng là như vậy thì quả thật ông Trình này quá giỏi rồi. Ông ấy biến Trình Gia Nghi trở thành Trình Thiên Lam, từ một bác sĩ trở thành một Tổng biên tập quyền lực của thành phố B.

- Ban đầu mình cũng có hơi nghi ngờ về thân phận của Trình Thiên Lam nhưng sau đó lại tự bác bỏ. Thật không ngờ lại vậy.

Đúng lúc này Hạ Quân Dật cũng đẩy cửa đi vào, ngồi xuống bên cạnh Lương Vũ Tranh.

- Mình vừa gọi điện báo Tống Cường cử người đi điều tra ở các bệnh viện rồi. Nhanh nhất thì chiều nay sẽ có kết quả thôi.

- Quân Dật, cảm ơn cậu.

- Thừa Huân, sao lại nói những lời khách sáo như vậy chứ? Bọn mình là bạn bè thì nên giúp đỡ nhau mà.

Tống Thừa Huân mỉm cười nhìn bọn họ nhưng ai cũng biết, tâm trạng hiện tại của anh không được tốt lắm.

.....

Bọn họ nói chuyện được một lúc nữa thì cũng nhanh chóng rời khỏi bệnh viện, để Tống Thừa Huân nghỉ ngơi.

Nhưng lúc này, Tống Thừa Huân làm sao còn có thể nghỉ ngơi được chứ? Những suy nghĩ về bí ẩn xung quanh Trình Gia Nghi khiến anh không thể nào bình tĩnh được.

Tống Thừa Huân đứng dậy, chân hơi tập tễnh đi ra khỏi phòng, tiến đến phòng bệnh của Trình Thiên Lam.

.....

Đứng ở bên ngoài nhìn vào, Tổng Thừa Huân không thấy ông Trình Cẩm Hoa đâu cả, chỉ thấy có một y tá ở bên trong chăm sóc cho Trình Thiên Lam.

Tổng Thừa Huân đau lòng khi nhìn bộ dạng của Trình Thiên Lam lúc này, trông cô gầy đi rất nhiều. Đã một tuần trôi qua nhưng tại sao Trình Thiên Lam vẫn chưa tỉnh lại, rốt cuộc là tại làm sao?

Tổng Thừa Huân vẫn cứ nghĩ mãi, Trình Thiên Lam và Trình Gia Nghi là hai người khác biệt có nhiều điểm chung hay chỉ là cùng một người nhưng đã thay đổi vì vụ tai nạn trong quá khứ kia? Nhưng thật sự, Tổng Thừa Huân mong muốn Trình Thiên Lam và Trình Gia Nghi chỉ là một người.

Anh đã nhớ lại tất cả mọi chuyện, đương nhiên là anh vẫn cảm nhận được tình yêu của mình dành cho Trình Gia Nghi. Nhưng hiện tại anh cũng rất yêu, rất yêu Trình Thiên Lam.

Tại sao ông trời lại đặt Tổng Thừa Huân anh vào một hoàn cảnh trở trêu như vậy chứ?

Bạn đang đọc truyện *Nếu Còn Có Ngày Mai - Lâm Mi Thi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Bất ngờ

Sau gần một ngày đi kiểm tra các bệnh viện ở trong thành phố B này, cuối cùng Hạ Quân Dật cũng mang đến cho Tổng Thừa Huân một kết quả.

- Theo như Tổng Cường điều tra thì ngày 24 tháng 6 của 7 năm trước, bệnh viện tư nhân Nhân Ái đã nhận được một bệnh nhân bị chấn thương não nghiêm trọng. Và hồ sơ cá nhân được ghi, cô gái đó chính là Trình Gia Nghi.

Tổng Thừa Huân nghe Hạ Quân Dật nói thì nhủ mày lại. Chuyện này ban đầu anh cũng đã nghĩ đến.

- Và có lẽ các cậu không biết, người ký giấy phẫu thuật cho Trình Gia Nghi chính là ông Trình Cẩm Hoa, bố của Trình Thiên Lam. Bên dưới, ông Trình Cẩm Hoa còn đề rõ ràng ông ta là bố của Trình Gia Nghi.

- Cái gì?

- Vậy Trình Thiên Lam chính là Trình Gia Nghi thật sao? Chuyện này không thể tưởng tượng nổi.

Nghe những gì mà Hạ Quân Dật nói, tất cả mọi người ngồi trong căn phòng này đều hết sức kinh ngạc.

- Tổng Cường cũng đã điều tra được, Trình Gia Nghi hôn mê bất tỉnh trong suốt 10 ngày liền. Cho đến hôm tỉnh lại thì chẳng nhớ được bất cứ điều gì nữa. Điều đó có nghĩa là sau vụ tai nạn kia, Trình Gia Nghi đã mất trí nhớ. Ông Trình Cẩm Hoa lúc đấy đã thay đổi tất cả thông tin về Trình Gia Nghi, để cho cô ấy sống một cuộc sống của Trình Thiên Lam.

- Hóa ra đây chính là nguyên nhân khiến Trình Gia Nghi tuy vẫn còn sống nhưng 7 năm qua không đến gặp Thừa Huân. Thì ra cô ấy cũng giống như Thừa Huân, bị mất trí nhớ, cuộc sống sau này cũng bị bố của cô ấy là ông Trình Cẩm Hoa điều khiển.

- Tai nạn xe mà Trình Thiên Lam nói với Thừa Huân chính là vụ việc 7 năm trước, cô ấy trong lúc lái xe đã gây ra tai nạn, nhưng người đi cùng cô ấy hôm đó còn có Thừa Huân.

Tổng Thừa Huân vẫn im lặng từ nãy tới giờ, thật sự lúc này anh chẳng biết nên làm thế nào nữa.

Vào 7 năm trước, anh tỉnh dậy và mất toàn bộ trí nhớ, nhưng may mắn anh đã biết được người con gái mà anh từng yêu. Nhưng cô ấy cũng không xuất hiện trước mặt anh, lặng lẽ bước khỏi cuộc đời anh.

Trong 7 năm qua, anh vẫn mơ hồ sống trong quá khứ, muốn đi kiểm lại những mảnh vỡ của ký ức, muốn tìm được người con gái mà anh cho là anh đã từng dành cho cô một tình yêu sâu đậm thời đại học.

Nhưng rốt cuộc, càng tìm càng thấy vọng, càng tìm càng chỉ thấy mọi thứ trở nên nhạt nhòa. Lúc ấy anh cũng cho rằng, có lẽ nên bỏ qua sự tìm kiếm kia, bởi nó đã trở nên vô vọng mất rồi. Cuộc sống của anh hiện tại dù có thêm cái tên “Trình Gia Nghi” hay không đều không bị ảnh hưởng.

Nhưng mọi thứ đã thay đổi khi anh gặp được Trình Thiên Lam, người cho anh một tình yêu mới trọn vẹn hơn. Những tưởng mọi thứ sẽ vẫn bình yên nhưng nào ngờ, nó lại trở nên trắc trở hơn, và những biến cố, những tai ương kia cũng đồng loạt xuất hiện.

Tổng Thừa Huân nắm chặt hồ sơ của Trình Gia Nghi, phải mãi một lúc sau mới ngẩng đầu lên nhìn Hạ Quân Dật, nói:

- Quân Dật, chuyện của mình đã làm phiền cậu quá rồi. Cảm ơn cậu đã giúp mình tìm ra sự thật.

- Đừng nói vậy.

- Chuyện bây giờ chúng ta nên làm là đi tìm ông Trình Cẩm Hoa kia, hỏi nguyên nhân thật sự khiến ông ta không muốn cho Thừa Huân với Trình Thiên Lam ở bên nhau.

- Ừ.

Nhìn thấy tâm trạng của Tổng Thừa Huân không ổn lắm, mấy người bạn thân của anh cũng không tiện nán lại lâu. Một lúc sau họ cũng nhanh chóng rời khỏi bệnh viện.

Trong căn phòng bệnh cùng ánh đèn ngủ lơ mờ kia, Tổng Thừa Huân đang ngồi tựa người vào đầu giường, những giọt nước mắt cũng rơi xuống không thể ngăn lại được.

Hóa ra con đường bao nhiêu lâu năm anh đi rồi cuộc lại quay trở về điểm xuất phát. Hóa ra người con gái mà anh đang yêu là người mà anh đã từng yêu. Hóa ra hạnh phúc mà anh đang có là hạnh phúc mà anh cũng đã từng có. Cuộc sống của anh hôm nay chẳng khác gì đang tái hiện lại những ngày tháng đẹp đẽ trong quá khứ kia.

Trình Gia Nghi... Trình Thiên Lam... Cuộc đời của cô và anh chẳng khác gì một câu chuyện, chia ly rồi lại tái hợp.

.....

Buổi sáng hôm sau khi Tổng Thừa Huân đi đến phòng của Trình Thiên Lam thì chẳng có ai cả. Ngày hôm nay trông gương mặt của cô cũng hồng hào hơn, không cần phải dùng máy trợ thở nữa.

- Em hãy tỉnh lại và nói cho anh biết đi, bây giờ anh nên gọi em là Thiên Lam, hay là Gia Nghi?

- Cậu ở đây làm gì?

Tổng Thừa Huân quay lại thì đã thấy ông Trình Cẩm Hoa đứng ngay ở cửa phòng. Anh vội lên tiếng:

- Trình tiên sinh.

- Mời cậu ra khỏi đây.

- Thật sự hôm nay cháu đến gặp bác là có một chuyện muốn hỏi. Bác có thể dành một chút thời gian cho cháu không ạ?

Ông Trình Cẩm Hoa lúc này mới bước hẳn vào bên trong, gương mặt rõ ràng là không vui.

- Tôi chẳng cần phải trả lời cậu vấn đề gì cả. Nếu cậu còn không rời khỏi đây, tôi sẽ gọi người đến đấy.

- Gia Nghi thế nào rồi ạ?

Nghe thấy lời này của Tổng Thừa Huân, mọi hành động của ông Trình Cẩm Hoa lúc này bỗng dừng lại hết. Phải mất một hồi lâu sau ông mới bình tĩnh lại, nhìn thẳng vào Tổng Thừa Huân và nói:

- Cậu muốn nói cái gì?

- Thật ra chuyện này cháu cũng vừa mới biết thôi ạ. Có một điều mà chẳng ai biết được, Thiên Lam chính là Gia Nghi. Bảy năm trước khi biết Gia Nghi mất trí nhớ, bác đã nhân cơ hội đó mà thay đổi chính bản thân cô ấy. Từ đó đến nay, cô ấy ngoài ngoại hình ra thì con người hoàn toàn thay đổi, cả tên cũng không còn như trước nữa.

- Nếu như cậu đã biết rõ ràng như thế thì tôi cũng muốn nói thẳng ra luôn. Cậu nói đúng rồi, chính tôi đã thay đổi cả con người của Thiên Lam, khiến nó bỏ quên quá khứ mà sống tốt hơn ở hiện tại và tương lai. Cậu không thấy sao, 7 năm trước Thiên Lam gắn bó với cậu thì con bé đã nhận phải điều gì? Sau 7 năm, bi kịch ấy tiếp tục tái diễn. Tổng Thừa Huân, có phải cậu muốn Thiên Lam phải chết cậu mới hào lòng hay không?

Ngay lúc này, Tổng Thừa Huân không biết mình nên nói điều gì nữa. Ông Trình Cẩm Hoa nói không sai, Trình Thiên Lam gắn bó với anh đều nhận phải nhiều bi kịch.

- Trình tiên sinh, có một điều cháu không hiểu lắm, tại sao bác lại không muốn cháu và Gia Nghi ở bên cạnh nhau?

- Nếu như cậu chỉ là một Tổng Thừa Huân bình thường, cho dù cậu không giàu có không tài giỏi, nhưng nếu Thiên Lam yêu cậu, tôi vẫn sẵn sàng để hai đứa ở bên cạnh nhau. Nhưng nếu muốn trách thì cậu nên trách Tổng Kiên, cũng chính là bố của cậu ấy.

- Bác quen bố của cháu?

Ông Trình Cẩm Hoa nở một nụ cười lạnh lùng. Ông ngồi hẳn xuống sofa, tiếp tục nói:

- Tôi rất thân quen với bố cậu, những gì về ông ta tôi đều biết rõ cả. Cậu có biết không, hồi tôi còn trẻ, tôi và mẹ của Thiên Lam đã từng hẹn hò với

nhau, thậm chí chúng tôi còn suy tính đến chuyện kết hôn nữa. Nhưng đột nhiên Tống Kiên xuất hiện, ông ta chen chân vào mối quan hệ của chúng tôi.

Những lời mà ông Trình Cẩm Hoa nói khiến Tống Thừa Huân cũng phải ngỡ ngàng. Bố của anh và ông Trình Cẩm Hoa không những quen nhau, mà còn biết rất rõ về nhau nữa.

- Tống Kiên khiến cho mẹ của Thiên Lam yêu thích ông ta, từ từ lạnh nhạt với tôi. Ban đầu tôi không nghĩ cô ấy đã yêu người khác, cô ấy chỉ nói với tôi là cô ấy đã không còn cảm giác gì trong chuyện tình cảm với tôi nữa. Vì trong khoảng thời gian đó tôi bận rộn, không để ý nhiều đến cô ấy nên cô ấy không vui. Tôi chưa đồng ý cùng cô ấy chia tay, chỉ nói rằng nên để hai bên có một chút không gian riêng thôi. Nhưng vừa mới chia tay tôi xong, cô ấy đã vui vẻ ở bên cạnh Tống Kiên. Sau khi tìm hiểu tôi mới biết được sự thật này.

Tống Thừa Huân không ngừng đầu nhìn Trình Cẩm Hoa, những gì anh biết về bố anh vốn dĩ không phải như vậy.

- Không lâu sau thì Tống Kiên phải nhập ngũ, mẹ của Thiên Lam cứ ở một mình chờ đợi ông ta. Vì vẫn còn quá yêu cô ấy nên tôi một lần nữa tiếp cận cô ấy, cố gắng tạo thời cơ để lấy lòng cô ấy. Sau đó, tôi tìm cách không để cho cô ấy và Tống Kiên liên lạc với nhau nữa, để cô ấy cảm thấy Tống Kiên đã lãng quên mình. Khi cô ấy đang thất vọng nhất, tôi tiếp tục đưa ra một số giấy tờ giả chứng minh Tống Kiên gặp tai nạn qua đời.

- Bác nói cái gì ạ?

- Còn nói cái gì? Vì nghĩ rằng Tống Kiên đã chết nên mẹ của Thiên Lam mới đồng ý kết hôn với tôi. Nhưng dù tôi về sau có làm như thế nào thì dường như cô ấy cũng không cảm động gì cả. Rồi đến một ngày cô ấy biết mình mang thai Thiên Lam. Cô ấy mang thai được 8 tháng thì biết được tin Tống Kiên đã trở về. Vì chuyện này cô ấy đã đến gặp tôi, chúng tôi tranh cãi lớn.

Sau đó Tống Thừa Huân còn nghe được ông Trình Cẩm Hoa kể tiếp, lý do mà bố anh cùng mẹ anh kết hôn vì nghĩ mẹ của Trình Thiên Lam đã thay lòng. Nhưng khi gặp lại nhau họ mới được sự thật. Ông Tống Kiên lúc ấy thậm chí còn muốn đưa mẹ của Trình Thiên Lam đi nữa. Nhưng trong lúc tranh cãi, họ xảy ra xung đột đánh nhau. Mẹ của Trình Thiên Lam đứng ra ngăn cản nhưng bị bọn họ đánh phải khiến bà ngã xuống cầu thang.

Khi đưa bà ấy đến bệnh viện cũng may là vẫn còn cứu được Trình Thiên Lam, nhưng tình trạng của bà ấy không tốt một chút nào. Mặc dù đã cố gắng chạy chữa nhưng sau 3 ngày hôn mê bất tỉnh, cuối cùng mẹ của Trình Thiên Lam cũng qua đời.

Chính vì điều này mà ông Trình Cẩm Hoa rất hận ông Tống Kiên và thậm chí là cả những người khác trong nhà họ Tống nữa. Ban đầu ông không nghĩ Tống Thừa Huân và Tống Kiên có liên hệ gì nhưng sau khi điều tra mới biết rõ được chân tướng mọi chuyện. Và chính từ những ân oán của đời trước mà khiến cho thế hệ sau phải chịu những bi kịch không đáng có.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Còn Có Ngày Mai - Lâm Mi Thi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Kết thúc

Mọi chuyện đã hoàn toàn nằm ngoài dự tính của Tống Thừa Huân. Ngay từ ban đầu anh không hề nghĩ rằng, giữa anh và Trình Gia Nghi lại có mối liên hệ vô hình này.

- Tống Thừa Huân, tôi nói lại với cậu một lần nữa, tôi hy vọng cậu hãy rời xa Thiên Lam đi, cậu không nhìn thấy con bé hiện giờ...

Lúc ông Trình Cẩm Hoa quay lại nhìn Trình Thiên Lam thì vô cùng bất ngờ. Trình Thiên Lam của lúc này không còn hôn mê nữa, cô đang ngồi trên giường và nhìn chăm chăm vào bố mình.

- Thiên Lam...

Tống Thừa Huân cũng kinh ngạc không kém, anh vội vàng đứng dậy, tiến lại phía giường của Trình Thiên Lam, nắm chặt lấy bàn tay đang lạnh ngắt của cô, nở ra một nụ cười hạnh phúc:

- Thiên Lam, thật sự tốt quá, cuối cùng em cũng đã tỉnh lại rồi.

Trình Thiên Lam đặt tay lên bàn tay của Tống Thừa Huân, nhìn anh và nở một nụ cười nhẹ nhàng:

- Em không sao, đừng lo nữa.

Rồi Trình Thiên Lam kéo chân ra, bước xuống khỏi giường, đi về phía ông Trình Cẩm Hoa. Cô cứ nhìn ông Trình Cẩm Hoa một hồi lâu, phải mãi một lúc sau mới lên tiếng:

- Tại sao bố lại đối xử với chúng con như vậy? Rốt cuộc là tại sao bố lại làm như vậy chứ? Bảy năm trước cũng vậy và 7 năm sau cũng vậy. Con chưa từng nghĩ mình lại ở trong hoàn cảnh như vậy.

- Con đã nhớ lại tất cả rồi sao?

- Vâng ạ, con đã nhớ lại tất cả. Nhớ đến thời điểm 7 năm trước bố kịch liệt phản đối con và Thừa Huân đến nỗi con phải trốn đi đăng ký kết hôn với anh ấy. Nhưng chuyện chưa làm được thì cả con và anh ấy đã quên tất cả rồi.

Tổng Thừa Huân nhìn bộ dạng của Trình Thiên Lam lúc này, anh cảm thấy đau xót vô cùng. Hóa ra 7 năm trước và 7 năm sau, anh vẫn chỉ yêu một người con gái, đó là Trình Gia Nghi.

Anh không nghĩ ông trời lại đưa đẩy số phận của anh như thế này, khiến anh phải trắc trở trong tình duyên như thế. Cuộc sống của Tổng Thừa Huân anh vốn dĩ đã bị thao túng ngay từ đầu.

- Bố, con không hiểu, những ân oán đó đều là của đời trước, tại sao bố cũng bắt con và Thừa Huân phải chịu những việc này? Chuyện đó liên quan gì đến Thừa Huân mà bố ghét anh ấy như vậy? Bố ghét anh ấy đến nỗi không ngại đẩy con gái bố vào tình trạng nguy hiểm?

- Thiên Lam, bố...

- Con không phải Trình Thiên Lam, con từ trước đến nay chỉ là Trình Gia Nghi mà thôi. Bao nhiêu năm qua, con vẫn luôn yêu bố, kính trọng bố, tin tưởng bố, nhưng tại sao bố lại đối xử như thế với con chứ?

Ông Trình Cẩm Hoa nghe những lời này của Trình Thiên Lam thì thật sự rất đau lòng. Từ trước đến nay, ông vẫn luôn muốn cho cô một cuộc sống tốt đẹp nhất, hoàn hảo nhất nhưng không ngờ lại ra như thế này. Nhìn con gái thế này, ông không thể không đau sao?

Ông Trình Cẩm Hoa ôm Trình Thiên Lam vào lòng, ông lúc này cũng cảm nhận được những giọt nước mắt của cô đang rơi xuống vai của mình.

- Gia Nghi, bố xin lỗi, tất cả đều là lỗi của bố, 7 năm qua, bố đã làm sai quá nhiều chuyện rồi. Nhưng mà Gia Nghi, con phải tin bố, bố làm tất cả mọi chuyện đều vì con cả. Bố chỉ muốn nhìn thấy con hạnh phúc, chỉ muốn thấy con lúc nào cũng cười mà thôi.

Trình Thiên Lam buông tay ông Trình Cẩm Hoa ra, lau hết nước mắt trên gương mặt, nhìn ông mà hỏi:

- Bố, con có thể cầu xin bố một chuyện không?

- Con nói đi.

Trình Thiên Lam đến bên Tổng Thừa Huân, nắm lấy bàn tay anh rồi quỳ xuống trước mặt ông Trình Cẩm Hoa khiến ông hết sức ngạc nhiên:

- Bố, con chỉ xin bố một chuyện rất đơn giản mà thôi. Bố hãy để con và Thừa Huân ở bên nhau đi ạ. Bố nói muốn nhìn thấy con hạnh phúc, mà con chỉ hạnh phúc khi ở bên Thừa Huân mà thôi.

- Gia Nghi...

- Thừa bác, có thể bây giờ bác không tin tưởng cháu nhưng xin bác hãy yên tâm, cả đời này cháu chỉ yêu một mình Gia Nghi, cho dù như thế nào đi chăng nữa cháu cũng sẽ luôn yêu thương và bảo vệ cô ấy. Cháu cầu xin bác, hãy cho cháu một cơ hội chứng minh.

- Hai đứa mau đứng lên đi.

Tổng Thừa Huân đứng lên rồi quay sang đỡ Trình Thiên Lam đứng dậy. Trong lúc này, anh vẫn nắm chặt tay cô, nắm chặt đến nỗi như sợ cô sẽ buông tay rồi bỏ anh đi như 7 năm trước.

- Tổng Thừa Huân, những điều mà cậu vừa nói có phải là thật không? Cậu có thể làm đúng như những lời mà cậu nói chứ?

- Những chuyện khác thì cháu không dám đảm bảo nhưng chuyện này, cháu chắc chắn sẽ làm được. Bác Trình, bác cứ yên tâm đi ạ, cháu sẽ không làm cho bác thất vọng đâu.

Ông Trình Cẩm Hoa lúc này quay sang nhìn Trình Thiên Lam, nắm lấy bàn tay cô mà nói:

- Gia Nghi, quả thật là hiện tại bố vẫn chưa thể tin tưởng hoàn toàn Tổng Thừa Huân được...

- Bố, chuyện này...

- Hãy để bố nói hết đã. Tuy rằng trong lòng bố bao lâu nay vẫn cứ vướng mắc chuyện kia, nhưng nhìn con thế này, bố càng không thể chịu nổi. Chuyện của con và Tổng Thừa Huân đã như thế, bố còn có thể ngăn cản con nữa hay sao? Bố vẫn không thể để con hận bố suốt đời được. Gia Nghi, bố chỉ hy vọng con sẽ mãi mãi hạnh phúc mà thôi.

Ông Trình Cẩm Hoa cầm tay của Tổng Thừa Huân rồi đưa tay của Trình Thiên Lam đặt vào tay anh:

- Thừa Huân, bây giờ tôi giao lại Gia Nghi cho anh, mong rằng những điều anh vừa hứa anh sẽ thực hiện được.

- Vâng.

Rồi ông lại quay sang nhìn Trình Thiên Lam, nói:

- Gia Nghi, hôm nay con đã quyết định như thế thì bố cũng không ngăn cản con nữa. Nhưng nếu tương lai mà con có hối hận về quyết định hôm nay thì đừng có trở về khóc lóc với bố, bởi bố đã nhắc trước con rồi. Nhưng dù thế nào đi chăng nữa, dù con có là Gia Nghi hay Thiên Lam thì con vĩnh viễn là cô con gái mà bố yêu nhất.

- Con cảm ơn bố.

Trình Thiên Lam mỉm cười rạng rỡ, cô ôm chầm lấy bố của mình. Chưa bao giờ cô cảm thấy hạnh phúc như lúc này.

Tổng Thừa Huân đứng bên cạnh cũng phải nở nụ cười. Sau bao nhiêu năm, cuối cùng anh cũng có thể danh chính ngôn thuận ở bên người anh yêu.

.....

Ba ngày sau.

Trình Thiên Lam ngồi dựa đầu vào vai của Tổng Thừa Huân, cả hai cùng ngồi ngắm tuyết rơi. Chưa bao giờ Trình Thiên Lam và Tổng Thừa Huân lại thấy một trận tuyết nào đẹp như trận tuyết ngày hôm nay.

- Thừa Huân, em mong đợi đến đám cưới của chúng ta quá, thật sự là bây giờ không thể chờ thêm nữa rồi.

- Vậy em nghĩ là anh có thể chờ à? Nhưng mà em nhìn xem, bây giờ cả anh và em đều mặc áo bệnh nhân thế này, không chờ thì có thể làm gì đây?

- Bao giờ mới có thể xuất viện?

Tổng Thừa Huân nghe Trình Thiên Lam nói thế thì bật cười, anh chạm tay lên trán của cô và nói:

- Em nhìn trán của em xem, vết thương vẫn còn rõ như vậy, em muốn thế này mà bước thẳng vào lễ đường à?

- Nhưng mà lâu, em sốt ruột quá.

- Nếu mà em thấy lâu thì anh có một ý kiến.

Trình Thiên Lam nghe vậy thì vội vàng ngẩng đầu lên nhìn Tổng Thừa Huân, tò mò hỏi anh:

- Ý kiến gì vậy?

- Hay là chiều nay chúng ta trốn viện đi đăng ký kết hôn cũng được. Như vậy chúng ta có thể danh chính ngôn thuận trở thành vợ chồng.

- Đúng rồi. Em tin lần này chúng ta đi đăng ký kết hôn sẽ thuận lợi thôi, không bị ai ngăn cản nữa.

Tổng Thừa Huân ôm chặt Trình Thiên Lam vào lòng, cảm thấy vào đầu của cô, giọng vẫn nhẹ nhàng và ầm ập như vậy:

- Sau này em còn muốn đi làm bác sĩ nữa không?

- Không.

- Tại sao? Chẳng phải trước đây em nói với anh là em rất yêu nghề này hay sao? Giờ lại không muốn làm nữa?

Trình Thiên Lam nắm chặt lấy bàn tay của Tổng Thừa Huân:

- Em đúng là rất yêu nghề này, nhưng em càng yêu anh hơn. Em đã bỏ lỡ 7 năm ở bên anh rồi, em không muốn phải xa anh nữa đâu. Kiến thức về y học của em cũng mờ nhạt đi nhiều, muốn làm bác sĩ thì phải đi học lại. Em thấy việc này không đáng. Thà em dành quãng thời gian này ở bên anh để bù đắp 7 năm chúng ta không ở bên nhau còn hơn.

- Gia Nghi, anh luôn ủng hộ mọi quyết định của em.

- Cảm ơn anh.

Tổng Thừa Huân vẫn ôm chặt Trình Thiên Lam như vậy, nói tiếp:

- Vừa rồi Tôn Hạo gọi điện đến cho anh, nói rằng đám cưới của anh và em bọn họ sẽ giúp chúng ta nên không cần phải lo. Chúng ta chỉ cần đợi 1 tháng nữa cùng bước vào lễ đường làm đám cưới thôi.

- Không biết đâu, lâu quá.

- Chịu khó đi em. Anh thật sự rất muốn em trở thành cô dâu đẹp nhất. Em có thể đợi không?

Trình Thiên Lam vòng tay ôm chặt eo của Tống Thừa Huân, gật đầu nói:

- Vậy thì để có thể trở thành cô dâu đẹp nhất của anh, em sẵn sàng chờ 1 tháng nữa. Trong thời gian này em sẽ cố chăm chút cho bản thân. Em thật sự rất muốn, hôn lễ này sẽ là kỷ niệm đáng nhớ nhất trong cuộc đời chúng ta.

- Và 50 năm sau, chúng ta sẽ làm một đám cưới nữa.

- Thôi đi, già rồi, còn tổ chức đám cưới gì nữa, ngại lắm.

- Không, anh muốn như vậy.

Trình Thiên Lam nở một nụ cười hạnh phúc, lại nói:

- Em bây giờ chỉ muốn nói với anh điều này thôi. Thừa Huân à, em thật sự rất yêu rất rất yêu anh.

- Anh cũng yêu em, yêu em trọn đời.

Tống Thừa Huân hôn nhẹ lên trán của Trình Thiên Lam. Gương mặt họ lúc này quả thật rất hạnh phúc.

Cuối cùng sau 7 năm, hạnh phúc cũng đã nằm trong tầm tay rồi!

Hết

Bạn đang đọc truyện *Nếu Còn Có Ngày Mai - Lâm Mĩ Thi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.